

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-130-03

Druk nr 1978

Warszawa, 8 września 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ogólnym bezpieczeństwie produktów wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Prezes Rady Ministrów.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o ogólnym bezpieczeństwie produktów¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa ogólne wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów, obowiązki producentów i dystrybutorów w zakresie bezpieczeństwa produktów oraz zasady i tryb sprawowania nadzoru, w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów wprowadzanych na rynek.

Art. 2. 1. Ustawę stosuje się do:

- 1) produktów, dla których przepisy odrębne nie określają szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa;
- 2) zagrożeń związanych z produktami, dla których przepisy odrębne określają szczegółowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa, jeżeli zagrożenia te nie są objęte przez przepisy odrębne.

2. Przepisy ustawy określające obowiązki producentów i dystrybutorów oraz przepisy o sprawowaniu nadzoru nad bezpieczeństwem produktów stosuje się również w odniesieniu do produktów, dla których przepisy odrębne określają szczegółowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa – w zakresie, w jakim nie regulują tego przepisy odrębne.

3. Przepisów ustawy nie stosuje się do urządzeń używanych w celu świadczenia usług na rzecz konsumentów, w szczególności do

obsługiwanych przez usługodawcę urządzeń, którymi konsumenci przemieszczają się lub podróżują.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) produkt – rzecz ruchomą przeznaczoną do użytku konsumentów lub co do której istnieje prawdopodobieństwo, że może być używana przez konsumentów, nawet jeżeli nie była dla nich przeznaczona, dostarczaną lub udostępnianą przez producenta lub dystrybutora, zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie, w tym również w ramach świadczenia usługi; produktem jest zarówno rzecz nowa, jak i używana, naprawiana lub regenerowana; produktem nie jest jednak rzecz używana dostarczana jako antyk albo jako rzecz wymagająca naprawy lub regeneracji przed użyciem, o ile dostarczający powiadomił konsumenta o tych właściwościach rzeczy;
- 2) producent:
 - a) przedsiębiorcę prowadzącego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w Unii Europejskiej działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt,
 - b) przedstawiciela wytwórcy, a jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela – importera produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ani w Unii Europejskiej,
 - c) przedsiębiorcę uczestniczącego w dowolnym etapie procesu dostarczania lub udostępniania produktu, jeżeli jego działanie może wpływać na bezpieczeństwo produktu;

- 3) dystrybutor – przedsiębiorcę uczestniczącego w dowolnym etapie procesu dostarczania lub udostępniania produktu, którego działalność nie wpływa na bezpieczeństwo produktu;
- 4) wypadek konsumencki – zdarzenie nagłe, zaistniałe w związku z używaniem produktów, którego następstwem jest zgon albo uszkodzenie ciała wymagające udzielenia pomocy medycznej, w szczególności skaleczenie, otrucie, oparzenie, ugryzienie lub użądlenie; do wypadków konsumenckich nie zalicza się wypadków przy pracy, wypadków komunikacyjnych, umyślnych samookaleczeń, zamachów samobójczych oraz napaści fizycznej innych osób.

Art. 4. Organem sprawującym nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów w zakresie określonym ustawą jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „organem nadzoru”, który wykonuje swoje zadania przy pomocy Inspekcji Handlowej.

Rozdział 2

Ogólne wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów

Art. 5. 1. Produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub w innych dających się rozsądnie przewidzieć warunkach jego używania, włączając czas korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju, sposób uruchomienia oraz wymogi instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony życia i zdrowia ludzkiego.

2. Przy ocenie bezpieczeństwa produktu uwzględnia się:

- 1) właściwości produktu, w tym jego skład, opakowanie, instrukcję montażu, a także – biorąc pod uwagę rodzaj

- produktu – instrukcję instalacji i konserwacji;
- 2) oddziaływanie na inne produkty, jeżeli można rozsądnie przewidywać, że będzie używany łącznie z innymi produktami;
 - 3) wygląd produktu, jego oznakowanie, ostrzeżenia i instrukcje dotyczące jego użytkowania i postępowania z produktem zużyтым oraz wszelkie inne wskazówki lub informacje dotyczące produktu udostępniane konsumentowi;
 - 4) kategorie konsumentów narażonych na niebezpieczeństwo w związku z używaniem produktu, w szczególności dzieci i osoby starsze.

Art. 6. 1. Produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 5, nie jest produktem bezpiecznym.

2. Do stwierdzenia, że produkt nie jest bezpieczny, nie wystarcza możliwość osiągnięcia wyższego poziomu bezpieczeństwa lub dostępność innych produktów stwarzających mniejsze zagrożenia dla konsumentów.

3. Przy dokonywaniu oceny, czy produkt stwarza poważne zagrożenie, przez które rozumie się wymagające niezwłocznej interwencji naruszenie wymagań bezpieczeństwa, uwzględnia się bezpośrednio lub odsunięte w czasie skutki używania produktu, w tym stopień i prawdopodobieństwo utraty zdrowia lub życia przez konsumentów, stopień narażenia poszczególnych kategorii konsumentów oraz możliwość prawidłowej oceny ryzyka przez konsumentów i możliwości jego uniknięcia.

Art. 7. 1. W przypadku gdy przepisy Wspólnoty Europejskiej nie określają szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa określonego produktu, produkt wprowadzony na rynek polski uznaje się za bezpieczny, jeżeli spełnia określone odrębnymi przepisami polskimi szczegółowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów.

2. Domniemywa się, że produkt zgodny z normami zharmonizowanymi w rozumieniu przepisów o systemie oceny zgodności jest produktem bezpiecznym w zakresie wymagań objętych tymi normami.

3. W przypadku braku przepisów, o których mowa w ust. 1, lub norm zharmonizowanych, o których mowa w ust. 2, albo jeżeli produkt nie jest zgodny z normami zharmonizowanymi, bezpieczeństwo produktu ocenia się w szczególności z uwzględnieniem:

- 1) spełniania przez produkt dobrowolnych norm krajowych przenoszących normy europejskie, innych niż normy zharmonizowane w rozumieniu przepisów o systemie oceny zgodności;
- 2) spełniania przez produkt polskich norm;
- 3) zaleceń Komisji Europejskiej określających wskazówki co do oceny bezpieczeństwa produktu;
- 4) obowiązujących w danym sektorze zasad dobrej praktyki odnoszących się do bezpieczeństwa produktów;
- 5) aktualnego stanu wiedzy i techniki;
- 6) uzasadnionych oczekiwań konsumentów co do bezpieczeństwa produktu.

Art. 8. Spełnianie przez produkt wymagań, o których mowa w art. 7, nie wyłącza możliwości stosowania środków określonych ustawą, jeżeli organ nadzoru stwierdzi, że pomimo zgodności z tymi wymaganiami, produkt nie jest bezpieczny.

Art. 9. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, dodatkowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa lub znakowania określonych produktów, mając na uwadze potrzebę zapobiegania i eliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkty dla zdrowia i życia konsumentów.

Art. 10. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzeń, dodatkowe wymagania dotyczące:

- 1) bezpieczeństwa i znakowania produktów, które stwarzają zagrożenie dla konsumentów przez to, że ich wygląd wskazuje na inne niż rzeczywiste przeznaczenie;
- 2) bezpieczeństwa i znakowania produktów włókienniczych – mając na uwadze potrzebę zapobiegania i eliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkty dla zdrowia i życia konsumentów.

2. W rozporządzeniach, o których mowa w ust. 1, Rada Ministrów określi w szczególności informacje, które powinny zostać umieszczone na etykiecie lub opakowaniu produktu.

Rozdział 3

Obowiązki producentów i dystrybutorów w zakresie bezpieczeństwa produktów

Art. 111. Producent może wprowadzać na rynek tylko produkty bezpieczne.

2. Producent jest obowiązany dostarczać – w zakresie prowadzonej przez siebie działalności – konsumentom informacje umożliwiające im ocenę zagrożeń związanych z produktem w czasie zwykłego lub możliwego do przewidzenia okresu jego używania, jeżeli takie zagrożenia nie są, przy braku odpowiedniego ostrzeżenia, natychmiast zauważalne, oraz informacje dotyczące możliwości przeciwdziałania tym zagrożeniom.

3. Dostarczenie konsumentom odpowiedniego ostrzeżenia o zagrożeniach związanych z produktem nie zwalnia producentów i dystrybutorów z innych obowiązków określonych w niniejszym rozdziale.

4. Producent, zachowując należytą staranność, jest obowiązany – w zakresie prowadzonej przez siebie działalności – podejmować odpowiednie do właściwości dostarczanego produktu środki:

- 1) umożliwiające uzyskiwanie przez tego producenta wiedzy o zagrożeniach, które produkt może stwarzać;
- 2) mające na celu uniknięcie zagrożeń, w tym – o ile jest to niezbędne – umożliwiające wycofanie produktu z rynku, właściwe i skuteczne ostrzeżenie konsumentów lub wycofanie produktu od konsumentów.

5. Działania, o których mowa w ust. 4 pkt 2, producent podejmuje z własnej inicjatywy lub w przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 1, 2 i 4.

6. Środki, o których mowa w ust. 4, mogą w szczególności polegać na:

- 1) umieszczeniu na produkcie lub jego opakowaniu nazwy i adresu producenta oraz oznaczenia identyfikującego produkt lub, w razie potrzeby, partię produktu, chyba że nieumieszczenie takich informacji jest uzasadnione;
- 2) przeprowadzaniu badań próbek wprowadzonych na rynek produktów, analizowaniu skarg konsumentów oraz, w miarę potrzeby, prowadzeniu rejestru tych skarg oraz bieżącym informowaniu dystrybutorów o prowadzonej w ten sposób kontroli.

Art. 12. 1. Dystrybutor jest obowiązany działać z należytą starannością w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów, w szczególności przez niedostarczanie produktów, o których wie lub o których – zgodnie

z posiadanymi informacjami i doświadczeniem zawodowym – powinien wiedzieć, że nie spełniają one wymagań bezpieczeństwa.

2. Dystrybutor jest obowiązany – w zakresie prowadzonej działalności – uczestniczyć w monitorowaniu bezpieczeństwa produktów wprowadzonych na rynek, w szczególności:

- 1) przyjmować od konsumentów informacje o zagrożeniach powodowanych przez produkty i przekazywać je producentom, organowi nadzoru oraz Inspekcji Handlowej;
- 2) przechowywać i udostępniać na żądanie organu nadzoru i Inspekcji Handlowej dokumentację niezbędną do ustalenia pochodzenia produktów.

Art. 13. Producenci i dystrybutorzy są obowiązani – w zakresie prowadzonej działalności – współpracować z organem nadzoru i Inspekcją Handlową w celu uniknięcia lub eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty przez nich dostarczane lub udostępniane.

2) Producent i dystrybutor, który wie lub, na podstawie posiadanych informacji lub doświadczenia zawodowego, powinien wiedzieć, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny, jest obowiązany powiadomić o tym niezwłocznie organ nadzoru.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera co najmniej:

- 1) informacje umożliwiające dokładną identyfikację produktu lub partii produktów;
- 2) opis zagrożenia stwarzanego przez produkt;
- 3) informacje mogące służyć ustaleniu przebiegu obrotu produktem;
- 4) opis działań podjętych w celu zapobieżenia zagrożeniom związanym z produktem.

4. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór powiadomienia, o którym mowa w ust. 2;
- 2) przypadki i rodzaje produktów, w odniesieniu do których nie

są wymagane powiadomienia, o których mowa w ust. 2
– uwzględniając w szczególności potrzebę zapewnienia jednolitości informacji przekazywanych przez producentów i dystrybutorów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w Unii Europejskiej.

Rozdział 4

Nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów

Art. 14. Nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów obejmuje:

- 1) okresowe monitorowanie oraz ocenę skuteczności kontroli spełniania przez produkty ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, z uwzględnieniem rodzajów kontrolowanych produktów i badanych zagrożeń;
- 2) zatwierdzanie i monitorowanie realizacji okresowych planów kontroli produktów w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa;
- 3) prowadzenie postępowań w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów;
- 4) prowadzenie rejestru produktów niebezpiecznych oraz gromadzenie danych o produktach, które nie spełniają szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa;
- 5) gromadzenie informacji dotyczących bezpieczeństwa produktów, przekazywanie ich właściwym organom oraz monitorowanie sposobu wykorzystania tych informacji;
- 6) gromadzenie przekazywanych przez producentów i dystrybutorów powiadomień, o których mowa w art.13 ust. 2.

Art. 15. Konsumenci i inne osoby mogą:

- 1) przekazywać organowi nadzoru lub Inspekcji Handlowej informacje o niespełnianiu wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów;
- 2) zgłaszać organowi nadzoru wnioski w sprawie działania nadzoru rynku i kontroli ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów;
- 3) przedstawiać organowi nadzoru opinie w sprawie środków podjętych na podstawie art. 28.

Art. 16. 1Organ nadzoru przekazuje informacje o prawdopodobieństwie niespełniania przez produkt wprowadzony na rynek wymagań dotyczących bezpieczeństwa, w szczególności informacje przekazane przez konsumentów odpowiednio Inspekcji Handlowej albo:

- 1) Inspekcji Sanitarnej;
 - 2) Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;
 - 3) Urzędowi Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych
- zgodnie z właściwością określoną odrębnymi przepisami.

2. Organy, o których mowa w ust. 1, powiadamiają organ nadzoru o sposobie wykorzystania informacji, w szczególności o działaniach podjętych w przypadku stwierdzenia, że produkt nie jest bezpieczny.

Art. 17. 1.Kontrola produktów w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa jest wykonywana przez Inspekcję Handlową.

2. Do kontroli, o której mowa w ust.1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25 i Nr 110, poz. 1189 oraz z 2002 r. Nr 135, poz. 1145 i Nr 166, poz. 1360), ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.

3Inspekcja Handlowa podejmuje czynności kontrolne na wniosek organu nadzoru lub z urzędu.

Art. 18. 1. W toku prowadzonego postępowania kontrolnego Inspekcja Handlowa może w szczególności:

- 1) sprawdzać, w ramach posiadanych uprawnień, bezpieczeństwo wprowadzonych na rynek produktów, aż do ostatniego etapu ich używania, nawet jeżeli produkty te zostały wprowadzone na rynek jako produkty bezpieczne;
- 2) żądać wszelkich informacji niezbędnych do stwierdzenia, czy produkt jest bezpieczny.

2. Jeżeli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej w toku kontroli stwierdzi, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że produkt nie jest bezpieczny, może, w drodze decyzji, zakazać producentowi lub dystrybutorowi jego dostarczania, oferowania lub prezentowania przez czas niezbędny do przeprowadzenia oceny, badań i kontroli jego bezpieczeństwa, nie dłuższy jednak niż 30 dni. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania tej decyzji.

3. W przypadkach szczególnie skomplikowanych oraz jeżeli jest to niezbędne dla przeprowadzenia badań, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może, w drodze decyzji, przedłużyć okres obowiązywania zakazu, o którym mowa w ust. 2, z tym że łączny okres trwania zakazu nie może przekroczyć 90 dni. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

4. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może upoważnić inspektora Inspekcji Handlowej do wydania w jego imieniu w toku kontroli decyzji, o której mowa w ust. 2 i 3.

5. Jeżeli zostało stwierdzone znaczne prawdopodobieństwo, że produkt nie jest bezpieczny, protokół kontroli wraz z aktami kontroli, po upływie terminu do wniesienia uwag, jest niezwłocznie przekazywany organowi nadzoru, za pośrednictwem Głównego Inspektora Inspekcji Handlowej.

Art. 19. Jeżeli w wyniku kontroli stwierdzono, że produkt nie jest oznakowany zgodnie z wymaganiami określonymi w rozdziale 2 oraz przepisami wydanymi na podstawie art. 9 i 10, wojewódzki inspektor Inspekcji

Handlowej może, w drodze decyzji, żądać usunięcia niezgodności w określonym terminie.

2. Jeżeli w wyniku kontroli stwierdzono, że produkt może stwarzać zagrożenie w określonych warunkach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może, w drodze decyzji:

- 1) żądać oznakowania produktu odpowiednimi ostrzeżeniami o zagrożeniach, jakie może on stwarzać, wyraźnie i zrozumiale sformułowanymi w języku polskim;
- 2) wstrzymać wprowadzanie produktu na rynek do czasu jego odpowiedniego oznakowania.

3. Kopie decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, są niezwłocznie przekazywane organowi nadzoru za pośrednictwem Głównego Inspektora Inspekcji Handlowej.

Art. 20. 1Organ nadzoru wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu, zwane dalej „postępowaniem”, w przypadku gdy z ustaleń kontroli wynika znaczne prawdopodobieństwo, że produkt nie spełnia ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa.

2. Protokół kontroli i akta kontroli są dowodem w sprawie.

3. Organ nadzoru może wszcząć z urzędu postępowanie, jeżeli z innych dostępnych informacji, w szczególności z powiadomienia przekazanego przez organy kraju członkowskiego Unii Europejskiej wynika, że produkt może nie być bezpieczny.

4. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 3, oraz wyniki badań przeprowadzonych w laboratorium akredytowanym w kraju członkowskim Unii Europejskiej są dowodami w sprawie.

Art. 21. Stroną postępowania jest producent lub dystrybutor, wobec którego postępowanie zostało wszczęte, w szczególności przedsiębiorca odpowiedzialny za pierwszy etap dystrybucji na polskim rynku.

2W toku postępowania organ nadzoru może, w drodze postanowienia, uznać za stronę postępowania również producenta lub dystrybutora innych niż ten, wobec którego postępowanie zostało wszczęte.

3Organizacja społeczna może występować z żądaniem dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu, jeżeli jej celem statutowym jest ochrona interesów konsumentów lub gdy stroną postępowania jest członek tej organizacji.

4. W toku postępowania organ nadzoru może w szczególności:

- 1) żądać wszelkich informacji niezbędnych do stwierdzenia, czy produkt jest bezpieczny;
- 2) poddawać badaniom próbki dostarczone przez konsumentów.

5Postępowanie powinno być zakończone niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 4 miesięcy od dnia jego wszczęcia.

Art. 22. W toku postępowania, organ nadzoru może, w drodze postanowienia, wyznaczyć stronie termin na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt.

2Organ nadzoru może wystąpić z wnioskiem do Inspekcji Handlowej o przeprowadzenie kontroli mającej na celu ustalenie, czy zagrożenia zostały wyeliminowane.

Art. 23. 1. Jeżeli w toku postępowania organ nadzoru stwierdzi, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że produkt nie jest bezpieczny, może, w drodze decyzji, zakazać producentowi lub dystrybutorowi jego dostarczania, oferowania lub prezentowania przez czas niezbędny do przeprowadzenia oceny, badań i kontroli jego bezpieczeństwa, nie dłuższy jednak niż 30 dni. Złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie wstrzymuje wykonania decyzji.

2. W przypadkach szczególnie skomplikowanych oraz jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia badań, organ nadzoru może, w drodze decyzji, przedłużyć okres obowiązywania zakazu, o którym mowa w ust. 1, z tym że

łączny okres trwania zakazu nie może przekroczyć 90 dni. Złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie wstrzymuje wykonania decyzji.

3. Organ nadzoru może poinformować opinię publiczną o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, jeżeli uzna, że produkt może powodować poważne zagrożenie.

Art. 24. W przypadku stwierdzenia, że produkt może stwarzać zagrożenie w określonych warunkach, organ nadzoru może, w drodze decyzji:

- 1) żądać oznakowania produktu wyraźnie i zrozumiale sformułowanymi w języku polskim ostrzeżeniami o zagrożeniach, jakie produkt może stwarzać;
- 2) uzależnić wprowadzanie produktu na rynek od wcześniejszego spełnienia wymagań dotyczących ogólnego bezpieczeństwa.

2W przypadku stwierdzenia, że produkt może stwarzać zagrożenie dla określonych kategorii konsumentów, organ nadzoru może, w drodze decyzji, nakazać ostrzeżenie tych konsumentów lub powiadomienie opinii publicznej o zagrożeniu, określając termin i formę ostrzeżenia lub powiadomienia.

3. Organ nadzoru może z urzędu podjąć działania, o których mowa w ust. 2.

4.W przypadku stwierdzenia, że produkt nie jest bezpieczny, organ nadzoru może w drodze decyzji:

- 1) w przypadku produktów, które nie zostały wprowadzone na rynek:
 - a) nakazać wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt,
 - b) zakazać wprowadzania na rynek i nakazać podjęcie czynności niezbędnych do zapewnienia przestrzegania tego nakazu;
- 2) w przypadku produktów wprowadzonych na rynek, nakazać:

- a) wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt,
- b) natychmiastowe wycofanie produktu z rynku,
- c) ostrzeżenie konsumentów, określając termin i formę ostrzeżenia,
- d) wycofanie produktu od konsumentów i jego zniszczenie.

5. Wycofanie produktu z rynku polega na odebraniu przez producenta produktu od dystrybutorów oraz zakazaniu prezentowania i oferowania przez dystrybutorów takiego produktu konsumentom.

6. Wycofanie produktu od konsumentów i jego zniszczenie może zostać nakazane wyłącznie w przypadku, gdy inne działania byłyby niewystarczające dla zapobieżenia poważnym zagrożeniom powodowanym przez produkt.

7. Jeżeli organ nadzoru nakazuje wycofanie produktu od konsumentów, producent jest obowiązany odebrać produkt dostarczony przez konsumentów i zwrócić kwotę, za jaką produkt został nabyty, bez względu na stopień zużycia produktu.

8. Konsumentowi będącemu w posiadaniu produktu, w odniesieniu do którego wydano decyzję nakazującą wycofanie od konsumentów, przysługuje roszczenie o odkupienie produktu za kwotę, za jaką produkt został nabyty, bez względu na stopień jego zużycia.

Roszczenie, o którym mowa w ust. 8, przysługuje konsumentowi:

- 1) wobec dystrybutora, od którego konsument nabył produkt, o ile konsument posiada dowód zakupu produktu;
- 2) wobec producenta produktu, jeżeli konsument nie dysponuje dowodem zakupu.

10. Środki, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, mogą być stosowane pojedynczo lub łącznie w zależności od zakresu i rodzaju stwierdzonych niezgodności z wymaganiami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktu, jak również zagrożenia stwarzanego przez produkt, oraz mają mieć na celu

wyłącznie odwrócenie niebezpieczeństwa oraz zapewnienie ochrony zdrowia i życia konsumentów.

11. W przypadku stwierdzenia, że produkt stwarza poważne zagrożenie, organ nadzoru nadaje decyzjom, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, rygor natychmiastowej wykonalności.

12. W decyzji, o której mowa w ust. 1, 2 i 4, organ nadzoru określa termin i sposób poinformowania przez stronę o wykonaniu tej decyzji.

13. Organ nadzoru może wystąpić z wnioskiem do Inspekcji Handlowej o przeprowadzenie kontroli mającej na celu stwierdzenie, czy decyzje, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, zostały wykonane.

14. Organ nadzoru wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli:

- 1) stwierdzi, że produkt jest bezpieczny;
- 2) producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożeń i w sposób nie budzący wątpliwości ustalono, że na rynku nie znajdują się i nie będą wprowadzane produkty będące przedmiotem postępowania;
- 3) postępowanie z innych przyczyn stało się bezprzedmiotowe.

Art. 25. Decyzje organu nadzoru, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 4, stanowią podstawę wpisu do rejestru produktów niebezpiecznych.

Art. 26. W zakresie nieuregulowanym ustawą, do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 27. 1 Informacje objęte tajemnicą przedsiębiorstwa, rozumiane jako nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne oraz organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności,

uzyskane w toku kontroli lub postępowania, mogą być wykorzystane wyłącznie do celów, do których zostały zgromadzone, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Informacje uzyskane w toku kontroli lub postępowania, inne niż określone w ust. 1, nie podlegają ujawnieniu przez organ kontroli i nadzoru pod warunkiem, że przekazujący je wskaże przyczynę, dla której wnioskuje o ich nieujawnianie, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Jeżeli zachodzi konieczność ujawnienia informacji oraz dowodów uzyskanych w toku kontroli lub postępowania, organ kontroli lub nadzoru ujawni je w zakresie niezbędnym do wyjaśnienia podjętych w postępowaniu rozstrzygnięć.

Art. 28. 1. Jeżeli Komisja Europejska stwierdzi, że produkt lub kategoria produktów stwarza poważne zagrożenie i uzna za niezbędne podjęcie w tym zakresie działań przez kraje członkowskie Unii Europejskiej, uznaje się, że taki produkt lub kategoria produktów nie są bezpieczne w rozumieniu przepisów ustawy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, środki określone ustawą, w szczególności nakazać wycofanie produktów z rynku, a także zakazać wprowadzania ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zakazać wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę zakres i rodzaj stwarzanych przez nie zagrożeń.

Art. 29. 1. Organ nadzoru informuje Komisję Europejską – w zakresie i na zasadach przez nią określonych – w szczególności o:

- 1) decyzjach ograniczających wprowadzanie na rynek produktów lub nakazujących ich wycofanie z rynku lub wycofanie produktów od konsumentów, podając uzasadnienie podjęcia takich działań;
- 2) stwierdzeniu istnienia poważnego zagrożenia wymagającego natychmiastowych działań, zwłaszcza, gdy produkt może

znajdować się w obrocie w innych krajach członkowskich Unii Europejskiej;

- 3) działaniach podjętych z własnej inicjatywy przez producentów lub dystrybutorów, w celu zapobieżenia lub wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkty;
- 4) opiniach zgłoszonych w sprawie środków podjętych na podstawie art. 28.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do wyrobów medycznych i produktów leczniczych oraz artykułów rolno-spożywczych.

Art. 30. 1. Organ nadzoru prowadzi rejestr produktów niebezpiecznych.

W rejestrze produktów niebezpiecznych są gromadzone informacje o produktach, które nie spełniają ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, w szczególności:

- 1) dane umożliwiające identyfikację produktu;
- 2) informacje o:
 - a) rodzaju i zakresie zagrożeń stwarzanych przez produkt,
 - b) środkach, jakie zastosowano w odniesieniu do produktu.

3. Organ nadzoru dokonuje wpisów do rejestru produktów niebezpiecznych w przypadku:

- 1) wydania decyzji, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 4;
- 2) wydania rozporządzenia na podstawie art. 28 ust. 2;
- 3) podjęcia przez organ celny działań, o których mowa w art. 33 ust. 3, o ile dotyczą produktu, który nie jest wpisany do rejestru.

4. Organ nadzoru, na wniosek lub z urzędu, usuwa wpis w rejestrze, w przypadku:

- 1) gdy osoba zainteresowana udowodni, że zostały wycofane z rynku wszystkie egzemplarze produktu; wpis usuwa się nie wcześniej niż w terminie 6 miesięcy od zakończenia kontroli, o której mowa w art. 22 ust. 2;

- 2) gdy niezgodności z wymaganiami dotyczącymi bezpieczeństwa zostały wyeliminowane; wpis usuwa się nie wcześniej niż w terminie 12 miesięcy od zakończenia kontroli, o której mowa w art. 22 ust. 2;
- 3) utraty mocy bądź uchylecia rozporządzenia wydanego na podstawie art. 28 ust. 2.

5. Wpis w rejestrze produktów niebezpiecznych anuluje się, jeżeli decyzja, na podstawie której dokonano wpisu, została uchylona lub stwierdzono jej nieważność.

6. Informacje zawarte w rejestrze produktów niebezpiecznych są publicznie dostępne.

7. Organ nadzoru może w każdym czasie odrębnie podać do publicznej wiadomości fakt dokonania wpisu do rejestru produktów niebezpiecznych.

8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób prowadzenia rejestru produktów niebezpiecznych, mając na względzie bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi oraz potrzebę zapewnienia prawidłowości działania rejestru.

Art. 31. Organ nadzoru prowadzi krajowy system informacji o produktach niebezpiecznych (KSIPN).

2. W krajowym systemie informacji o produktach niebezpiecznych są gromadzone informacje o:

- 1) produktach, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa; produkt zostaje objęty systemem po wpisaniu go do rejestru produktów niebezpiecznych;
- 2) produktach, które nie spełniają szczegółowych wymagań bezpieczeństwa; produkt zostaje objęty systemem na wniosek organu wymienionego w art. 16 ust. 1;

- 3) wyrobach niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami; wyrób zostaje objęty systemem po wpisaniu go do rejestru wyrobów niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami;
- 4) innych produktach, jeżeli określają to przepisy odrębne; produkt zostaje objęty systemem w przypadkach określonych w tych przepisach.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia krajowego systemu informacji o produktach niebezpiecznych, mając na względzie ochronę interesów konsumentów, a w szczególności ich życia i zdrowia.

Art. 32. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia prowadzi krajowy system monitorowania wypadków konsumenckich, zwany dalej „systemem monitorowania”, oraz pokrywa koszty jego funkcjonowania z części budżetu państwa, której jest dysponentem.

2. Zadaniem systemu monitorowania jest gromadzenie informacji dotyczących wypadków konsumenckich, w szczególności danych o okolicznościach wypadków i ich skutkach zdrowotnych oraz o produktach mających związek z wypadkami.

3. Dane o wypadkach konsumenckich są zbierane przez wybrane zakłady opieki zdrowotnej, zwane dalej „placówkami terenowymi”, działające w tym zakresie na podstawie umów zawartych z ministrem właściwym do spraw zdrowia.

4. Wyboru placówek terenowych minister właściwy do spraw zdrowia dokonuje w porozumieniu z organami założycielskimi.

5. Dane dotyczące wypadków konsumenckich zbierane przez placówki terenowe są przekazywane do systemu monitorowania w sposób umożliwiający ich jednolite przetwarzanie i zapewniający ochronę danych osobowych zgodnie z odrębnymi przepisami.

6. Informacje o wypadkach konsumenckich, ich okolicznościach i przyczynach, gromadzone w systemie monitorowania, są przekazywane organowi nadzoru.

7. Systemem monitorowania zarządza, powoływany i odwoływany przez ministra właściwego do spraw zdrowia, administrator systemu, który nadzoruje i koordynuje działanie placówek terenowych, przetwarza dane o wypadkach konsumenckich, przygotowuje i uzgadnia preliminarze kosztów, opracowuje analizy i raporty dotyczące wypadków konsumenckich.

8. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób działania systemu monitorowania, w tym:

- 1) sposób zbierania i przekazywania oraz szczegółowy zakres danych gromadzonych w systemie monitorowania;
- 2) rodzaj i terminy informacji przekazywanych organowi nadzoru;
- 3) tryb powoływania i odwoływania administratora systemu oraz jego szczegółowe zadania
– uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawności funkcjonowania systemu monitorowania oraz rzetelności gromadzonych informacji i ich przydatności w zapobieganiu wypadkom konsumenckim.

Art. 33. 1. Zasady postępowania organów celnych w przypadku gdy podczas kontroli celnej produktów, które mają być objęte dopuszczeniem do wolnego obrotu, organ stwierdzi, że istnieją uzasadnione okoliczności wskazujące, że produkt nie spełnia ogólnych lub szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, określają przepisy odrębne.

2. Opinie w sprawie spełniania przez produkt ogólnych lub szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, na wniosek organów celnych wydają organy, o których mowa w art.16 ust. 1.

3. O działaniach podjętych w odniesieniu do zatrzymanych produktów organy celne informują organ nadzoru.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) szczegółowy tryb postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu produktów;
 - 2) tryb wydawania opinii przez organy, o których mowa w art.16 ust. 1, oraz sposób postępowania z taką opinią;
 - 3) szczegółowy sposób umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących produktom zatrzymanym przez organy celne
- mając na uwadze w szczególności konieczność zapobiegania przywozowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej produktów, które nie spełniają wymagań bezpieczeństwa, oraz biorąc pod uwagę przepisy prawa europejskiego obowiązujące w tym zakresie.

Rozdział 5

Przepisy karne

Art. 34. 1. Kto, w związku z prowadzoną działalnością, wprowadza na rynek produkty nie spełniające wymagań bezpieczeństwa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Jeżeli sprawca czynu, określonego w ust. 1, działa nieumyślnie, podlega grzywnie.

Art. 35. Kto, w związku z prowadzoną działalnością, nie wykonuje obowiązków, określonych w art. 11 ust. 2, art. 12, lub nie wykonuje decyzji organu nadzoru wydanej na podstawie art. 24, podlega grzywnie.

Art. 36. Kto wprowadza do obrotu produkt umieszczony w rejestrze produktów niebezpiecznych, podlega grzywnie lub karze pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 37. Sąd może orzec przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa, będących produktami stwarzającymi zagrożenie dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa konsumentów, choćby nie stanowiły własności sprawcy.

2. Sąd może zarządzić zniszczenie przedmiotów, których przepadek orzeczono, niezależnie od ich wartości.

Rozdział 6

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 38. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25 i Nr 110, poz. 1189 oraz z 2002 r. Nr 135, poz. 1145 i Nr 166, poz. 1360) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 1 po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:

„1b) kontrola produktów w rozumieniu ustawy z dnia o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr, poz.) w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa,”;

2) w art. 10 po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) przygotowywanie i przekazywanie do zatwierdzenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

a) planów kontroli w zakresie ogólnego bezpieczeństwa produktów, z uwzględnieniem kategorii kontrolowanych produktów,

b) kwartalnych i rocznych sprawozdań dotyczących kontroli przeprowadzonych w zakresie ogólnego bezpieczeństwa produktów, z uwzględnieniem

kategorii kontrolowanych produktów, stwierdzonych zagrożeń i podjętych działań,”;

3) w art. 18:

a) skreśla się ust.1a,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Wojewódzki inspektor może upoważnić inspektora do wydania w jego imieniu w toku kontroli decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 1, podlega natychmiastowemu wykonaniu.”.

Art. 39. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr 166, poz. 1360 oraz z 2003 r. Nr 80, poz. 718 i Nr 130, poz. 1188) po art. 43 dodaje się art. 43a w brzmieniu:

„Art. 43a. Zasady postępowania organów celnych w przypadku gdy podczas kontroli celnej wyrobów, które mają być objęte dopuszczeniem do wolnego obrotu organ stwierdzi, że istnieją uzasadnione okoliczności wskazujące, że wyrób nie spełnia zasadniczych wymagań, określają przepisy odrębne.

2. Opinie w sprawie spełniania przez produkt zasadniczych wymagań na wniosek organów celnych wydają organy wyspecjalizowane.

3. O działaniach podjętych w odniesieniu do zatrzymanych wyrobów organy celne informują organ nadzoru.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy tryb postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu wyrobów;

2) tryb wydawania i postępowania z opinią wydaną przez organ wyspecjalizowany;

- 3) szczegółowy sposób umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących wyrobom zatrzymanym przez organy celne
- mając na uwadze w szczególności konieczność zapobiegania przywozowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyrobów, które nie spełniają zasadniczych wymagań oraz biorąc pod uwagę przepisy prawa europejskiego obowiązujące w tym zakresie.”.

Art. 40. Postępowania wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają rozpatrzeniu według przepisów dotychczasowych.

Art. 41. Produkty wpisane do rejestru produktów niebezpiecznych na podstawie przepisów dotychczasowych wpisuje się do rejestru prowadzonego na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 42. 1. Do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, jeżeli organ celny podczas kontroli celnej produktów, które mają być objęte dopuszczeniem do obrotu, stwierdzi, że istnieją uzasadnione okoliczności wskazujące, że produkt nie spełnia ogólnych lub szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, zatrzymuje produkt i występuje o wydanie opinii do organu, o którym mowa w art. 16 ust. 1.

2. Jeżeli organ, o którym mowa w art. 16 ust. 1, wyda opinię, że produkt nie jest bezpieczny, organ celny cofa produkt za granicę albo, gdy cofnięcie nie jest możliwe, nadaje produktowi przeznaczenie celne powrotny wywóz. W przypadku gdy nie jest możliwe cofnięcie produktu albo jego powrotny wywóz, organ celny może dokonać sprzedaży produktu osobie, która zobowiąże się do dokonania jego powrotnego wywozu albo nakazać zniszczenie produktu, jeżeli dokonanie jego sprzedaży będzie niemożliwe lub

znacznie utrudnione. Organ celny może również wystąpić do sądu o orzeczenie przepadku produktu na rzecz Skarbu Państwa. Sąd na wniosek organu celnego może orzec o przepadku produktu na rzecz Skarbu Państwa.

3. Koszty cofnięcia produktu, jego powrotnego wywozu, sprzedaży lub zniszczenia ponoszą solidarnie: osoba, która wprowadziła produkt na polski obszar celny, osoba, która przyjęła odpowiedzialność za jego przywóz, bądź każda inna osoba, w posiadaniu której produkt się znajduje.

4. W przypadku podjęcia działań, o których mowa w ust. 2, organy celne informują o nich organ nadzoru.

Art. 43. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy wymienionej w art. 45 zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż do dnia 30 kwietnia 2004 r.

Art. 44. Przepisy:

- 1) art. 7 ust. 1 i ust. 3 pkt 3, art. 20 ust. 4, art. 28, art. 29 i art. 33;
 - 2) art. 43a ustawy wymienianej w art. 39
- stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Art. 45. Traci moc ustawa z dnia 22 stycznia 2000 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 15, poz. 179 oraz z 2002 r. Nr 153, poz. 1271 i Nr 166, poz. 1360).

Art. 46. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz. U. WE Nr L 11/4).

29/08/esz

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów transponuje postanowienia Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/95/WE z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów. Zastąpi on obowiązującą ustawę z dnia 22 stycznia 2000 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 15, poz. 179 oraz z 2002 r., Nr 153, poz. 1271 i Nr 166, poz. 1360).

Projekt ustawy, poza implementacją przepisów nowej dyrektywy, wprowadza również przepisy mające na celu bardziej jasne i spójne określenie procedur postępowania w sprawie produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa, precyzyjnie określa właściwości organów oraz rozgranicza postępowanie o charakterze kontrolnym oraz postępowanie zmierzające do nałożenia określonych obowiązków na przedsiębiorców. Zmiany wynikają z dotychczasowych doświadczeń i mają na celu usprawnienie prowadzenia kontroli i postępowań, co pozytywnie wpłynie na sytuację przedsiębiorców w postępowaniu i wzmocni ochronę interesów konsumentów.

Ustawa wprowadza nieco odmienną, w porównaniu z obecnie obowiązującą regulacją, definicję produktu. Przez sformułowanie zawarte w art. 3 pkt 1, określające produkt jako rzecz ruchomą przeznaczoną do użytku konsumentów, lub co do której istnieje prawdopodobieństwo, że może być używana przez konsumentów, nawet jeśli nie była dla nich przeznaczona, został poszerzony zakres możliwości uznania rzeczy ruchomej za produkt. Definicja ta jest zgodna z definicją zawartą w art. 2 lit. a Dyrektywy. W pkt 3 tego artykułu, w miejsce obowiązującego pojęcia sprzedawcy, ustawa wprowadza pojęcie dystrybutora, który został określony jako przedsiębiorca uczestniczący w dostarczaniu lub udostępnianiu produktu, ale którego działalność nie wpływa na bezpieczeństwo produktu. Definicja ta jest zgodna z definicją zawartą w art. 2 lit. f Dyrektywy. Zmodyfikowano również definicję producenta dostosowując ją do zawartej w art. 2 lit. e Dyrektywy. Do ustawy wprowadzono ponadto definicję wypadku konsumenckiego. Zmiany te nie wywrą skutków społeczno-

gospodarczych, mają jedynie na celu doprecyzowanie i pełne dostosowanie pojęć występujących w ustawie do tych, jakimi posługuje się nowa dyrektywa.

Zmodyfikowane i rozszerzone, w stosunku do ustawy z dnia 22 stycznia 2000 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zostały regulacje zawarte w rozdziale 3 ustawy dotyczące obowiązków producentów i dystrybutorów. Art. 11 projektu określa obowiązki producenta wobec konsumentów, w szczególności związane z informowaniem o zagrożeniach dotyczących produktu i podejmowaniem działań mających na celu uzyskiwanie przez producenta wiedzy o zagrożeniach związanych z produktem. Działania takie mogą być przeprowadzane z inicjatywy samego producenta lub na żądanie organu nadzoru. Natomiast w art. 12 określono obowiązki dystrybutorów zarówno w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa wprowadzanych przez nich na rynek produktów, jak również współpracy z organami kontroli oraz nadzoru i powiadamiania o stwierdzonych zagrożeniach związanych z wprowadzonymi przez nich na rynek produktami. Art. 13 wprowadza delegację do określenia przez Radę Ministrów, w drodze rozporządzenia, wzoru powiadomienia o produkcie niebezpiecznym. Powiadomienie takie obowiązani są składać producenci i dystrybutorzy posiadający informację o tym, że produkt wprowadzony na rynek stanowi zagrożenie niedające się pogodzić z ogólnymi wymogami bezpieczeństwa.

Projektowana ustawa w zasadniczy sposób, w stosunku do przepisów aktualnie obowiązującej ustawy, modyfikuje przepisy dotyczące nadzoru nad bezpieczeństwem produktów. Regulacje zawarte w art. 14 precyzują zakres nadzoru nad ogólnym bezpieczeństwem produktów przez wprowadzenie regulacji określającej, że nadzór obejmuje okresowe i bieżące monitorowanie oraz ocenę prowadzonych kontroli w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów, zatwierdzanie i monitorowanie realizacji okresowych planów kontroli dotyczących spełniania ogólnych wymagań bezpieczeństwa produktów, prowadzenie postępowań w sprawach bezpieczeństwa produktów, prowadzenie rejestru produktów niebezpiecznych oraz gromadzenie informacji o kontrolach ogólnych i szczegółowych wymagań

dotyczących bezpieczeństwa produktów, a także gromadzenie informacji, przekazywanych przez konsumentów i inne osoby, dotyczących bezpieczeństwa produktów i przekazywanie ich właściwym organom oraz monitorowanie sposobu wykorzystania tych informacji.

Ustawa wyraźnie rozróżnia postępowanie kontrolne przeprowadzone przez Inspekcję Handlową od postępowania zmierzającego do nałożenia określonych obowiązków prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W toku prowadzonego postępowania kontrolnego Inspekcja Handlowa może sprawdzać bezpieczeństwo produktów, żądać informacji w celu stwierdzenia, że produkt jest bezpieczny, pobierać próbki produktu i poddawać je badaniom, jak również ustanowić w drodze postanowienia czasowy zakaz dostarczania, oferowania lub prezentowania produktu.

Art. 20 stanowi, że organ nadzoru (Prezes UOKiK) wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie bezpieczeństwa produktów, w przypadku gdy z ustaleń kontroli wynika znaczne prawdopodobieństwo, że produkt jest niebezpieczny, lub może wszcząć postępowanie, jeżeli z innych dostępnych informacji wynika, że produkt jest niebezpieczny.

Art. 22 ust. 1 wprowadza zasadę, że organ prowadzący postępowanie może, w drodze postanowienia, wyznaczyć stronie postępowania termin na zlikwidowanie zagrożenia lub podjęcie działań w celu wycofania produktu z rynku, właściwego i skutecznego ostrzeżenia konsumentów lub odkupienia produktu na żądanie osób, które faktycznie nim władają.

W art. 24 przewidziano możliwość zastosowania odpowiednich środków adekwatnych do stopnia zagrożenia stwarzanego przez produkt. Natomiast w art. 24 w ust. 14 zostały określone przesłanki umorzenia postępowania. W art. 21 w ust. 2 wprowadzono możliwość uznania za stronę postępowania innego przedsiębiorcy niż ten, wobec którego zostało ono wszczęte. Przyjęcie takiego rozwiązania ma na celu poprawienie ekonomiki postępowania, nie naruszając przy tym praw przedsiębiorców uczestniczących w postępowaniu.

W art. 29 został ustanowiony obowiązek powiadamiania Komisji Europejskiej o wydanych decyzjach ograniczających wprowadzanie na rynek produktów, nakazujących ich wycofanie z rynku lub odkupienie produktów od konsumentów.

Do zapewnienia realizacji celów ustawy są prowadzone: rejestr produktów niebezpiecznych, krajowy system informacji o produktach niebezpiecznych oraz krajowy system monitorowania wypadków konsumenckich. Dwa pierwsze są prowadzone przez Prezesa UOKiK, a trzeci – przez Ministra Zdrowia.

W stosunku do obecnego brzmienia ustawy zmianie uległy przepisy określające sposób postępowania organów celnych w przypadku stwierdzenia, podczas kontroli celnej produktów, istnienia uzasadnionych okoliczności wskazujących na to, że produkt jest niebezpieczny. Zgodnie z art. 42 ust. 2 następuje wówczas cofnięcie produktu za granicę, a gdy nie jest to możliwe, nadane zostaje produktowi przeznaczenie celne powrotny wywóz. Możliwa jest także sprzedaż produktu osobie, która zobowiąże się do dokonania jego powrotnego wywozu albo nakazanie zniszczenia produktu, jeżeli dokonanie jego sprzedaży będzie niemożliwe lub znacznie utrudnione. Organ celny może również wystąpić do sądu o orzeczenie przepadku produktu na rzecz Skarbu Państwa. Zgodnie z ust. 3 koszty cofnięcia produktu, jego powrotnego wywozu, sprzedaży lub zniszczenia ponoszą solidarnie: osoba, która wprowadziła produkt na polski obszar celny, osoba, która przyjęła odpowiedzialność za jego przywóz bądź każda inna osoba, w której posiadaniu produkt się znajduje. Ta regulacja będzie obowiązywała do czasu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej – po akcesji zacznie obowiązywać bezpośrednio rozporządzenie Rady 339/93/EW, oraz uzupełniające je przepisy art. 33 ustawy i wydane na ich podstawie rozporządzenie.

W rozdziale 5 „Przepisy karne” zawarto przepisy penalizujące działania związane z wprowadzaniem na rynek produktów nie spełniających wymagań bezpieczeństwa, wyodrębniając działania umyślne i nieumyślne. Sankcji karnej podlega również wprowadzanie na rynek produktów umieszczonych w rejestrze

wyrobów niebezpiecznych oraz niewykonanie określonych obowiązków lub decyzji organu nadzoru.

Ocena skutków regulacji

1. Zakres podmiotowy regulacji

Ustawa będzie wywierać wpływ zarówno na producentów i dystrybutorów produktów, jak i na konsumentów. Ustawa zapewni bardziej efektywną kontrolę bezpieczeństwa produktów, jak również bardziej szczegółowo, w stosunku do obowiązującej ustawy, określa obowiązki przedsiębiorców.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został przygotowany przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Został on zamieszczony na internetowych stronach Urzędu oraz przekazany do konsultacji międzyresortowych. Projekt został również przekazany organizacjom konsumenckim – Federacji Konsumentów i Stowarzyszeniu Konsumentów Polskich oraz organizacjom zrzeszającym przedsiębiorców – Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych, Krajowej Izbie Gospodarczej i Business Centre Club. Uwagi do przedstawionego projektu zgłosiły: Federacja Konsumentów (FK) i Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych (PKPP). PKPP wskazywała na wątpliwości co do długości postępowań w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów oraz na długość znajdowania się produktu w rejestrze produktów niebezpiecznych. Uwzględniając zgłoszone uwagi projektodawca zmienił brzmienie art. 21. Jeżeli chodzi o długość zamieszczenia wpisu w rejestrze produktów niebezpiecznych, intencją projektodawcy było, aby konsumenci mieli możliwość jak najlepszej informacji na temat produktu, który nie jest bezpieczny i znajdował się na rynku, i mimo że mógł ulec zmianom technologicznym, znajduje się jeszcze w rękach użytkowników. FK zgłosiła uwagi o charakterze legislacyjno–redakcyjnym, które zostały uwzględnione w toku prac lub wycofane przez Federację w trakcie konferencji uzgodnieniowej, a także uwagę dotyczącą możliwości odkupienia produktu od konsumenta oraz konstrukcji roszczenia o zawarcie umowy odkupienia – uwaga nie mogła zostać uwzględniona, w świetle zaleceń Rady Legislacyjnej przedstawionych w opinii do

tego projektu. Przedstawiciele tych dwóch organizacji wzięli udział w konferencji uzgodnieniowej, podczas której przedyskutowano zgłoszone przez nich uwagi.

3. Skutki wprowadzenia ustawy:

1) wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Wejście w życie ustawy nie spowoduje bezpośrednich skutków finansowych dla budżetu państwa.

2) wpływ regulacji na rynek pracy

Nie występuje bezpośredni wpływ niniejszej regulacji na rynek pracy.

3) wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie ustawy nie będzie miało bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki.

4) wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie ustawy nie będzie miało bezpośredniego wpływu na sytuację i rozwój regionów.

30/08/esz

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O OGÓLNYM BEZPIECZEŃSTWIE PRODUKTÓW

Projektowana ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nowelizuje obowiązujące postanowienia zawarte w ustawie z dnia 22 stycznia 2000 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Celem projektu jest wprowadzenie przepisów, które w sposób jasny i spójny określą jakie produkty uznać można za produkty bezpieczne, uregulują procedury postępowania z produktami stanowiącymi zagrożenie dla życia, zdrowia i bezpieczeństwa osób. Projekt ustawy wprowadza również rozwiązania legislacyjne określające wymogi bezpieczeństwa dla produktów, właściwości organów oraz rozgranicza postępowanie o charakterze kontrolnym od postępowania zmierzającego do nałożenia obowiązków określonych przepisami projektowanej ustawy.

W prawie wspólnotowym problematykę bezpieczeństwa produktów reguluje Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2001/95/WE z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz. Urz. WE L 11/4 z 15.01.2002).

Zgodnie z brzmieniem art. 1 przepisy projektowanej ustawy określają wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów, obowiązki producentów i dystrybutorów w tym zakresie oraz zasady i tryb sprawowania nadzoru w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów wprowadzanych na rynek. Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 1 projektu, ustawę stosuje się do produktów, dla których przepisy odrębne nie określają szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa. Przepisy ustawy stosowane będą również w przypadkach zagrożeń związanych z bezpieczeństwem produktów, które mimo istnienia odrębnych szczegółowych regulacji, nie zostały w nich przewidziane (art. 2 ust. 1 pkt 2).

Użyte w art. 3 ustawy określenia produktu, producenta, dystrybutora oraz wycofania z rynku są tożsame z definicjami zawartymi w przepisie art. 2 Dyrektywy 2001/95/WE. Postanowienia art. 5 (definicja produktu bezpiecznego) oraz przepis art. 6 ust. 1 i 2 projektowanej ustawy także są zgodne przepisem art. 2 pkt b Dyrektywy 2001/95/WE.

Rozdział 2 projektowanej ustawy reguluje ogólne wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów. Zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 w przypadku, gdy Wspólnoty

Europejskie nie określają szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa określonego produktu, produkt wprowadzony na polski rynek uznaje się za bezpieczny, wówczas, gdy spełnia wymogi przewidziane odrębnymi przepisami polskimi dotyczącymi szczegółowych wymagań bezpieczeństwa produktów, w tym z zakresu kontroli technicznej, sanitarnej lub ochrony środowiska.

W art. 7 ust. 2 znajduje się domniemanie dotyczące bezpieczeństwa produktu w przypadku, gdy produkt wykonano zgodnie z normami zharmonizowanymi. Uznaje się wówczas, że produkt taki jest bezpieczny w zakresie wymagań objętych tymi normami. Regulacja ta jest zgodna z postanowieniami Dyrektywy 2001/95/WE zawartymi w art. 3.

W przepisie art. 7 ust. 3 uregulowano przesłanki, jakie winien spełniać produkt aby uznać go za bezpieczny, wówczas, gdy brakuje regulacji opisanych w art. 7 ust. 1 i 2. Przepis ten zawiera 6 przesłanek. Rozwiązania te są tożsame z brzmieniem przepisu art. 3 ust. 3 Dyrektywy 2001/95/WE.

Rozdział 3 projektowanej regulacji poświęcony został przepisom określającym obowiązki producentów i dystrybutorów w zakresie bezpieczeństwa produktów. Przepis art. 11 dotyczy zobowiązań producentów, którzy zostali zobligowani do wprowadzania na rynek tylko produktów bezpiecznych oraz do dostarczania konsumentom informacji umożliwiających im ocenę zagrożeń związanych z produktem w czasie zwykłego lub możliwego do przewidzenia okresu użytkowania. Przepisy te są zgodne z postanowieniami Dyrektywy 2001/95/WE zawartymi w art. 5.

Rozdział 4 projektowanej regulacji dotyczy nadzoru nad ogólnym bezpieczeństwem produktu. Zgodnie z art. 4 organem sprawującym nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów w zakresie określonym przez projekt ustawy jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wykonuje swoje zadania przy pomocy Inspekcji Handlowej.

W konkluzji należy stwierdzić, iż wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekt ustawy za dostosowujący prawo polskie do wspólnotowego prawa w zakresie przepisów dotyczących ogólnego bezpieczeństwa produktów.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH- 2824 /03/gg

Warszawa, 1 września 2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494), w związku z art. 42 ust. 4 oraz art. 43 ust. 1 i 3 Regulaminu Sejmu, przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (RM-10-130-03), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem projektu ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest wprowadzenie przepisów, które w sposób jasny i spójny określą jakie produkty uznać można za produkty bezpieczne, uregulują procedury postępowania z produktami stanowiącymi zagrożenie dla życia, zdrowia i bezpieczeństwa osób. Projekt ustawy wprowadza rozwiązania legislacyjne określające wymogi bezpieczeństwa dla produktów, właściwości organów oraz rozgranicza postępowanie o charakterze kontrolnym od postępowania zmierzającego do nałożenia określonych przepisami projektowanej ustawy obowiązków.
- II. Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską (TWE) traktuje ochronę konsumenta w szczególny sposób, podkreślając w art. 95 ust. 3, że Komisja Europejska w przedkładanych propozycjach w dziedzinie ochrony konsumenta będzie brała za

podstawę wysoki poziom ochrony. Jednocześnie art. 153 TWE stwierdza, że w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta, należy przyczynić się do ochrony interesów konsumentów jak też promować ich prawo do należytej informacji. Przesłanki te leżą również u podstaw Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2001/95/WE z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz. Urz. WE L 11/4 z 15.01.2002).

- III. Zgodnie z brzmieniem art. 1 przepisy projektowanej ustawy określają wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów, obowiązki producentów i dystrybutorów w tym zakresie oraz zasady i tryb sprawowania nadzoru w celu zapewnienia bezpieczeństwem produktów wprowadzanych na rynek. Przepis art. 2 ust. 1 pkt 1 projektu określa zakres stosowania przepisów ustawy. Zgodnie z jego treścią ustawę stosuje się do produktów, dla których przepisy odrębne nie określają szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa. Przepisy ustawy stosowane będą również w przypadkach zagrożeń związanych z bezpieczeństwem produktów, które mimo istnienia odrębnych szczegółowych regulacji, nie zostały w nich przewidziane (art. 2 ust. 1 pkt 2).

Zgodnie z art. 2 ust. 2 przepisy ustawy określające obowiązki producentów i dystrybutorów oraz przepisy o sprawowaniu nadzoru nad bezpieczeństwem produktów stosuje się również w odniesieniu do produktów, dla których przepisy odrębne określają szczegółowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa – w zakresie, w jakim nie regulują tego przepisy odrębne.

Przepisów ustawy nie stosuje się do urządzeń używanych w celu świadczenia usług na rzecz konsumentów, w szczególności do obsługiwanego przez usługodawcę urządzeń, którymi konsumenci przemieszczają się lub podróżują.

Postanowienia te są zgodne z treścią pkt 9 preambuły oraz z przepisem art. 2 Dyrektywy 2001/95/WE.

- IV. Użyte w art. 3 ustawy określenia produktu, producenta, dystrybutora oraz wycofania z rynku są tożsame z definicjami zawartymi w przepisie art. 2 Dyrektywy 2001/95/WE.

Postanowienia art. 5 (definicja produktu bezpiecznego) oraz przepis art. 6 ust. 1 i 2 projektowanej ustawy są zgodne przepisem art. 2 pkt b Dyrektywy 2001/59/WE.

- V. Rozdział 2 projektowanej ustawy reguluje ogólne wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów. Zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 w przypadku, gdy Wspólnota Europejskie nie określają szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa określonego produktu, produkt wprowadzony na polski rynek uznaje się za bezpieczny, wówczas, gdy spełnia wymogi przewidziane odrębnymi przepisami polskimi dotyczącymi szczegółowych wymagań bezpieczeństwa produktów, w tym z zakresu kontroli technicznej, sanitarnej lub ochrony środowiska.

W art. 7 ust. 2 znajduje się domniemanie dotyczące bezpieczeństwa produktu w przypadku, gdy produkt wykonano zgodnie z normami zharmonizowanymi. Uznaje się wówczas, że produkt taki jest bezpieczny w zakresie wymagań objętych tymi normami. Regulacja ta jest zgodna z postanowieniami Dyrektywy 2001/95/WE zawartymi w art. 3

W przepisie art. 7 ust. 3 uregulowano przesłanki, jakie winien spełniać produkt aby uznać go za bezpieczny, wówczas, gdy brakuje regulacji opisanych w art. 7 ust. 1 i 2. Przepis ten zawiera 6 przesłanek. Rozwiązania te są zgodnie z brzmieniem przepisu art. 3 ust. 3 Dyrektywy 2001/95/WE.

- VI. Rozdział 3 projektowanej regulacji poświęcony został przepisom określającym obowiązki producentów i dystrybutorów w zakresie bezpieczeństwa produktów. Przepis art. 11 dotyczy zobowiązań producentów, którzy zostali zobligowani do wprowadzania na rynek tylko produktów bezpiecznych oraz do dostarczania konsumentom informacji umożliwiających im ocenę zagrożeń związanych z produktem w czasie zwykłego lub możliwego do przewidzenia okresu użytkowania. W przepisie art. 12 określono obowiązki dystrybutorów, które polegają m. in. na działaniu z najwyższą starannością w celu monitorowania produktów wprowadzanych na rynek, aby uniknąć dostarczania producentom produktów niezgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa. Wypełniając te obowiązki zarówno producenci jak i dystrybutorzy zobowiązani są do współpracy z organami nadzoru w celu eliminacji zagrożeń stwarzanych przez dostarczane lub udostępniane produkty.

Przepisy te są zgodne z postanowieniami Dyrektywy 2001/95/WE zawartymi w art. 5.

- VII. Rozdział 4 projektowanej regulacji dotyczy nadzoru nad ogólnym bezpieczeństwem produktu. Zgodnie z art. 4 organem sprawującym nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów w zakresie określonym przez projekt ustawy jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wykonuje swoje zadania przy pomocy Inspekcji Handlowej.

Przepisy od art. 14 do art. 33 projektowanej regulacji odnoszą się do organizacji nadzoru nad ogólnym bezpieczeństwem produktów. Określono jakie elementy konstruuje nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów (art. 14 projektu ustawy), opisano czynności, jakie może podejmować Inspekcja Handlowa w ramach prowadzonego postępowania kontrolnego (art. 18 projektu ustawy) oraz wprowadzono przepisy regulujące postępowanie w sprawach ogólnego bezpieczeństwa produktów (art. 20 do 26 projektu ustawy).

W dalszej części tego rozdziału zawarto postanowienia kształtujące domniemanie zawarte w przepisie art. 28, które daje możliwość uznania produktu lub grupy produktów za niebezpieczne w rozumieniu przepisów ustawy w przypadku, gdy Komisja Europejska stwierdzi, że produkt lub kategoria produktów stwarza poważne zagrożenie i uzna za niezbędne podjęcie w tym zakresie działań przez państwa członkowskie.

Zgodnie z przepisami zawartymi w art. 31 projektowanej ustawy organ nadzoru prowadzi krajowy system informacji o produktach niebezpiecznych (KSIPN), gdzie gromadzone są informacje do produktach, które nie spełniają ogólnych i szczegółowych wymagań bezpieczeństwa czy wyrobach niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami.

Art. 33 ust. 3 zawiera delegację ustawową, która umożliwi Radzie Ministrów wydanie rozporządzenia, które określi szczegółowy tryb postępowania organów celnych przy zatrzymaniu produktów oraz organy właściwe do wydania opinii w sprawie spełnienia przez produkt zatrzymany wymagań dotyczących bezpieczeństwa. W prawie wspólnotowym funkcjonuje Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 339/93 z dnia 8 lutego

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia 2003 r.

**w sprawie dodatkowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i znakowania produktów,
które stwarzają zagrożenie dla konsumentów przez to, że ich wygląd wskazuje na inne
przeznaczenie niż rzeczywiste**

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) imitacjach - rozumie się przez to produkty stwarzające zagrożenie dla konsumentów przez to, że ich wygląd wskazuje na inne przeznaczenie niż rzeczywiste,
- 2) ustawie - rozumie się przez to ustawę z dnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

§ 2. 1. Cechy i właściwości imitacji, w szczególności skład, konstrukcja i wykończenie, nie mogą stwarzać dla konsumentów zagrożenia polegającego na szkodliwości dla zdrowia lub życia ludzkiego, w przypadku użycia imitacji niezgodnie z ich przeznaczeniem.

2. Cechy imitacji, w szczególności: wygląd, postać, zapach, kolor, opakowanie lub etykieta, nie mogą wprowadzać konsumentów w błąd co do możliwości jej użycia niezgodnie z rzeczywistym przeznaczeniem.

3. Cechy, o których mowa w ust. 2, nie mogą wywoływać u konsumentów, zwłaszcza u dzieci, przeświadczenia, że są to środki spożywcze, skutkującego możliwością próby konsumpcji, w szczególności włożenia do ust lub połknięcia, powodującej uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia.

§ 3. Na etykiecie lub opakowaniu imitacji środków spożywczych zamieszcza się ostrzeżenie informujące wyraźnie - w sposób zrozumiały i łatwy do odczytania - że imitacje nie nadają się do spożycia.

§ 4. 1. Organem sprawującym nadzór nad bezpieczeństwem imitacji jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej "organem nadzoru".

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, jest wykonywany przez działania określone w rozdziale 4 ustawy, zwane dalej "środkami nadzoru", i na podstawie informacji uzyskiwanych w ramach krajowego systemu informowania o produktach niebezpiecznych, krajowego systemu monitorowania wypadków konsumenckich oraz od Inspekcji Handlowej.

§ 5. Opis imitacji, wobec których zastosowano środki nadzoru, wraz z informacją o zastosowanych środkach i ich uzasadnieniem, jest wprowadzany do rejestru produktów niebezpiecznych, działającego na podstawie odrębnych przepisów.

§ 6. Na poczet kosztów związanych z badaniem imitacji w aspekcie wymogów bezpieczeństwa, określonych rozporządzeniem, producent wpłaca zaliczkę na konto akredytowanego laboratorium, wskazanego przez organ nadzoru.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Celem rozporządzenia w sprawie dodatkowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i znakowania produktów, które stwarzają zagrożenie dla konsumentów przez to, że ich wygląd wskazuje na inne przeznaczenie niż rzeczywiste jest implementacja do prawa polskiego dyrektywy Rady 87/357/EEC z dnia 25 czerwca 1987 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących produktów, które wyglądają na inne niż są w istocie, przez co stwarzają zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów.

Rozporządzenie dotyczy produktów, które nie będąc środkami spożywczymi mogą przez swój wygląd wprowadzić konsumentów w błąd, a przez to spowodować niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia.

Produkty będące imitacjami, zdefiniowane w § 1 pkt 1 rozporządzenia zostały uznane przez Komisję Europejską za produkty szczególnego ryzyka, dlatego państwa członkowskie Unii Europejskiej zostały zobowiązane do szczególnych środków, mających na celu usunięciu i niedopuszczeniu do sytuacji, by takie produkty znajdowały się na rynku ani były przedmiotem produkcji, sprzedaży i importu. Produkty te podlegają również szczególnym wymogom odnośnie opakowań i oznaczeń.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia, organem sprawującym nadzór nad bezpieczeństwem imitacji jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Imitacje które zostały uznane przez organ nadzoru za produkty które nie są bezpieczne, podlegają wpisowi do rejestru produktów niebezpiecznych, który jest prowadzony na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia2003 r.

w sprawie bezpieczeństwa i znakowania produktów włókienniczych

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U., poz.) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa dodatkowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa i znakowania produktów włókienniczych, w tym odzieży używanej.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) produkcie włókienniczym - rozumie się przez to każdy surowiec, półprodukt lub produkt składający się wyłącznie z włókien tekstylnych, niezależnie od stopnia przetworzenia i zastosowanego sposobu mieszania włókien i łączenia elementów, a także:
 - a) produkt zawierający wagowo co najmniej 80% włókien tekstylnych,
 - b) włókiennicze pokrycia podłogowe,
 - c) pokrycia mebli, parasoli i osłon przeciwsłonecznych zawierające wagowo co najmniej 80% włókien tekstylnych oraz składniki włókiennicze wielowarstwowych pokryć podłogowych, materacy, sprzętu kempingowego i wkładek ocieplających do obuwia, rękawic i rękawiczek, jeżeli takie składniki stanowią co najmniej 80% masy całego produktu,
 - d) składniki włókiennicze, w przypadku określenia przez producenta ich składu surowcowego, stanowiące nieodłączną część innych produktów,
- 2) włóknie tekstylnym - rozumie się przez to:
 - a) jednostkę materii mającą właściwą dla siebie elastyczność, masę liniową i wysoki wskaźnik długości w stosunku do maksymalnego wymiaru poprzecznego, która dzięki tym cechom może być używana do produkcji produktów włókienniczych,
 - b) elastyczne taśmy lub rurki, których widoczna szerokość nie przekracza 5 mm, w tym tasiemka cięta z szerszych taśm lub folii, wytworzone z substancji używanych do produkcji włókien, wymienionych w lp. 19-42 załącznika nr 8 do rozporządzenia, i odpowiednich do użytku tekstylnego; widoczna szerokość to szerokość tasiemki lub rurki po złożeniu, spłaszczeniu lub skręceniu albo średnia szerokość, jeżeli nie jest jednakowa,
- 3) produkcie metrażowym - rozumie się przez to produkt włókienniczy sprzedawany na metry lub kilogramy,
- 4) ustawie - rozumie się przez to ustawę z dnia2003r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

§ 3. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do produktów włókienniczych:

- 1) przeznaczonych na eksport, z wyjątkiem produktów przeznaczonych do państw członkowskich Unii Europejskiej,
- 2) znajdujących się na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w tranzycie,
- 3) importowanych w celu przetworzenia (obróbki) na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,
- 4) importowanych lub eksportowanych na zamówienie dla chałupników lub dla przedsiębiorców w celu wykonania usługi (przetworzenia) bez przenoszenia prawa własności.

§ 4. Do obrotu mogą być wprowadzane jedynie te produkty włókiennicze, które spełniają wymagania ustawy, niniejszego rozporządzenia i odrębnych przepisów dotyczących certyfikacji, normalizacji oraz oceny zgodności.

§ 5. Postępowanie organów celnych w zakresie kontroli importu i eksportu produktów włókienniczych reguluje rozporządzenie wydane na podstawie art. ustawy.

Rozdział 2

Bezpieczeństwo produktów włókienniczych

§ 6. 1. Wytwarzanie produktów włókienniczych powinno zapewniać zachowanie przez produkt składu związków chemicznych i dopuszczalnego poziomu ich emisji, bezpiecznego dla konsumentów. Bezpieczeństwo produktów włókienniczych ocenia się w szczególności z uwzględnieniem warunków technicznych, takich jak:

- 1) dopuszczalna zawartość amin, które w warunkach redukcyjnych nie mogą być odszczepiane z barwników azowych, określona w załączniku nr 1 do rozporządzenia,
- 2) dopuszczalne zawartości wolnego lub uwalniającego się formaldehydu w produktach włókienniczych, określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia,
- 3) dopuszczalna wartość emisji związków lotnych z włókienniczych elementów wyposażenia wnętrza, w tym materiałów tapicerskich, określona w załączniku nr 3 do rozporządzenia,
- 4) wykaz substancji i preparatów, których stosowanie jest zabronione, określony w załączniku nr 4 do rozporządzenia.

2. Produkt włókienniczy nie spełnia wymagań bezpieczeństwa, jeżeli do jego wytworzenia zastosowano przynajmniej jedną substancję wymienioną w załączniku nr 4 do rozporządzenia lub przekroczony został dopuszczalny poziom stężenia substancji wymienionych w załącznikach nr 1-3 do rozporządzenia.

§ 7. 1. W celu potwierdzenia zgodności produktu włókienniczego z wymaganiami bezpieczeństwa należy stosować metody badań określone w odpowiednich Polskich Normach lub normach europejskich albo normach międzynarodowych.

2. W przypadku braku metod, o których mowa w ust. 1, dopuszcza się stosowanie w pełni udokumentowanych i sprawdzonych w praktyce laboratoryjnej metod, dla których dokonano walidacji.

§ 8. Producent, który wprowadził do obrotu produkt włókienniczy, jest obowiązany do posiadania dokumentów potwierdzających spełnienie przez ten produkt wymagań bezpieczeństwa; dokumentami takimi mogą być w szczególności: deklaracje własne, deklaracje dostawców produktu, wyniki badań lub certyfikaty.

§ 9. Odzież używana przed wprowadzeniem do obrotu powinna być poddana procesom prania oraz wolna od zanieczyszczeń drobnoustrojami chorobotwórczymi i insektami.

§ 10. 1. Organem sprawującym nadzór nad bezpieczeństwem produktów włókienniczych jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej "organem nadzoru".

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, jest wykonywany przez działania określone w rozdziale 4 ustawy, zwane dalej "środkami nadzoru", i na podstawie informacji uzyskiwanych w ramach krajowego systemu informowania o produktach niebezpiecznych, krajowego systemu monitorowania wypadków konsumenckich oraz od Inspekcji Handlowej.

§ 11. Na poczet kosztów związanych z badaniem produktów włókienniczych pod względem wymogów bezpieczeństwa, określonych w rozporządzeniu - będącym następstwem zastosowania wobec producenta środków nadzoru - producent wpłaca zaliczkę na konto akredytowanego laboratorium, wskazanego przez organ nadzoru, w terminie ustalonym przez tenże organ.

Rozdział 3

Znakowanie produktów włókienniczych

§ 12. 1. Produkty włókiennicze wprowadzane do obrotu znakuje się w sposób określony w rozporządzeniu, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Obowiązkowi znakowania w sposób określony w rozporządzeniu nie podlegają produkty włókiennicze wymienione w wykazie stanowiącym załącznik nr 5 do rozporządzenia.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli produkt ma oznakowanie zawierające w znaku handlowym lub w nazwie producenta jedną z nazw włókien tekstylnych, o których mowa w § 17 ust. 1 pkt 2, użytą w formie rzeczownika, przymiotnika lub rdzenia wyrazu stanowiącego tę nazwę.

4. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące znakowania produktów włókienniczych nie naruszają przepisów regulujących szczególne warunki sprzedaży konsumenckiej określające obowiązki sprzedawcy dotyczące udzielania informacji kupującym.

§ 13. Oznakowanie produktu włókienniczego zawiera określenie:

- 1) składu surowcowego produktu,
 - 2) sposobu konserwacji produktu
- zwane dalej "istotnymi informacjami".

§ 14. 1. Oznakowanie produktu włókienniczego powinno być czytelne, zrozumiałe i trwale połączone z produktem.

2. W przypadku braku możliwości trwałego połączenia oznakowania z produktem, dopuszcza się inny sposób oznakowania, w tym podanie informacji na opakowaniu.

3. Jeżeli produkt włókienniczy składa się z dwu lub więcej części składowych, mających różne zawartości włókien tekstylnych, w oznakowaniu należy podać skład surowcowy dla każdej części składowej; wymóg ten nie dotyczy części składowych stanowiących mniej niż 30% całkowitej masy produktu, z wyjątkiem podszewek.

4. Do dwóch lub więcej produktów włókienniczych o tej samej zawartości włókien, tworzących zwyczajowo nierozdzieloną całość (komplet), można dołączyć jedno oznakowanie.

§ 15. 1. W przypadku produktów metrażowych wymóg oznakowania dotyczy kuponu lub beli (rolki) oferowanej do sprzedaży; oznakowanie to zawiera istotne informacje oraz jest wykonane w sposób czytelny, w formie wybranej przez producenta produktu.

2. W przypadku szpilek, cewek, motków, pasm, kłębków lub wszelkich innych małych ilości nici do szycia, cerowania i wyszywania, wymóg oznakowania uważa się za spełniony, jeżeli istotne informacje zostaną zamieszczone na opakowaniu produktu lub wywieszce dotyczącej produktu, umieszczonej w miejscu jego ekspozycji handlowej.

3. Jeżeli produkt włókienniczy nie jest oferowany konsumentom lub jest dostarczany w ramach zamówień publicznych, na podstawie odrębnych przepisów, wymóg oznakowania uważa się za spełniony w przypadku dołączenia do produktu dokumentów handlowych, zawierających istotne informacje.

§ 16. Produkty włókiennicze, dla których jest wymagana jedynie etykieta zbiorcza, określa załącznik nr 6 do rozporządzenia.

§ 17. 1. Skład surowcowy produktu włókienniczego należy podać w procentach, stosując:

- 1) wymagania szczegółowe, dotyczące sposobu podawania składu surowcowego produktów włókienniczych, określone w załączniku nr 7 do rozporządzenia,
- 2) nazwy włókien tekstylnych, określone w załączniku nr 8 do rozporządzenia.

2. Nazwy włókien tekstylnych, o których mowa w ust. 1, mogą być stosowane wyłącznie dla włókien, których charakterystyka jest przedstawiona w kolumnie 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, obok nazwy włókna.

3. Nazwy, o których mowa w ust. 1, nie mogą być stosowane, nawet w formie przymiotnika lub jako rdzeń wyrazu stanowiącego tę nazwę, dla innych włókien, których cechy nie odpowiadają opisom dotyczącym tych nazw zawartym w załączniku nr 8 do rozporządzenia.

§ 18. 1. Produkt włókienniczy nie może być określany jako "100%" lub "czysty", jeżeli nie składa się wyłącznie z jednego rodzaju włókien tekstylnych; nie można również w stosunku do takiego produktu używać określeń, które by wskazywały na 100% skład włókna tekstylnego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Produkt włókienniczy może zawierać do 2% wagowych innych włókien tekstylnych, pod warunkiem że jest to usprawiedliwione przyczynami technicznymi i nie wynika z celowego dodawania.

3. Udział innych włókien tekstylnych może być zwiększony do 5% w przypadku produktów włókienniczych, które były poddane procesowi zgrzeblenia.

§ 19. 1. W dokumentacji handlowej dotyczącej produktu włókienniczego, w szczególności umowach sprzedaży, rachunkach i fakturach, podaje się nazwy, opisy i skład surowcowy, zwane dalej "danymi o właściwościach produktu", ustalone zgodnie z przepisami rozporządzenia.

2. Dane o właściwościach produktu podaje się w sposób jasny i zrozumiały; nie jest dopuszczalne stosowanie w tym zakresie skrótów, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Dopuszczalne jest stosowanie w dokumencie handlowym kodów kreskowych, jeżeli w tym samym dokumencie znajdzie się ich objaśnienie.

§ 20. 1. Jeżeli produkt włókienniczy jest oferowany konsumentom, dane o właściwościach produktu podaje się w katalogach lub w prospektach albo na opakowaniach, etykietach i innych oznakowaniach dotyczących produktu.

2. Dane o właściwościach produktu podaje się jednolitym, czytelnym i wyraźnie widocznym drukiem - w taki sposób, aby przed dokonaniem zakupu produktu włókienniczego konsument mógł łatwo się z nimi zapoznać.

§ 21. Wszelkie informacje o produkcie włókienniczym, wykraczające poza zakres ustalony w rozporządzeniu, powinny być odpowiednio oddzielone od istotnych informacji; nie dotyczy to znaków towarowych i nazw przedsiębiorstw.

Rozdział 4

Wyznaczanie składu surowcowego

§ 22. 1. Skład surowcowy produktu włókienniczego wyznacza się, stosując:

- 1) metody przygotowania i pobierania próbek w celu wyznaczenia składu surowcowego produktu włókienniczego, określone w załączniku nr 9 do rozporządzenia,
- 2) metody przeprowadzania analizy ilościowej dwuskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych, określone w załączniku nr 10 do rozporządzenia,
- 3) metody przeprowadzania analizy ilościowej trójskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych, określone w załączniku nr 11 do rozporządzenia,
- 4) metody analityczne, dotyczące metod pobierania próbek i przeprowadzania analiz, opisane w odpowiednich Polskich Normach, normach europejskich lub normach międzynarodowych
- z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Udziały procentowe włókien tekstylnych w produkcie włókienniczym określa się i podaje z doliczeniem do suchej masy każdego włókna tekstylnego dopuszczalnych dodatków, określonych w załączniku nr 12 do rozporządzenia.

3. W każdym przypadku, gdy jest to możliwe, analizę ilościową dwuskładnikowych i trójskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych przeprowadza się metodą rozdzielania ręcznego poszczególnych włókien.

§ 23. W sposób określony w § 21 przeprowadza się także badania kontrolne dotyczące zgodności składu surowcowego produktu włókienniczego z istotnymi informacjami.

§ 24. Jeżeli wyznaczenie składu procentowego włókien nie jest możliwe przy zastosowaniu metod i norm określonych tym rozporządzeniem, skład taki należy ustalać oraz podawać z uwzględnieniem innych, dostępnych krajowych lub międzynarodowych metod analitycznych.

Rozdział 5

Przepis końcowy

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

ZAŁĄCZNIK Nr 1

**DOPUSZCZALNA ZAWARTOŚĆ AMIN, KTÓRE W WARUNKACH
REDUKCYJNYCH NIE MOGĄ BYĆ ODSZCZEPIANE Z BARWNIKÓW
AZOWYCH¹⁾**

Lp.	Nazwa aminy	Nr CAS ²⁾	Wartość dopuszczalna [mg/kg]
1	4-aminodifenyl	92-67-1	30
2	Benzydyna	92-87-5	
3	4-chloro-o-toluidyna	95-69-2	
4	2-naftyloamina	91-59-8	
5	p-chloroanilina	106-47-8	
6	2,4-diaminoanizol	615-05-4	
7	4,4'-diaminodifenylometan	101-77-9	
8	3,3'-dichlorobenzydyna	91-94-1	
9	3,3'-dimetoksybenzydyna	119-90-4	
10	3,3'-dimetylobenzydyna	119-93-7	
11	3,3'-dimetylo-4,4' - diaminodifenylometan	838-88-0	
12	2-metoksy-5-metyloanilina	120-71-8	
13	4,4'-metyleno-bis-(2-chloroanilina)	101-14-4	
14	4,4'-epoksydianilina	101-80-	

		4
15	4,4'-tiodianilina	139-65-1
16	o-toluidyna	95-53-4
17	2,4-diaminotoluen	95-80-7
18	2,4,5-trimetyloanilina	137-17-7
19	2-amino-4-nitrotoluen	99-55-8
20	o - aminoazotoluen	97-56-3
21	o-anizydyna	90-04-0
22	4-aminoazobenzen	60-09-3

- 1) Dotyczy produktów włókienniczych, które mogą potencjalnie pozostawać w bezpośrednim i przedłużonym kontakcie ze skórą człowieka lub mogą być umieszczone w ustach, np:
- odzież, bielizna osobista, pościel, ręczniki, peruki, tresy, kapelusze, pieluszki i inne artykuły sanitarne,
 - obuwie, rękawice, paski do zegarków, torebki, portmonetki, portfele, aktówki, pokrycia meblowe,
 - włókiennicze zabawki, zabawki zawierające dodatki włókiennicze,
 - produkty włókiennicze przeznaczone na artykuły dla niemowląt,
 - dywany i wykładziny.
- 2) Numeracja według Chemical Abstracts Service (Międzynarodowej Klasyfikacji Związków Chemicznych).

ZAŁĄCZNIK Nr 2

DOPUSZCZALNE ZAWARTOŚCI WOLNEGO LUB UWALNIAJĄCEGO SIĘ FORMALDEHYDU W PRODUKTACH WŁÓKIENNICZYCH

Lp.	Grupa produktów	Wartość dopuszczalna [mg/kg]
-----	-----------------	------------------------------

1	2	3
1	Produkty dla dzieci do lat 3: - produkty płaskie, konfekcja, dodatki np. zamki, taśmy, koronki, - koce, kołdry, poduszki, materace i ich wypełnienia itp.	20
2	Produkty użytkowane w bezpośrednim kontakcie ze skórą: - produkty płaskie przeznaczone na: bieliznę osobistą i pościelową, bluzki, koszule, sukienki, spodnie, podszewki, odzież sportową oraz dodatki, - produkty pończosznice i galanteria tekstylna: rękawice, chustki, szaliki itp., - ręczniki i produkty kąpielowe, - włóczki	150
3	Produkty użytkowane w pośrednim kontakcie ze skórą: - produkty płaskie przeznaczone na okrycia wierzchnie: ubrania, kostiumy, płaszcze, odzież roboczą itp. oraz dodatki, - pokrycia meblowe	300
4	Produkty dekoracyjne, pokrycia ścienne i podłogowe oraz dodatki	500
5	Produkty przeznaczone na bieliznę stołową (np. obrusy, serwetki) oraz dodatki	500
6	Tkaniny wyspowe, koce, kołdry, poduszki oraz ich	150

wypełnienia	
-------------	--

ZAŁĄCZNIK Nr 3

DOPUSZCZALNA WARTOŚĆ EMISJI ZWIĄZKÓW LOTNYCH Z WŁÓKIENNICZYCH ELEMENTÓW WYPOSAŻENIA WNĘTRZ, W TYM MATERIAŁÓW TAPICERSKICH

Lp.	Nazwa związku	Wartość emisji lotnych związków organicznych (LZO) [mg/m ² x h] z powierzchni produktu w kategoriach pomieszczeń	
		A ¹⁾	B ²⁾
1	Formaldehyd	0.050	0.100
2	Styren	0.020	0.030
3	Etylobenzen	0.100	0.150
4	Benzen	0.010	0.020
5	Toluen	0.200	0.250
6	Octan winylu	0.050	0.100
7	Ksylen	0.100	0.150
8	Butadien	0.100	0.300
9	Chlorek winylu	0.005	0.010

¹⁾ Pomieszczenia kategorii A - pomieszczenia mieszkalne, pomieszczenia przeznaczone na stały pobyt chorych w budynkach zakładów opieki zdrowotnej oraz przeznaczone na stały pobyt dzieci i młodzieży w budynkach służących na cele oświaty, a także pomieszczenia przeznaczone do przechowywania żywności.

²⁾ Pomieszczenia kategorii B - pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi w budynkach użyteczności publicznej inne niż zaliczone do pomieszczeń kategorii A oraz pomieszczenia pomocnicze w mieszkaniach.

ZAŁĄCZNIK Nr 4**WYKAZ SUBSTANCJI I PREPARATÓW, KTÓRYCH STOSOWANIE JEST ZABRONIONE**

Lp.	Nazwa substancji	Nr CAS ³⁾
1	2	3
1	Nikiel (Ni) ¹⁾	7440-02-0
2	Kadm (Cd) i jego związki ²⁾	7440-43-9
3	Ołów (Pb) i jego związki ²⁾	7439-92-1
4	Rtęć (Hg) i jej związki ²⁾	7439-97-6
5	Arsen (As) i jego związki ²⁾	7440-32-2
6	Pentachlorofenol (PCP), jego sole lub estry ²⁾	87-86-5
7	Polichlorowane bifenyle lub terfenyle PCB i PCT	1336-36-3
8	Fosforan tri(2,3-dibromopropylowy); TEPA	126-72-7
9	Tlenek tris(azirydynylo)fosfiny TRIS	5455-55-1
10	Polibromobifenyle PBB	59536-65-1

¹⁾ Nie może być stosowany jako powłoka w akcesoriach i dodatkach.

²⁾ Dotyczy produktów włókienniczych, które mogą potencjalnie pozostawać w bezpośrednim i przedłużonym kontakcie ze skórą człowieka lub mogą być umieszczone w ustach, np.:

- odzież, bielizna osobista, pościel, ręczniki, peruki, tropy, kapelusze, pieluszki i inne artykuły sanitarne,
- obuwie, rękawice, paski do zegarków, torebki, portmonetki, portfele, aktówki, pokrycia meblowe,
- włókiennicze zabawki, zabawki zawierające dodatki włókiennicze,
- elementy włókiennicze na akcesoria niemowlęce,
- dywany i wykładziny.

³⁾ Numeracja według Chemical Abstracts Service (Międzynarodowej Klasyfikacji Związków Chemicznych).

ZAŁĄCZNIK Nr 5**WYKAZ PRODUKTÓW WŁÓKIENNICZYCH NIEPODLEGAJĄCYCH
OBOWIĄZKOWI ZNAKOWANIA****A. WYKAZ PRODUKTÓW WŁÓKIENNICZYCH NIEPODLEGAJĄCYCH
OBOWIĄZKOWI ZNAKOWANIA INFORMACJĄ O SKŁADZIE
SUROWCOWYM ORAZ O SPOSOBIE KONSERWACJI**

Lp.	Rodzaj produktu
1	2
1	wzmocnienia rękawów
2	tekstylne paski do zegarków
3	etykiety i emblematy
4	uchwyty wyściełane materiałem włókienniczym i uchwyty z materiałów włókienniczych
5	watowane pokrowce na dzbanki do kawy
6	watowane pokrowce na dzbanki do herbaty
7	rękawy ochronne
8	mufki inne niż pluszowe
9	kwiaty sztuczne
10	poduszcзки do szpilek
11	plótna malarskie
12	produkty włókiennicze przeznaczone na wzmocnienia i usztywnienia
13	Filce
14	konfekcyjne wyroby używane, jeżeli wyraźnie deklarowane są jako takie
15	ochraniacze na buty - typu kamasz
16	opakowania używane i jako takie sprzedawane
17	kapelusze filcowe
18	włókiennicze produkty rymarskie i galanteryjne
19	włókiennicze produkty podrózne
20	ręcznie haftowane gobeliny, wykończone lub do wykończenia, oraz materiały do ich produkcji, łącznie z przędzą do haftowania sprzedawaną bez kanwy i specjalnie oferowaną do stosowania w gobelinach
21	guziki i sprzączki pokryte materiałem włókienniczym
22	tekstylne okładki do książek
23	części tekstylne obuwia, z wyjątkiem wkładów ocieplających
24	serwety z różnych komponentów, których powierzchnia nie przekracza 500 cm ²
25	tkaniny i rękawice służące do wyjmowania potraw z pieca
26	nakrycie na jajko
27	Kosmetyczki
28	woreczki na tytoń z materiałów włókienniczych
29	tekstylne etui na okulary, papierosy i cygara, zapalniczki i grzebień
30	sportowe artykuły ochronne, z wyjątkiem rękawic
31	saszetki na przybory toaletowe
32	saszetki na buty
33	galanteria pogrzebowa

34	artykuły jednorazowego użytku ¹⁾ , z wyjątkiem waty
35	produkty włókiennicze podlegające przepisom Europejskiej Farmakopei i z adnotacją związaną z tymi przepisami, bandaże do wielokrotnego użytku do celów medycznych oraz ortopedyczne produkty włókiennicze w ogólności
36	produkty włókiennicze obejmujące liny, sznurki i powrozy, objęte lp. 12 załącznika nr 6 do rozporządzenia, normalnie przeznaczone do: a) użytku jako części składowe wyposażenia w procesie wytwarzania i przerobu towarów; b) zastosowania w maszynach, instalacjach (np. do ogrzewania, klimatyzacji lub oświetlenia), urządzeniach domowych i innych, pojazdach i innych środkach transportu lub do ich obsługi, konserwacji lub wyposażenia, z wyłączeniem pokryć brezentowych i tekstylnego wyposażenia pojazdów silnikowych niesprzedawanego łącznie z pojazdem
37	produkty włókiennicze przeznaczone do ochrony i zabezpieczeń, takie jak pasy bezpieczeństwa, spadochrony, kamizelki bezpieczeństwa, rękawy ratownicze, materace ratownicze, skokochrony, inny sprzęt pożarniczy, kamizelki kuloodporne i specjalna odzież ochronna (np. zabezpieczająca przed ogniem, substancjami chemicznymi i innym zagrożeniem)
38	konstrukcje nośne pneumatyczne (np. hale sportowe, stoiska wystawowe lub obiekty magazynowe), pod warunkiem dostarczenia szczegółów określających własności użytkowe i charakterystykę techniczną tych produktów
39	Żagle
40	ubioiry dla zwierząt
41	flagi i transparenty

¹⁾ Za artykuły jednorazowego użytku należy uważać produkty włókiennicze przeznaczone tylko do jednego użycia w ograniczonym czasie i których normalne użycie wyklucza przywrócenie do stanu używalności do kolejnych zastosowań w tym samym lub podobnym celu.

B. WYKAZ PRODUKTÓW WŁÓKIENNICZYCH NIEPODLEGAJĄCYCH OBOWIĄZKOWI ZNAKOWANIA INFORMACJĄ O SKŁADZIE SUROWCOWYM

Lp.	Rodzaj produktu
1	zamki błyskawiczne
2	Zabawki

ZAŁĄCZNIK Nr 6

PRODUKTY, DLA KTÓRYCH WYMAGANA JEST JEDYNIJE ETYKIETA ZBIORCZA

Lp.	Rodzaj produktu
-----	-----------------

1	ścierki do podłogi
2	ścierki do czyszczenia
3	lamówki i przystrojenia
4	pasmanteria
5	paski
6	szelki
7	podwiązki i opaski elastyczne
8	sznurowadła
9	wstążki
10	taśmy elastyczne
11	opakowania nowe przeznaczone do sprzedaży
12	sznurek pakowy i szpagat rolniczy; sznurki, liny i powrozy niemieszczące się w grupie ujętej w lp. 38 załącznika nr 5 ¹⁾ do rozporządzenia
13	serwetki
14	chustki do nosa
15	siatki do włosów i do koków
16	krawaty i muszki dla dzieci
17	śliniaczki, rękawice do mycia i flanelki do twarzy
18	nici do szycia, cerowania i haftowania oferowane w handlu detalicznym w małych ilościach o masie netto jednego grama lub mniejszej
19	taśmy do firanek, zasłon i żaluzji

- 1) Do produktów objętych tą lp. i sprzedawanych w odcinanych kawałkach etykieta zbiorcza powinna być na szpulce. Produkty powroźnicze i liny wymienione w tej lp. obejmują również artykuły używane we wspinaczce wysokogórskiej i w sportach wodnych.

ZAŁĄCZNIK Nr 7

WYMAGANIA SZCZEGÓŁOWE DOTYCZĄCE SPOSOBU PODAWANIA SKŁADU SUROWCOWEGO PRODUKTÓW WŁÓKIENNICZYCH

1.1. Do określenia składu surowcowego produktu wełnianego określenie "żywa wełna" można stosować tylko wtedy, gdy składa się wyłącznie z włókna uzyskanego ze strzyży żywego zwierzęcia, jeżeli włókno to nigdy nie wchodziło w skład produktu gotowego i nigdy nie było poddane innym procesom przędzenia i/lub spłóśniania poza tymi, które były niezbędne w procesie wytwarzania tego produktu, ani też obróbce lub użytkowaniu powodującemu uszkodzenie włókna.

1.2. Nazwa "żywa wełna" może być również używana do określenia wełny zawartej w mieszance włókien, jeżeli:

- a) cała ilość wełny zawarta w mieszance odpowiada charakterystyce zdefiniowanej w pkt 1.1,
- b) wełna ta stanowi nie mniej niż 25% całkowitej masy mieszanki,
- c) wełna jest zmieszana tylko z jednym rodzajem innego włókna.

W takich przypadkach konieczne jest podanie pełnego składu procentowego mieszanki.

1.3. Tolerancja wynikająca z przyczyn technicznych związanych z produkcją powinna być ograniczona do 0,3% zanieczyszczeń włóknistych w produktach, o których mowa w pkt 1.1 i 1.2, łącznie z produktami wełnianymi, które poddane zostały procesowi zgrzeblenia.

2.1. Produkt włókienniczy składający się z dwu lub więcej rodzajów włókien, z których jeden stanowi co najmniej 85% całkowitej masy, określane jest:

- nazwą tego włókna i jego procentową zawartością w całkowitej masie lub
- nazwą tego włókna ze wskazaniem "co najmniej 85%", lub
- przez podanie pełnego składu procentowego produktu.

2.2. Produkt włókienniczy składający się z dwu lub więcej rodzajów włókien, z których żaden nie stanowi 85% masy całkowitej, powinien być określany nazwą i procentowym udziałem co najmniej dwu głównych rodzajów włókien, po których należy podać nazwy pozostałych włókien składowych w kolejności według malejącego udziału procentowego, z podaniem lub bez podania ich udziału procentowego. Jednakże:

- a) wszystkie włókna, z których każde stanowi mniej niż 10% całkowitej masy produktu, mogą być określane terminem "inne włókna", po którym podawana jest ich całkowita zawartość procentowa,
- b) jeżeli wymieniona jest nazwa włókna, które stanowi mniej niż 10% całkowitej masy produktu, podaje się pełen skład procentowy danego produktu.

2.3. Produkty zawierające osnowę z czystej bawełny, a wątek z czystego lnu, w których udział lnu stanowi nie mniej niż 40% całkowitej masy odklejonego produktu, mogą nosić nazwę "mieszanka bawełna len", której musi towarzyszyć specyfikacja składu "osnowa - czysta bawełna, wątek - czysty len"; dla takich produktów udział procentowy oblicza się nie w stosunku do masy produktu, ale w stosunku do masy osnowy i masy wątku, oddzielnie.

2.4. Terminy „różne włókna” lub „nieokreślony skład surowcowy” mogą być stosowane tylko w przypadku takiego produktu włókienniczego, którego składu nie można jednoznacznie ustalić w trakcie wytwarzania, bez względu na procentowy udział jego składników.

2.5. W przypadku produktów włókienniczych przeznaczonych dla konsumenta, w składach procentowych wymienionych w pkt 2.1, 2.2, 2.3 oraz 2.4:

- a) dopuszcza się ilość włókien obcych do 2% ogólnej masy produktu włókienniczego pod warunkiem, że ilość ta umotywowana jest przyczynami technicznymi i nie jest dodawana

rutynowo; udział ten może być zwiększony do 5% w przypadku produktów, które poddane były procesowi zgrzeblenia, jednak bez uszczerbku dla tolerancji 0,3% określonej w pkt 1.3,

- b) dopuszcza się tolerancję produkcyjną 3% między deklarowanym udziałem procentowym włókien a procentami uzyskanymi w analizie w stosunku do ogólnej masy włókien wymienionych na etykiecie; taka tolerancja ma być stosowana także do włókien, które zgodnie z pkt 2.2 są wymienione w kolejności według malejącego ich udziału wagowego bez wykazywania ich udziału procentowego. Tolerancja ta ma również zastosowanie do pkt 1.2 lit. b).

W analizie tolerancje, o których mowa w lit. a) i b), należy obliczać oddzielnie; ogólna masa, którą należy przyjąć przy obliczaniu tolerancji, o której mowa w lit. b), jest masą włókien gotowego produktu pomniejszoną o masę wszystkich obcych włókien, stwierdzoną przy tolerancji, o której mowa w lit. a).

Dodawanie tolerancji wymienionych w lit. a) i b) dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy jakiegokolwiek obce włókna ujawnione drogą analizy, przy zastosowaniu tolerancji, o której mowa w lit. a), należą do tego samego typu chemicznego co jeden lub więcej rodzajów włókien wymienionych na etykiecie.

W przypadku produktów specjalnych, których proces wytwarzania wymaga wyższych tolerancji niż podane w lit. a) i b), w wyjątkowych przypadkach mogą być dopuszczone wyższe tolerancje, gdy zgodność produktu jest sprawdzona i kiedy producent produktu dostarczy odpowiednie uzasadnienie.

2.6. Nie naruszając tolerancji ustalonych w § 18 ust. 2 i 3 rozporządzenia oraz w pkt 1.3 i pkt 2.4 załącznika, włókna widoczne i dające się łatwo oddzielić, mające znaczenie tylko dekoracyjne, w ilości nieprzekraczającej 7% masy gotowego produktu, nie muszą być wymieniane w składach włókien przedstawionych w § 18 rozporządzenia i pkt 2.1-2.4 niniejszego załącznika; dotyczy to również włókien wprowadzonych do produktu w celu uzyskania efektu antystatycznego, np. włókien metalowych, i w ilości nieprzekraczającej 2% masy wykończonego produktu.

3. Z uwzględnieniem postanowień pkt 4 :

- 1) Skład surowcowy następujących produktów gorseciarskich opisuje się przez podanie składu całego produktu lub składu wymienionych niżej jego części, traktując je jako całość lub oddzielnie:

- dla biustonoszy: zewnętrzny i wewnętrzny materiał miseczek i tyłu,
- dla gorsetów: przód, tył i boczne usztywnienia,
- dla półgorsetów: zewnętrzny i wewnętrzny materiał miseczek, przednie i tylne usztywnienia i boczne części.

Skład surowcowy artykułów gorseciarskich innych niż wymienione wyżej opisuje się przez podanie składu surowcowego całego produktu lub przez łączne albo oddzielne podanie składu surowcowego różnych jego części; takie oznaczenie nie jest wymagane dla części składowych stanowiących mniej niż 10% ogólnej masy produktu.

Oddzielne oznaczenie różnych części produktów gorseciarskich wymienionych wyżej wykonuje się w taki sposób, aby konsument mógł łatwo zrozumieć, do jakiej części produktu odnoszą się szczegóły podane na etykiecie.

- 2) Skład surowcowy produktów drukowanych metodą wytrawiania powinien być podany dla produktu jako całości i może być opisany przez podanie oddzielnie składu materiału podstawowego i składu części po wytrawieniu. Składniki te muszą być wymienione z nazwy.
- 3) Skład surowcowy haftowanych produktów włókienniczych podaje się dla produktu w całości i może być opisany przez wymienienie oddzielnie składu materiału podstawowego i składu nici do haftowania; składniki te muszą być wymienione z nazwy;

jeżeli części haftowane stanowią mniej niż 10% powierzchni wyrobu, wystarczy podać jedynie skład materiału podstawowego.

- 4) Skład surowcowy przędz złożonych z rdzenia i oplotu, wykonanych z różnych włókien i oferowanych konsumentowi, podaje się dla produktu jako całość i może być opisany przez podanie składu rdzenia i oplotu oddzielnie; składniki te muszą być wymienione z nazwy.
- 5) Skład surowcowy aksamitnych i pluszowych produktów włókienniczych lub produktów podobnych do aksamitu lub pluszu podaje się dla całego produktu, a tam gdzie spód i powierzchnia użytkowa produktu odróżniają się i są złożone z różnych włókien, skład może być podany oddzielnie dla tych części, które muszą być wymienione z nazwy.
- 6) Skład wykładzin podłogowych i dywanów, w których warstwa spodnia i warstwa użytkowa złożone są z różnych włókien, może być opisany jedynie dla warstwy użytkowej wymienionej z nazwy.

4. W celu realizacji przepisów rozporządzenia dotyczących znakowania produktów włókienniczych, udziały procentowe włókien, o których mowa w § 18 rozporządzenia oraz pkt 1 i 2 niniejszego załącznika, określa się bez uwzględnienia następujących elementów:

- 1) we wszystkich produktach włókienniczych: części niewłókniste, krajki, etykiety i oznaczenia, lamówki i ozdoby niestanowiące integralnej części produktu, guziki i klamerki pokryte materiałem włókienniczym, dodatki, dekoracje, nieelastyczne wstążki, nici i taśmy elastyczne dodane w określonych i ograniczonych miejscach produktu oraz, ujęte w pkt 2.6, widoczne i łatwo dające się oddzielić włókna mające charakter wyłącznie dekoracyjny lub włókna antystatyczne,
- 2) we wszystkich wykładzinach podłogowych i dywanach: wszystkie inne składniki niż warstwa użytkowa,
- 3) w materiałach tapicerskich: osnowy i wątki łączące i wypełniające, niestanowiące części składowej warstwy użytkowej,
- 4) w firankach i zasłonach: osnowy i wątki łączące i wypełniające niewchodzące w skład prawej strony materiału,
- 5) w innych produktach włókienniczych: materiały podkładu i podłoża, usztywnienia i wzmocnienia, wyłożenia i podkłady brezentowe, nici przesywające i łączące, chyba że zastępują osnowę i / lub wątek materiału, wypełnienia niepełniące funkcji izolującej oraz podszewki ujęte w § 13 ust. 2 rozporządzenia, z tym że:
 - materiał podkładu lub podłoża produktu włókienniczego stanowiący podłoże warstwy użytkowej, zwłaszcza koców i materiałów podwójnych, oraz podłoża materiałów aksamitnych i pluszowych i produktów podobnych nie są uważane za podłoże do usunięcia,
 - usztywnienia i wzmocnienia oznaczają przędze lub materiały dodane w określonych i ograniczonych miejscach produktu włókienniczego w celu wzmocnienia go lub nadania mu sztywności lub grubości,
- 6) substancji tłuszczowych, środków wiążących i obciążających, klejonek i preparacji, środków impregnacyjnych, dodatkowych środków barwiących i drukarskich oraz innych produktów stosowanych w obróbce włókienniczej; substancje te nie mogą występować w ilościach mogących wprowadzić w błąd konsumenta.

ZAŁĄCZNIK Nr 8

TABELA WŁÓKIEN TEKSTYLNICH

Lp.	Nazwa	Opis włókien
1	2	3
1	wełna ¹⁾	włókno z run owczych lub jagnięcych (<i>Ovis aries</i>)
2	alpaka, lama, wełna wielbłądzia, kaszmir, mohair, angora, wigoń, sierść jaka, guanako, kaszgora, bobra, wydry, poprzedzone określeniem "wełna" lub "sierść"	sierść następujących zwierząt: alpaki, lamy, wielbłąda, kozy kaszmirskiej, kozy angorskiej, królika angorskiego, wigonia, jaka, guanako, kozy kaszgora (skrzyżowanie kozy kaszmirskiej oraz kozy angorskiej), bobra, wydry
3	sierść lub włosie ze wskazaniem lub bez wskazania gatunku zwierzęcia (np. sierść bydłęca, sierść kozy pospolitej, włosie końskie)	sierść różnych zwierząt, innych niż wymienione w lp. 1 i 2
4	jedwab ²⁾	włókno pochodzące wyłącznie z gruczołów przednich jedwabnika morwowego
5	bawełna	włókno jednokomórkowe pochodzące z nasion bawełny (<i>Gossypium</i>)
6	kapok	włókno pochodzące z wnętrza owocu kapoku (<i>Ceiba pentandra</i>)
7	len	włókno pochodzące z łyka lnu (<i>Linum usitatissimum</i>)
8	konopie	włókno pochodzące z łyka konopi (<i>Cannabis sativa</i>)
9	juta	włókno uzyskane z łyka <i>Corchorus olitorius</i> i <i>Corchorus capsularis</i> ; włókna łykowe uzyskane z następujących gatunków roślin: <i>Hibiscus cannabinus</i> , <i>Hibiscus sabdariffa</i> , <i>Abutilon avicennae</i> , <i>Urena lobata</i> , <i>Urena sinuata</i> powinny być traktowane w ten sam sposób co juta
10	abaka (manila)	włókno pochodzące z liści rośliny <i>Musa</i>

		textilis
11	ostnica	włókno pochodzące z liści rośliny <i>Stipa tenacissima</i>
12	kokos	włókno uzyskane z owocu orzecha kokosowego <i>Cocos nucifera</i>
13	żarnowiec	włókno uzyskane z łyka rośliny <i>Cytisus scoparius</i> i/lub <i>Spartium junceum</i>
14	ramia	włókno uzyskane z łyka rośliny <i>Boehmeria nivea</i> i <i>Boehmeria tenacissima</i>
15	sizal	włókno uzyskane z liści agawy <i>sisalana</i>
16	sun	włókno pochodzące z łyka rośliny <i>Crotalaria juncea</i>
17	heneken	włókno pochodzące z liści agawy <i>Fourcroydes</i>
18	magwey	włókno pochodzące z liści agawy <i>Cantala</i>
19	acetan	włókno acetylocelulozowe, w którym mniej niż 92%, lecz co najmniej 74% grup hydroksylowych jest zacetylowanych
20	alginat	włókno uzyskane z soli kwasu alginowego
21	włókno miedziowe	włókno z celulozy regenerowanej uzyskane w procesie miedziowo-amoniakalnym
22	modal	włókno z celulozy regenerowanej uzyskane w wyniku modyfikowania wiskozy, o wysokiej wytrzymałości na rozciąganie i wysokim module sprężystości w stanie mokrym. Siła zrywająca (BC) w stanie aklimatyzowanym i siła wydłużenia (BM) niezbędna do uzyskania wydłużenia 5% w stanie mokrym wynoszą: BC (CN) => $1,3 \div T + 2T$

		BM (CN) => $0,5 \div T$, gdzie T oznacza masę liniową wyrażoną w decyteksach
23	włókno białkowe	włókno uzyskane z naturalnych substancji białkowych regenerowane i stabilizowane czynnikami chemicznymi
24	triacetat	włókno acetylocelulozowe, w którym co najmniej 92% grup hydroksylowych jest acetylowanych
25	wiskoza	włókno z celulozy regenerowanej, otrzymane w procesie wiskozowym jako włókno ciągłe i odcinkowe
26	akryl	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych mających w swoim łańcuchu co najmniej 85% masy merów akrylonitrylu
27	włókno chlorowe	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych, mających w łańcuchu powyżej 50% masy merów chlorku winylu lub winylidenu
28	włókno fluorowe	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych, uzyskane z alifatycznych monomerów fluorowęglowych
29	modakryl	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu od 50% do 85% masy merów akrylonitrylu
30	poliamid	włókno utworzone z syntetycznych makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu powtarzające się wiązania amidowe, z których co najmniej 85% jest dołączonych do segmentów alifatycznych lub cykloalifatycznych

31	aramid	włókno utworzone z syntetycznych makrocząsteczek liniowych zawierających grupy aromatyczne połączone wiązaniami amidowymi lub imidowymi, w których co najmniej 85% połączonych jest bezpośrednio z dwoma pierścieniami aromatycznymi i o liczbie wiązań imidowych, jeśli są obecne, nieprzekraczającej liczby wiązań amidowych
32	poliimid	włókno utworzone z syntetycznych makrocząsteczek liniowych mających w łańcuchu powtarzające się wiązania imidowe
33	Lyocell	włókno utworzone z celulozy regenerowanej, bez tworzenia pochodnych, formowane z roztworu celulozy w rozpuszczalniku organicznym ³⁾
34	włókno poliestrowe	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu co najmniej 85% estru diolu i kwasu tereftalowego
35	polietylen	włókno utworzone z liniowych makrocząsteczek niepodstawionych nasyconych węglowodorów alifatycznych
36	polipropylen	włókno utworzone z liniowych makrocząsteczek alifatycznych węglowodorów nasyconych, w których jeden z każdego dwóch kolejnych atomów węgla ma odgałęzienie metylowe w układzie izotaktycznym i bez dalszych podstawników
37	polikarbamid	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu powtarzające się grupy funkcyjne mocznikowe (NH-CO-NH)
38	poliuretan	włókno utworzone z makrocząsteczek

		liniowych zawierających w łańcuchu powtarzające się uretanowe grupy funkcyjne
39	winylal	włókno utworzone z liniowych makrocząsteczek polialkoholu winylowego o różnym stopniu zacetalowania
40	triwinylal	włókno utworzone z tripolimeru: akrylonitryl - chlorek winylu - inny monomer winylowy, z których żaden nie stanowi 50% masy całkowitej
41	elastodien	włókno elastyczne, utworzone z poliizoprenu naturalnego lub syntetycznego, który może zawierać jeden lub więcej spolimeryzowanych dienów lub jeden lub więcej monomerów winylowych. Włókno to rozciągnięte do trzykrotnej długości początkowej, po odjęciu naprężenia samoistnie wraca natychmiast do swej długości początkowej
42	elastan	włókno elastyczne zawierające co najmniej 85% masy polimeru. Włókno to rozciągnięte do trzykrotnej długości początkowej, po odjęciu naprężenia samoistnie wraca natychmiast do swej długości początkowej
43	włókno szklane	włókno ze szkła
44	włókna o nazwie substancji, z której się składają, np. metal (metalowe, metalizowane), papier, poprzedzonej słowem "przędza" lub "włókno"	włókno uzyskane z różnych surowców lub z nowych, innych niż wyżej wymienione

¹⁾ Nazwa "wełna" w lp. 1 może być także używana do określenia mieszanki włókien z runa owczego i jagnięcego oraz sierści lub włosia wyszczególnionych w trzeciej kolumnie lp. 2. Ma to zastosowanie do produktów włókienniczych wymienionych w § 18 rozporządzenia i w pkt 1 załącznika nr 7 do rozporządzenia oraz do tych ujętych w pkt 2 załącznika nr 7 do

rozporządzenia, które częściowo składają się z włókien wymienionych w lp. 1 i 2 niniejszego załącznika.

²⁾ Nazwy "jedwab" nie wolno używać dla określenia kształtu lub szczególnej postaci włókna tekstylnego jako włókna ciągłego.

³⁾ Przez pojęcie "rozpuszczalnik organiczny" rozumie się mieszaninę związków organicznych i wody.

ZAŁĄCZNIK Nr 9

METODY PRZYGOTOWANIA I POBIERANIA PRÓBEK W CELU WYZNACZENIA SKŁADU SUROWCOWEGO PRODUKTU WŁÓKIENNICZEGO

1. Zakres stosowania

Niniejszy załącznik zawiera procedurę przygotowania laboratoryjnych próbek badawczych odpowiedniej wielkości (tzn. o masie nieprzekraczającej 100 g), pobranych z próbki ogólnej, którą przed analizą należy poddać obróbce wstępnej, mającej na celu usunięcie substancji niewłóknistych¹⁾, a następnie pobrania z nich próbek roboczych.

Procedurę opisaną w załączniku stosuje się do wyznaczenia składu surowcowego dwuskładnikowych i trójskładnikowych mieszanek włókien.

2. Definicje

2.1. Partia - jest to ilość materiału, która została określona na podstawie jednej serii wyników badań. W skład jej może wchodzić np. cała dostawa tkaniny, cały materiał z jednej dostawy dzianiny, dostawa przędzy, bela lub kilka bel włókien stanowiących surowiec.

2.2. Próbką ogólna - jest to część partii, która została pobrana jako reprezentatywna dla całości i która została przesłana do laboratorium. Wielkość i rodzaj próbki ogólnej zostaje dobrana w taki sposób, aby we właściwy sposób odzwierciedlała zmienność partii i ułatwiała czynności laboratoryjne²⁾.

2.3. Laboratoryjna próbka badawcza - jest to część próbki ogólnej poddanej obróbce wstępnej, mającej na celu wyeliminowanie substancji niewłóknistych, i z której pobierane są próbki robocze. Wielkość i rodzaj próbki laboratoryjnej dobrana jest w taki sposób, aby odzwierciedlała zmienność próbki ogólnej³⁾.

2.4. Próbką roboczą - jest to część materiału niezbędna do uzyskania pojedynczego wyniku pomiaru, pobrana z laboratoryjnej próbki badawczej.

¹⁾ W niektórych przypadkach konieczne jest przygotowanie bezpośrednio próbek roboczych.

²⁾ Dla wyrobów gotowych i wykończonych - patrz poz. 7.

³⁾ Patrz poz. 1.

3. Zasada

Laboratoryjną próbkę badawczą pobiera się w taki sposób, aby była reprezentatywna dla próbki ogólnej. Próbki robocze pobiera się z laboratoryjnej próbki badawczej w taki sposób, aby były dla niej reprezentatywne.

4. Pobieranie próbek luźnego włókna

4.1. Włókna nieukierunkowane - laboratoryjną próbkę badawczą należy utworzyć, pobierając losowo pęczki włókien z próbki ogólnej. Pobrać wszystkie laboratoryjne próbki badawcze i wymieszać je w zgrzeblarce laboratoryjnej (zgrzeblarka laboratoryjna może być zastąpiona mieszarką do włókien albo włókna mogą być zmieszane metodą "losowania i odrzucania"). Runo lub taśmę, jak również włókna przylegające do urządzenia i te, które wydostały się poza urządzenie, poddać obróbce wstępnej. Następnie, z tak przygotowanej próbki, proporcjonalnie do masy, pobrać próbki robocze.

Jeżeli runo zgrzeblarkowe nie zostało naruszone podczas obróbki wstępnej, próbki robocze pobrać w sposób opisany w pkt 4.2. Jeżeli w wyniku obróbki wstępnej runo zostało naruszone, utworzyć próbkę roboczą, pobierając z laboratoryjnej próbki badawczej co najmniej 16 małych pęczków o odpowiedniej wielkości, w przybliżeniu równej, i następnie połączyć je w całość.

4.2. Włókna ukierunkowane (runo zgrzeblarkowe, taśmy, pęczki, niedoprzęd) - wyciąć co najmniej 10 odcinków wybranych losowo z próbki ogólnej o masie ok. 1 g każdy. W ten sposób utworzoną laboratoryjną próbkę badawczą poddać obróbce wstępnej. Następnie połączyć odcinki, układając je równolegle obok siebie, i utworzyć próbkę roboczą przez poprzeczne ich pocięcie na 10 odcinków.

5. Pobieranie próbek przędzy

5.1. Przędza nawinięta na nawoje lub motki.

W celu utworzenia próbki ogólnej pobrać próbki ze wszystkich nawojów lub motków.

Z każdego nawoju lub motka pobrać odcinki o odpowiedniej długości, odwijając przędzę o taką samą liczbę obrotów (jeżeli nawoje mogą być umieszczone na ramie natykowej, przędza może być odwijana z nich równocześnie) lub w jakikolwiek inny sposób. Odcinki przędzy ułożyć obok siebie równolegle, tworząc jednolite pasemka lub motki, i upewnić się, czy mają tę samą długość.

W ten sposób utworzoną próbkę laboratoryjną badawczą poddać obróbce wstępnej.

Z próbki laboratoryjnej badawczej pobrać próbki robocze, odcinając od pasemka lub motka wiązkę przędzy o równej długości, zwracając uwagę na to, aby zawierały one wszystkie nitki tworzące próbkę laboratoryjną.

Jeżeli t jest masą liniową przędzy, a n liczbą nawojów w próbce ogólnej, w celu uzyskania laboratoryjnej próbki badawczej o masie 10 g należy z każdego nawoju pobrać odcinek przędzy o długości : $[cm] 10^6 / n t$.

Jeżeli wartość $n t$ jest wysoka, tzn. przekracza 2000, można pobrać większe pasemko przędzy i przeciąć je w dwóch miejscach tak, aby uzyskać pasmo o odpowiedniej masie. Przed wstępną obróbką końce próbek należy odpowiednio związać.

5.2. Przędza osnowowa.

Laboratoryjną próbkę badawczą pobrać, obcinając na końcu nawoju wiązkę o długości co najmniej 20 cm, w skład której wchodzi wszystkie nitki, z wyjątkiem nitek z krajki, które odrzuca się. Wiązkę nitek należy na końcu związać. Jeżeli próbka jest zbyt duża do obróbki wstępnej, należy ją podzielić na dwie lub więcej części, z których każdą przed obróbką wstępną należy związać. Po przeprowadzeniu obróbki wstępnej wszystkie części połączyć. Z laboratoryjnej próbki badawczej pobrać próbkę roboczą o odpowiedniej długości. Czynność tę należy przeprowadzić, odcinając odcinek, w dostatecznej odległości od miejsca związania, nie pomijając żadnej nitki osnowy. Dla przędz osnowowych zawierających N nitek o masie liniowej t , długość próbki roboczej $[cm]$ o masie 1 g wynosi: $10^5 / N t$.

6. Pobieranie próbek płaskich produktów włókienniczych.

6.1. Próbkę ogólną stanowi jednolity kupon materiału.

Wyciąć pasek płaskiego produktu po przekątnej od jednego do drugiego jego brzegu i usunąć krajki. Ten pasek materiału stanowi laboratoryjną próbkę badawczą. Aby uzyskać laboratoryjną próbkę badawczą o masie X g, powierzchnia paska [cm^2] powinna wynosić $X \cdot 10^4/\text{g}$, przy czym g stanowi masę płaskiego wyrobu w g/m^2 . Po wstępnej obróbce pociąć pasek płaskiego produktu na cztery równe części, a następnie nałożyć je na siebie.

Próbki robocze pobrać z dowolnej części tak przygotowanego materiału. Czynność tę należy przeprowadzić, przecinając wszystkie warstwy w taki sposób, aby każda próbka składała się z odcinków o jednakowej długości, pochodzących z każdej warstwy materiału.

Jeżeli na płaskim produkcie występuje raport wzoru, to szerokość laboratoryjnej próbki badawczej mierzona równolegle w kierunku osnowy nie powinna być mniejsza od długości raportu w osnowie. Jeżeli warunek ten jest spełniony, a próbka laboratoryjna jest zbyt duża, aby można ją było poddać obróbce wstępnej w całości, należy ją pociąć na równe części, które zostaną poddane obróbce wstępnej oddzielnie. Przed pobraniem próbki roboczej części te należy nałożyć jedna na drugą, zwracając uwagę na to, aby odpowiednie części raportu wzoru nie pokrywały się.

6.2. Próbka ogólna składa się z kilku odcinków materiału.

Analizie poddaje się każdy odcinek tak, jak zostało to określone w pkt 6.1, a wyniki dla każdego z nich podawane są oddzielnie.

7. Pobieranie próbek produktów gotowych i wykończonych.

Próbkę ogólną stanowi produkt gotowy lub wykończony lub jego reprezentatywna część.

Jeżeli próbka pobierana jest w celu sprawdzenia przestrzegania wymagań ustalonych w § 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia lub w załączniku nr 7 do rozporządzenia, określić można procentową zawartość włókien w poszczególnych częściach produktu.

Pobrać laboratoryjną próbkę badawczą z części produktu gotowego lub wykończonego, której skład jest podany na etykiecie. Jeżeli produkt posiada kilka etykiet, pobrać laboratoryjne próbki badawcze z każdej części produktu odpowiadającej etykiecie.

Jeżeli produkt, którego skład trzeba określić, nie jest jednorodny, może być konieczne pobranie laboratoryjnych próbek badawczych z każdej części produktu i określenie udziału procentowego każdej części w stosunku do całego produktu.

Obliczenia procentowej zawartości włókien dokonuje się, uwzględniając proporcje udziału poszczególnych części, z których pobrano próbki.

Laboratoryjne próbki badawcze należy poddać obróbce wstępnej.

Następnie pobrać próbki robocze reprezentatywne dla laboratoryjnych próbek badawczych po obróbce wstępnej.

ZAŁĄCZNIK Nr 10

METODY PRZEPROWADZANIA ANALIZY ILOŚCIOWEJ DWUSKŁADNIKOWYCH MIESZANEK WŁÓKIEN TEKSTYLNICH

1. Zasady ogólne

Wprowadzenie

Metoda analizy ilościowej dwuskładnikowych mieszanek włókien polega na rozdzielaniu ręcznym lub chemicznym różnych rodzajów włókien.

Metodę rozdzielania ręcznego stosuje się w każdym przypadku, gdy jest to możliwe, ponieważ daje ona zwykle bardziej wiarygodne wyniki niż metoda chemiczna. Może być ona stosowana w przypadku wszystkich wyrobów włókienniczych, w których przędze składowe nie tworzą jednorodnej mieszanki, na przykład: w przypadku nitek złożonych z kilku przędz, z których każda utworzona jest z jednego rodzaju włókien, lub płaskie wyroby, w których osnowę tworzy inny rodzaj przędzy niż wątek, lub wyroby dziane wytworzone z różnych rodzajów przędz.

Metody chemicznej analizy ilościowej mieszanek opierają się na selektywnym rozpuszczaniu poszczególnych składników. Po rozpuszczeniu jednego ze składników nierozpuszczone pozostałości waży się i na podstawie ubytku masy oblicza się zawartość procentową składnika rozpuszczonego. W niniejszym załączniku ujęte zostały informacje dotyczące analizy ilościowej mieszanek włókien niezależnie od ich składu. Metody te należy stosować w połączeniu z innymi, które dotyczą szczegółowych zasad postępowania mających zastosowanie dla poszczególnych mieszanek. W przypadku gdy analizy chemiczne oparte będą na innej zasadzie niż zasada rozpuszczalności selektywnej, szczegółowe informacje zostaną podane we właściwej części odnoszącej się do stosowanej metody.

Mieszanki włókien lub gotowe wyroby mogą zawierać substancje niewłókniste, takie jak: tłuszcze, woski lub klejonki, lub substancje rozpuszczalne w wodzie, zarówno pochodzenia naturalnego, jak i dodane celem usprawnienia procesu. Substancje niewłókniste muszą zostać usunięte przed przystąpieniem do analizy. Z tego względu podano również metodę obróbki wstępnej służącą do usunięcia olejów, tłuszczów, wosków oraz substancji rozpuszczalnych w wodzie.

Dodatkowo wyroby włókiennicze mogą zawierać żywice lub inne substancje dodane w celu nadania specyficznych właściwości. Taka substancja, którą może być w wyjątkowych przypadkach barwnik, może zakłócić działanie odczynnika na składniki rozpuszczalne oraz/lub może zostać częściowo lub całkowicie usunięta przez odczynniki. Dodana substancja może spowodować błędy i dlatego przed przeprowadzeniem analizy powinna być usunięta. Jeżeli usunięcie jej nie jest możliwe, nie można stosować ilościowej analizy chemicznej przedstawionej w niniejszym załączniku.

Barwnik obecny w wybarwionych włóknach jest uznawany za integralną część włókna i nie podlega usunięciu.

Wynik analiz odnosi się do suchej masy próbki, stosując odpowiednią metodę.

Wynik uzyskuje się przez uwzględnienie w suchej masie każdego z włókien dodatków handlowych podanych w załączniku nr 12 do rozporządzenia.

Przed rozpoczęciem każdej analizy należy zidentyfikować wszystkie włókna występujące w mieszance. W niektórych metodach chemicznych nierozpuszczalny składnik mieszanki może ulec częściowemu rozpuszczeniu w odczynniku używanym do rozpuszczenia innego składnika. Jeżeli istnieje takie niebezpieczeństwo, należy dobierać odczynniki mające mały wpływ lub też niewywierające żadnego wpływu na włókna nierozpuszczane. Jeżeli w trakcie analizy zostanie stwierdzony ubytek masy, należy skorygować wyniki analizy; w tym celu podano współczynniki korygujące. Współczynniki te zostały określone w różnych laboratoriach w wyniku pracy z zastosowaniem odpowiedniego odczynnika, jak to podano w metodach analizy, włókien oczyszczonych w obróbce wstępnej. Współczynniki korygujące stosuje się wyłącznie do włókien niezdegradowanych, inne współczynniki - w przypadku gdy włókna zostały zniszczone przed lub w trakcie procesu. Przedstawione metody chemiczne mają zastosowanie w indywidualnych przypadkach. Należy dokonać przynajmniej dwóch oznaczeń zarówno w przypadku rozdzielania ręcznego, jak i chemicznego.

Nazwy włókien tekstylnych zawarte w części 2 niniejszego załącznika (Metody szczegółowe) zostały ustalone zgodnie z wymaganiami załącznika nr 8 do rozporządzenia.

I. Metody analizy chemicznej

Informacje dotyczą wszystkich metod stosowanych do wyznaczania zawartości włókien w mieszankach.

I.1. Zakres stosowania

Zakres stosowania określa, do jakich włókien stosuje się daną metodę.

I.2. Zasada wyznaczania

Po zidentyfikowaniu składników mieszanki substancje niewłókniste usuwa się w odpowiedniej obróbce wstępnej, a następnie stosuje się metodę selektywnego rozpuszczania jednego z dwóch składników. Nierozpuszczoną pozostałość waży się i na podstawie ubytku masy oblicza zawartość składnika rozpuszczonego. Z wyjątkiem sytuacji, gdy stwarza to trudności techniczne, zaleca się rozpuszczenie głównego składnika włóknistego w taki sposób, aby otrzymać jako pozostałość ten składnik włóknisty, którego ilość jest najmniejsza.

I.3. Aparatura i odczynniki

I.3.1. Aparatura

I.3.1.1. Tygle filtracyjne i naczynka wagowe dostatecznie duże, aby pomieścić te tygle, albo każdy inny sprzęt dający identyczne wyniki.

I.3.1.2. Kolba ssawkowa.

I.3.1.3. Eksykator zawierający żel krzemionkowy zabarwiony wskaźnikiem.

I.3.1.4. Suszarka z wymuszonym obiegiem powietrza do suszenia próbek w temperaturze 105_3°C.

I.3.1.5. Waga analityczna, o dokładności 0,0002 g.

I.3.1.6. Aparat Soxhleta lub inny dający identyczne wyniki.

I.3.2. Odczynniki

I.3.2.1. Eter naftowy redestylowany o temperaturze wrzenia 40-60°C.

I.3.2.2. Inne odczynniki wymienione zostały w odpowiednich częściach tekstu niniejszego załącznika dotyczącego danej metody. Wszystkie stosowane odczynniki powinny być chemicznie czyste.

I.3.2.3. Woda destylowana lub dejonizowana.

I.4. Klimat do aklimatyzacji i badań

Ponieważ określa się suche masy, nie jest konieczne klimatyzowanie próbek lub przeprowadzenie analiz w klimatyzowanej atmosferze.

I.5. Laboratoryjna próbka badawcza

Pobrać reprezentatywną laboratoryjną próbkę badawczą o masie co najmniej 1 g.

I.6. Obróbka wstępna laboratoryjnej próbki badawczej

W przypadku gdy w mieszance występują substancje (elementy), które zgodnie z pkt 4 załącznika nr 7 do rozporządzenia nie zostają uwzględniane w obliczeniach składu próbki, należy je najpierw usunąć poprzez zastosowanie odpowiedniej metody, która nie uszkadza żadnego z włókien składowych.

W tym celu substancje niewłókniste mogą być ekstrahowane za pomocą eteru naftowego i wody. Ekstrakcję prowadzi się w aparacie Soxhleta przy użyciu eteru naftowego przez 1 godzinę przy minimum 6 cyklach na godzinę. Należy pozwolić, aby eter naftowy odparował z próbki, która będzie ekstrahowana wodą poprzez moczenie przez 1 godzinę w temperaturze pokojowej, a następnie moczenie przez kolejną godzinę w temperaturze 65_5°C, okresowo mieszając zawartość naczynia, przy czym stosunek masy próbki/wody powinien wynosić

1:100. Nadmiar wody należy usunąć z próbki przez wyciśnięcie, odsysanie lub odwirowanie, a następnie pozostawić próbkę do wyschnięcia na powietrzu.

W przypadku gdy substancja niewłóknista nie może zostać wyekstrahowana za pomocą eteru naftowego i wody, należy ją usunąć przez zastąpienie metody wodnej opisanej powyżej odpowiednią metodą, która nie zmienia w sposób istotny żadnego ze składników. Jednakże w przypadku niektórych surowych naturalnych włókien roślinnych (np. juty, włókien kokosowych) należy zaznaczyć, że zwykła obróbka wstępna przy użyciu eteru naftowego i wody nie usuwa wszystkich naturalnych substancji niewłóknistych. Pomimo tego nie stosuje się dodatkowej obróbki wstępnej, jeżeli próbka zawiera apretury nierozpuszczalne zarówno w wodzie, jak i w eterze naftowym.

Raporty z analiz powinny zawierać pełną informację na temat metod użytych w obróbce wstępnej.

I.7. Wyznaczanie

I.7.1. Uwagi ogólne

I.7.1.1. Suszenie

Wszystkie operacje suszenia przeprowadza się w czasie nie krótszym niż 4 godziny, nie dłuższym niż 16 godzin w temperaturze $105 \pm 3^{\circ}\text{C}$, w suszarce z wymuszonym obiegiem powietrza, przy zamkniętych drzwiach suszarki przez cały czas trwania procesu. Jeżeli czas suszenia jest krótszy niż 14 godzin, należy ponownie sprawdzić wagę próbki, w celu stwierdzenia, czy jej masa jest stała. Masa próbki może być uznana za stałą, jeżeli po suszeniu przez kolejnych 60 minut zmiana masy wynosi mniej niż 0,05%.

Należy unikać trzymania tygli i naczynek wagowych, próbek lub odczynników gołymi rękami podczas operacji suszenia, chłodzenia i ważenia.

Należy suszyć próbki w naczynku wagowym bez przykrycia w suszarce. Po wysuszeniu należy zamknąć naczynko wagowe przed wyjęciem go z suszarki, a następnie przenieść je szybko do eksykatora.

Wysuszyć tygle filtracyjne w naczynku wagowym bez przykrycia w suszarce. Po wysuszeniu należy zamknąć naczynko przed wyjęciem go z suszarki, a następnie przenieść je szybko do eksykatora.

W przypadku gdy używa się innego sprzętu niż tygli filtracyjnych, operacje suszenia wykonuje się w suszarce, tak aby określić suchą masę włókien.

I.7.1.2. Chłodzenie

Wszystkie operacje chłodzenia prowadzi się w eksykatorze do czasu całkowitego schłodzenia, nie krócej niż 2 godziny.

I.7.1.3. Ważenie

Po schłodzeniu należy zważyć naczynka wagowe w czasie nie dłuższym niż 2 minuty od chwili wyjęcia ich z eksykatora; ważyć należy z dokładnością do 0,0002 g.

I.7.2. Sposób postępowania

Z laboratoryjnej próbki badawczej poddanej obróbce wstępnej pobrać próbkę roboczą o masie co najmniej 1 g. Pociąć przedzie lub wyrób na odcinki o długości około 10 mm. Wysuszyć próbki robocze w naczynkach wagowych, schłodzić je w eksykatorze i zważyć. Następnie przenieść próbki do szklanych naczyń, a naczynka wagowe niezwłocznie zważyć. Suchą masę próbki uzyskuje się na podstawie różnicy mas; następnie dokończyć badanie w sposób opisany w odpowiedniej metodzie. Zbadać pozostałości pod mikroskopem, aby sprawdzić, czy w procesie obróbki rzeczywiście usunięte zostało włókno/a rozpuszczalne.

I.8. Obliczanie i podawanie wyników

Masę każdego włókna składowego należy wyrazić w procentach całkowitej masy włókien obecnych w mieszance. Wyniki oblicza się w stosunku do suchej, czystej masy włókien, uwzględniając dodatki handlowe, oraz współczynników korygujących wyrażających

ubytek masy substancji włóknistej poddanej obróbce wstępnej. Obliczenia przeprowadza się, korzystając z wzoru zamieszczonego w pkt I.8.2.

I.8.1. Obliczanie zawartości (w %) masy czystych włókien w stanie suchym, bez uwzględnienia ubytku masy włókien podczas obróbki wstępnej.

$$P1 = \frac{100rd}{m} \%$$

- P1 - zawartość procentowa składnika nierozpuszczalnego,
 r - masa suchej pozostałości po rozpuszczeniu, w gramach,
 d - współczynnik korygujący, uwzględniający ubytek masy składnika nierozpuszczonego w trakcie analizy,
 m - masa suchej próbki po obróbce wstępnej, w gramach.

Wartości liczbowe współczynnika korygującego (d) podane są przy odpowiednich metodach.

I.8.2. Obliczanie zawartości (w %) masy składnika nierozpuszczalnego, z uwzględnieniem dodatków oraz współczynników korygujących uwzględniających ubytek masy, jaki nastąpił w wyniku obróbki wstępnej.

wzór

- P1A - zawartość procentowa składnika nierozpuszczalnego, z uwzględnieniem dodatków handlowych i ubytku masy, jaki nastąpił w wyniku obróbki wstępnej,
 P1 - zawartość procentowa składnika nierozpuszczalnego, obliczona z zastosowaniem wzoru podanego w pkt. I.8.1,
 a1 - dodatek handlowy składnika nierozpuszczalnego, ustalony w załączniku nr 12 do rozporządzenia,
 a2 - dodatek handlowy składnika rozpuszczalnego, ustalony w załączniku nr 12 do rozporządzenia,
 b1 - ubytek masy składnika nierozpuszczalnego w wyniku obróbki wstępnej,
 b2 - ubytek masy składnika rozpuszczalnego w wyniku obróbki wstępnej.

Zawartość procentowa składnika rozpuszczonego (P2A) oblicza się w procentach według wzoru: 100 - P1A.

W przypadku gdy była stosowana specjalna metoda obróbki wstępnej, wartości b1 i b2 powinny być określone, jeżeli jest to możliwe, przez traktowanie w warunkach metody każdego składnika włóknistego w stanie czystym. Przez włókna czyste rozumie się włókna pozbawione wszystkich substancji niewłóknistych, z wyjątkiem substancji związanych z naturą włókna lub procesem wytwarzania, i występujące w stadium, w jakim występują w wyrobach poddawanych analizie (włókna surowe, bielone).

W przypadku gdy laboratorium nie dysponuje oddzielnymi czystymi włóknami występującymi w badanym wyrobie, przyjmuje się wartości średnie b1 i b2 uzyskane w badaniach przeprowadzonych na włóknach tego samego rodzaju, jak włókna wchodzące w skład mieszanki.

Jeżeli włókna zostały poddane obróbce wstępnej metodą ekstrakcji w eterze naftowym i wodzie, można w obliczeniach pominąć współczynniki b1 i b2, z wyjątkiem: surowej bawełny, surowego lnu i surowych konopi, dla których ubytek masy przy usuwaniu substancji niewłóknistych wynosi 4%, oraz w przypadku włókien polipropylenowych, dla których przyjmuje się umownie ubytek masy 1%.

W przypadku innego rodzaju włókien przyjęto, że w obliczeniach nie będą uwzględniane ubytki powstałe w trakcie obróbki wstępnej.

II. Metoda rozdzielania ręcznego

II.1. Zakres stosowania

Metodę stosuje się do wszystkich rodzajów włókien tekstylnych, pod warunkiem że nie tworzą one jednorodnej mieszanki i możliwe jest ich ręczne rozdzielenie.

II.2. Zasada wyznaczania

Po dokonaniu identyfikacji włókien, w pierwszej kolejności usuwa się substancje niewłókniste przez odpowiednią obróbkę wstępną, a następnie włókna rozdziela się ręcznie, suszy się je, waży i kolejno obliczana jest procentowa zawartość każdego rodzaju włókna w mieszance.

II.3. Aparatura

II.3.1. Naczynko wagowe lub inny przyrząd o identycznym zastosowaniu.

II.3.2. Eksykator zawierający żel krzemionkowy zabarwiony wskaźnikiem.

II.3.3. Suszarka z wymuszonym obiegiem powietrza do suszenia próbek w temperaturze 105_3°C

II.3.4. Waga analityczna o dokładności 0,0002 g.

II.3.5. Aparat Soxhleta lub inny dający identyczne wyniki.

II.3.6. Igła preparacyjna.

II.3.7. Skrętomiernik lub inny podobny przyrząd.

II.4. Odczynniki

II.4.1. Eter naftowy redestylowany o temperaturze wrzenia 40-60°C.

II.4.2. Woda destylowana lub zdejonizowana.

II.5. Klimat do aklimatyzacji i badań

Jak w pkt I.4.

II.6. Laboratoryjna próbka badawcza

Jak w pkt I.5.

II.7. Obróbka wstępna laboratoryjnej próbki badawczej

Jak w pkt I.6.

II.8. Sposób postępowania

II.8.1. Analiza przędzy

Z laboratoryjnej próbki badawczej poddanej obróbce wstępnej pobrać próbkę roboczą o masie co najmniej 1 g. W przypadku bardzo cienkiej przędzy analizę można przeprowadzić na próbce o długości nie mniejszej niż 30 m, niezależnie od jej masy.

Przędzę pociąć na odcinki o odpowiedniej długości oraz oddzielić poszczególne rodzaje włókien za pomocą igły preparacyjnej i, o ile to będzie konieczne, skrętomiernika. W ten sposób rozdzielone rodzaje włókien umieścić w zważonych uprzednio naczynkach wagowych i wysuszyć w temperaturze 105_3°C do stałej masy, tak jak zostało to opisane w pkt I.7.1 i I.7.2.

II.8.2. Analiza wyrobu włókienniczego

Z laboratoryjnej próbki badawczej, poddanej obróbce wstępnej, pobrać próbkę roboczą o masie nie mniejszej niż 1 g, bez krajki płaskiego wyrobu, ze starannie przyciętymi, niepostrzępionymi brzegami, tak aby nitki osnowy i/lub wątku przebiegały w stosunku do nich równolegle lub w przypadku dzianin - równolegle do rzędków i kolumnienek. Następnie

rozdzielić różnego rodzaju przędze i umieścić je w uprzednio zważonych naczynkach wagowych, i postępować zgodnie z pkt II.8.1.

II.9. Obliczanie i podawanie wyników

Masę każdego ze składników należy wyrazić jako zawartość procentową całkowitej masy włókien w mieszance. Wyniki obliczyć na podstawie czystej suchej masy włókien, uwzględniając przeliczniki wartości umownych dodatków oraz współczynniki korygujące uwzględniające ubytki masy powstałe w czasie obróbki wstępnej.

II.9.1. Obliczanie zawartości procentowej masy czystego suchego włókna z pominięciem ubytków masy włókna podczas obróbki wstępnej:

wzór

P1 - zawartość procentowa pierwszego czystego suchego składnika,

m1 - masa pierwszego czystego suchego składnika,

m2 - masa drugiego czystego suchego składnika.

II.9.2. Obliczanie zawartości każdego ze składników po uwzględnieniu dodatków handlowych i współczynników korygujących uwzględniających ubytek masy powstały w czasie obróbki wstępnej - jak w pkt I.8.2.

III. Dokładność

III.1. Dokładność metody

Stopień dokładności określony dla każdej metody analizy dwuskładnikowych mieszanek jest związany z odtwarzalnością metody.

Przez odtwarzalność rozumie się dokładność, to znaczy zgodność wartości liczbowych uzyskanych w wyniku badań prowadzonych w różnych laboratoriach, w różnym czasie, przez różnych laborantów przy zastosowaniu tej samej metody, otrzymując pojedyncze wyniki przy badaniu identycznej mieszanki.

Odtwarzalność określana jest przez granice przedziału ufności na poziomie ufności 95%. Rozumie się przez to, że różnice pomiędzy dwoma wynikami we wszystkich badaniach przeprowadzonych w różnych laboratoriach przekroczone zostały tylko w 5 przypadkach na 100, przy prawidłowym zastosowaniu metody w badaniu identycznej mieszanki.

III.2. Sprawozdanie z badań

III.2.1. Podać, że analiza została przeprowadzona z zastosowaniem określonej metody.

III.2.2. Podać szczegóły każdej specjalnej obróbki wstępnej - jak w pkt I.6.

III.2.3. Podać pojedyncze wyniki i ich średnią arytmetyczną z dokładnością do 0,1.

2. Metody szczegółowe

Tabela podsumowująca

Metoda	Zakres stosowania		Odczynnik
nr 1	włókno octanowe	niektóre inne włókna	aceton
nr 2	niektóre włókna białkowe	niektóre inne włókna	podchloryn
nr 3	włókno wiskozowe, miedziowe lub typy modalne	bawełna	kwask mrówkowy i chlorek cynku

nr 4	włókno poliamidowe lub nylon	niektóre inne włókna	kwask mrówkowy 80%
nr 5	włókno octanowe	włókna trójoctanowe	alkohol benzylowy
nr 6	włókno trójoctanowe	niektóre inne włókna	dichlorometan
nr 7	niektóre włókna celulozowe	włókno poliestrowe	kwask siarkowy 75%
nr 8	włókno akrylowe, niektóre włókna modakrylowe lub niektóre włókna chlorowe	niektóre inne włókna	dimetyloformamid
nr 9	niektóre włókna chlorowe	niektóre inne włókna	disiarczek węgla / aceton 55,5/44,5
nr 10	włókno octanowe	niektóre inne włókna	kwask octowy lodowaty
nr 11	jedwab	wetna lub sierść	kwask siarkowy 75%
nr 12	juta	niektóre włókna pochodzenia zwierzęcego	oznaczanie zawartości azotu
nr 13	włókno polipropylenowe	niektóre inne włókna	ksylen
nr 14	włókna chlorowe	niektóre inne włókna	stężony kwask siarkowy
nr 15	włókno chlorowe, niektóre włókna modakrylowe, niektóre włókna elastomerowe, włókno octanowe i trójoctanowe	niektóre inne włókna	cykloheksanon

METODA NR 1

Włókno octanowe i niektóre inne włókna (metoda z zastosowaniem acetonu)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1) włókna octanowego

z

2) wetną, sierścią zwierzęcą, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, jedwabiem, bawełną, lnem, konopiami, jutą, manilą, ostnicą, włóknem kokosowym, żarnowcem, ramią, sizalem, włóknem miedziowym, włóknem modalnym, włóknem

białkowym, włóknem wiskozowym, włóknem akrylowym, włóknem poliamidowym lub nylonem i włóknem poliestrowym.

Metody tej nie stosuje się do włókna octanowego zdeacetylowanego powierzchniowo.

2. Zasada metody

Włókna octanowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w acetonie. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchego włókna octanowego jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych - części 1)

3.1. Sprzęt

Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.2. Odczynnik

Aceton

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych (część 1), postępując w podany niżej sposób.

Do kolby stożkowej o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem, w której znajduje się próbka robocza, dodać 100 ml acetonu na gram próbki, wstrząsnąć kolbą, pozostawić na 30 minut w temperaturze otoczenia, mieszając od czasu do czasu. Następnie zdekantować ciecz przez zważony tygiel filtracyjny.

Czynność tę należy powtórzyć jeszcze dwukrotnie (w sumie trzy ekstrakcje), ale każdorazowo tylko przez 15 minut, tak aby całkowity czas działania acetonu wynosił 1 godzinę. Pozostałość przenieść do tygla filtracyjnego. Pozostałości znajdujące się w tyglu filtracyjnym przemyć acetonem i odessać go. Tygiel filtracyjny napełnić ponownie acetonem, a następnie, nie odsysając, pozostawić, aż się przesączy.

Na koniec, obniżając ciśnienie, opróżnić tygiel, wysuszyć tygiel z pozostałością, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

METODA NR 2

Niektóre włókna białkowe i niektóre inne włókna (metoda z zastosowaniem podchlorynu)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) niektórych włókien białkowych, tzn. wełny, sierści zwierzęcej, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, jedwabiu, włókien białkowych

z

- 2) bawełną, włóknem miedziowym, włóknem modalnym, włóknem chlorowym, włóknem poliamidowym lub nylonem, włóknem poliestrowym, włóknem polipropylenowym, włóknem elastomerowym i włóknem szklanym.

Jeżeli w mieszance występują różne włókna białkowe, to stosując tę metodę można określić ich całkowitą ilość, ale nie można określić zawartości procentowej każdego z tych włókien oddzielnie.

2. Zasada metody

Włókna białkowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w podchlorynie. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchego włókna białkowego jest różnicą.

Aby przygotować roztwór podchlorynu, można użyć podchlorynu litu lub podchlorynu sodu.

Użycie podchlorynu litu jest wskazane wtedy, gdy liczba analiz do przeprowadzenia jest niewielka lub gdy analizy przeprowadzane są w dużych odstępach czasu. Podchloryn litu w stanie stałym posiada, w przeciwieństwie do podchlorynu sodu, praktycznie stałą zawartość podchlorynu. Jeżeli jest ona znana, nie jest potrzebne przeprowadzenie podczas każdej analizy kontroli jodometrycznej i można powtarzać próby, wykorzystując stałą ilość podchlorynu litu.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności 250 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.1.2. Termostat pozwalający na utrzymanie kolb w temperaturze 20₋₂°C.

3.2. Odczynniki

3.2.1. Odczynniki na bazie podchlorynu

a) Roztwór podchlorynu litu

Odczynnik ten to świeżo przygotowany roztwór, zawierający 35₋₂ g/l (około 1M) czynnego chloru, do którego dodano 5_{-0,5} g/l uprzednio rozpuszczonego wodorotlenku sodu. Aby go otrzymać, należy rozpuścić 100 g podchlorynu litu zawierającego 35% czynnego chloru (lub 115 g zawierającego 30% czynnego chloru) w ok. 700 ml wody. Dodać 5 g wodorotlenku sodu rozpuszczonego w ok. 200 ml wody i uzupełnić wodą do objętości 1 litra. W tak przygotowanym roztworze nie potrzeba przeprowadzać kontroli jodometrycznej.

b) Roztwór podchlorynu sodu

Odczynnik ten stanowi świeżo przygotowany roztwór, o zawartości 35₋₂ g/l (około 1M) czynnego chloru, do którego dodano 5_{-0,5} g/l uprzednio rozpuszczonego wodorotlenku sodu. Przed każdą analizą należy sprawdzić zawartość czynnego chloru w roztworze metodą jodometryczną.

3.2.2. Rozcieńczony kwas octowy

Uzupełnić wodą 5 ml lodowatego kwasu octowego do objętości 1 litra.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

W kolbie stożkowej o pojemności 250 ml umieścić 1 g próbki roboczej; dodać ok. 100 ml roztworu podchlorynu litu lub sodu. Energicznie wstrząsnąć w celu dobrego zwilżenia próbki.

Kolbę należy umieścić w termostacie o temperaturze 20°C na okres 40 minut. W tym czasie roztwór należy mieszać stale lub dość często, w stałych odstępach czasu. Znając charakter egzotermiczny procesu rozpuszczania wełny, ciepło reakcji wywołane w trakcie

reakcji należy rozprowadzić i odprowadzić w sposób, który umożliwi uniknięcie wystąpienia błędów spowodowanych trawieniem nierozpuszczonych włókien.

Po 40 minutach zawartość kolby przefiltrować przez zważony szklany tygiel filtracyjny. W celu usunięcia obecnych jeszcze włókien kolbę przepłukać niewielką ilością podchlorynu i całość wlać do tygla filtracyjnego, i odessać. Pozostałości przemyć kolejno wodą, rozcieńczonym kwasem octowym, a następnie znowu wodą.

Po każdym dodaniu cieczy poczekać, aż ścieknie ona grawitacyjnie do kolby ssawkowej, i dopiero resztę odessać pod zmniejszonym ciśnieniem.

Na koniec, obniżając ciśnienie, opróżnić tygiel, wysuszyć tygiel z pozostałością, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Współczynnik korygujący d wynosi 1,00. Dla bawełny, włókna wiskozowego, włókna modalnego jego wartość wynosi 1,01, a dla niebielonej bawełny 1,03.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

METODA NR 3

Włókno wiskozowe, włókno miedziowe lub niektóre typy włókna modalnego i bawełny (metoda z zastosowaniem kwasu mrówkowego i chlorku cynku)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1) włókna wiskozowego lub włókna miedziowego, włącznie z niektórymi typami włókna modalnego

z

2) bawełną.

Jeżeli stwierdzono obecność włókna modalnego, należy przeprowadzić wstępny test, aby sprawdzić, czy włókno to rozpuszcza się w odczynniku.

Metody tej nie stosuje się do mieszanek, w których bawełna uległa nadmiernemu rozkładowi chemicznemu. Nie stosuje się również, gdy włókno wiskozowe lub włókno miedziowe nie rozpuszczają się całkowicie z powodu obecności niektórych barwników lub apretur, które nie mogą być całkowicie usunięte.

2. Zasada metody

Włókna wiskozowe, włókna miedziowe lub modalne znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się za pomocą odczynnika zawierającego kwas mrówkowy i chlorek cynku. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa włókna wiskozowego, włókna miedziowego lub modalnego jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.1.2. Termostat pozwalający na utrzymanie kolb w temperaturze $40^{\circ}\text{C} \pm 2^{\circ}\text{C}$.

3.2. Odczynniki

3.2.1. Roztwór zawierający: 20 g bezwodnego chlorku cynku i 68 g bezwodnego kwasu mrówkowego uzupełnione do 100 g wodą lub 20 części wagowych bezwodnego chlorku cynku w 80 częściach wagowych 85% m/m kwasu mrówkowego.

Uwaga:

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na punkt I.3.2.2 Zasad ogólnych nakazujący, aby wszystkie używane odczynniki były chemicznie czyste. Używany chlorek cynku powinien być bezwzględnie bezwodny.

3.2.2. Roztwór wodorotlenku amonu: rozcieńczyć wodą 20 ml stężonego roztworu amoniaku o gęstości względnej 0,880 w 20°C, do objętości 1 litra.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

Próbkę roboczą umieścić w kolbie ogrzanej wcześniej do temperatury 40°C. Dodać roztworu kwasu mrówkowego i chlorku cynku ogrzanego wcześniej do temperatury 40°C w ilości 100 ml na każdy gram próbki. Zamknąć kolbę i energicznie wstrząsnąć. Utrzymywać kolbę wraz z jej zawartością w temperaturze 40°C przez dwie i pół godziny, mieszając dwukrotnie w godzinnych odstępach czasu. Zawartość kolby przesączyć przez zważony tygiel filtracyjny. Pozostałe w kolbie włókna przenieść również do tygla za pomocą odczynnika i przemyć je 20 ml odczynnika.

Tygiel i pozostałości przemyć dokładnie wodą o temperaturze 40°C. Włókniste pozostałości przepłukać ok. 100 ml zimnego roztworu amoniaku, upewniając się, czy pozostałości te pozostawały przez 10 minut całkowicie zanurzone w roztworze¹⁾, następnie dokładnie wypłukać je zimną wodą.

Po każdym dodaniu cieczy poczekać, aż ścieknie ona grawitacyjnie do kolby ssawkowej, i dopiero resztę odessać pod zmniejszonym ciśnieniem. Na koniec odessać resztki roztworu płuczącego z tygla, wysuszyć go wraz z zawartością, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d dla bawełny wynosi 1,02.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 2 dla poziomu ufności 95%.

¹⁾ Aby włókniste pozostałości pozostawały zanurzone przez 10 minut w roztworze amoniaku, można np. połączyć tygiel filtracyjny z zaworem kurkowym pozwalającym regulować przepływ amoniaku.

METODA NR 4

Włókno poliamidowe i niektóre inne włókna (metoda z zastosowaniem 80% kwasu mrówkowego)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) włókna poliamidowego lub nylonu

z

- 2) wełną, sierścią zwierzęcą, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, bawełną, włóknem miedziowym, włóknem modalnym, włóknem wiskozowym, włóknem akrylowym, włóknem chlorowym, włóknem poliestrowym, włóknem polipropylenowym i włóknem szklanym.

Jak podano wyżej, metodę stosuje się do mieszanek zawierających wełnę, ale kiedy zawartość jej przekracza 25%, należy stosować metodę nr 2 (rozpuszczenie wełny w zasadowym roztworze podchlorynu sodu).

2. Zasada metody

Włókna poliamidowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w kwasie mrówkowym. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa włókna poliamidowego lub nylonu jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.1.2. Termostat pozwalający na utrzymanie kolb w temperaturze 40₋₂°C.

3.2. Odczynniki

3.2.1. 80% m/m kwas mrówkowy, o gęstości względnej 1,186 w 20°C. Uzupełnić wodą 880 ml 90% m/m kwasu mrówkowego o gęstości względnej 1,204 w 20°C, do objętości 1 litra, lub też rozcieńczyć wodą 780 ml kwasu mrówkowego o stężeniu 98-100% m/m i gęstości względnej 1,220 w 20°C, do objętości 1 litra.

Stężenie kwasu mrówkowego mieszczące się w przedziale 77-83% jest stężeniem dopuszczalnym.

3.2.2. Rozcieńczony amoniak: rozcieńczyć wodą 80 ml stężonego roztworu amoniaku o gęstości względnej 0,880 w 20°C, do objętości 1 litra.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

Do próbki roboczej umieszczonej w kolbie stożkowej o pojemności co najmniej 200 ml dodać 100 ml kwasu mrówkowego na gram próbki. Kolbę zamknąć korkiem i wstrząsnąć w celu zwilżenia próbki. Pozostawić na 15 minut w temperaturze otoczenia, od czasu do czasu mieszając. Zawartość kolby przefiltrować przez zważony tygiel filtracyjny. Wszystkie włókna przenieść do tygla, spłukując kolbę niewielką ilością kwasu mrówkowego. Opróżnić tygiel, odsysając, i zawartość przemyć kolejno kwasem mrówkowym, gorącą wodą, rozcieńczonym amoniakiem i w końcu zimną wodą. Po każdym dodaniu cieczy poczekać, aż ścieknie ona grawitacyjnie do kolby ssawkowej, i dopiero resztę odessać pod zmniejszonym ciśnieniem. Na koniec odessać resztki roztworu płuczącego z tygla, wysuszyć go wraz z zawartością, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

METODA NR 5

Włókno octanowe i trójoctanowe (metoda z zastosowaniem alkoholu benzylowego)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) włókna octanowego
- z
- 2) włóknem trójoctanowym.

2. Zasada metody

Włókna octanowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w alkoholu benzylovym o temperaturze 52_2°C. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchego włókna octanowego jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

- 3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.
- 3.1.2. Wytrząsarka.
- 3.1.3. Termostat pozwalający na utrzymanie kolby w temp. 52_2°C.

3.2. Odczynniki

- 3.2.1. Alkohol benzylovym.
- 3.2.2. Alkohol etylowy.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej dodać 100 ml alkoholu benzylovego na gram próbki. Kolbę zamknąć korkiem, umocować w wytrząsarce, tak aby pozostała zanurzona w wodzie o temperaturze 52°C (_2°C), i wytrząsać 20 minut.

(Wytrząsanie mechaniczne można zastąpić energicznym wytrząsaniem ręcznym).

Zdekantować ciecz przez zważony tygiel filtracyjny. Do kolby dodać nową porcję alkoholu benzylovego i ponownie mieszać 20 minut w temperaturze 52_2°C.

Zdekantować ciecz przez tygiel. Ten cykl zabiegów powtórzyć trzeci raz.

Na koniec wlać ciecz i pozostałości do tygla, przenieść tam również włókna, które mogły pozostać w kolbie, przemywając je alkoholem benzylovym o temperaturze 52_2°C. Tygiel dokładnie opróżnić z cieczy.

Przenieść włókna do kolby, dodać alkohol etylowy; po ręcznym wymieszaniu zdekantować przez tygiel filtracyjny.

Czynność płukania powtórzyć dwa lub trzy razy. Pozostałości przenieść do tygla i dokładnie odessać. Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają _1 dla poziomu ufności 95%.

METODA NR 6

Włókno trójoctanowe i niektóre inne włókna (metoda z zastosowaniem dichlorometanu)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1) włókna trójocjanowego

z

2) wełną, sierścią zwierzęcą, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, bawełną, włóknem miedziowym, włóknem modalnym, włóknem akrylowym, włóknem poliamidowym lub nylonem, włóknem poliestrowym i włóknem szklanym.

Uwaga:

Włókna trójocjanowe, które uległy częściowej hydrolizie podczas obróbki końcowej, przestają być całkowicie rozpuszczalne. W tym przypadku metody tej nie stosuje się.

2. Zasada metody

Włókna trójocjanowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w dichlorometanie. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchego włókna octanowego jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.2. Odczynniki

Dichlorometan.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności 200 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem dodać 100 ml dichlorometanu na gram próbki. Kolbę zamknąć korkiem, wstrząsnąć i pozostawić na 30 minut w temperaturze otoczenia, mieszając w regularnych odstępach czasu. Następnie odcedzić ciecz przez zważony tygiel filtracyjny. Do kolby zawierającej pozostałości dodać 60 ml dichlorometanu, wymieszać i przesączyć przez tygiel filtracyjny. Przenieść pozostałości włókien do tygla, zmywając je niewielką ilością dichlorometanu. W celu wyeliminowania nadmiaru cieczy odessać ją, ponownie napełnić tygiel dichlorometanem i pozostawić, aż ciecz wycieknie pod własnym ciężarem.

Na zakończenie odessać nadmiar rozpuszczalnika. Aby usunąć go całkowicie z pozostałości włókien i tygla, należy zalać je wrzącą wodą, odessać, wysuszyć, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00, z wyjątkiem włókna poliestrowego, dla którego wartość d wynosi 1,01.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

METODA NR 7

Niektóre włókna celulozowe i włókno poliestrowe (metoda z zastosowaniem 75% kwasu siarkowego)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1) bawełny, lnu, konopi, ramii, włókna miedziowego, włókna modalnego, włókna wiskozowego

z

2) włóknem poliestrowym.

2. Zasada metody

Włókna celulozowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w 75% kwasie siarkowym. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchego włókna octanowego jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 500 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.1.2. Termostat lub inne urządzenie pozwalające na utrzymanie kolby w temperaturze 50_5°C.

3.2. Odczynniki

3.2.1. 75_2% kwas siarkowy (m/m)

Przygotować, ostrożnie dodając, z jednoczesnym chłodzeniem i mieszaniem, 700 ml kwasu siarkowego o gęstości względnej 1,84 w 20°C, do 350 ml wody. Po ochłodzeniu do temperatury pokojowej zawartość kolby uzupełnić do 1 litra.

3.2.2. Rozcieńczony roztwór amoniaku

Rozcieńczyć wodą 80 ml roztworu amoniaku, o gęstości względnej 0,880 w 20°C, do objętości 1 litra.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany poniżej sposób.

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności co najmniej 500 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem dodać 200 ml 75% kwasu siarkowego na gram próbki. Kolbę zamknąć korkiem, po czym wstrząsnąć ostrożnie, aby zwilżyć próbkę analityczną. Utrzymywać kolbę 1 godzinę w temperaturze 50°C (_5°C), mieszając jej zawartość regularnie, co dziesięć minut. Przesączyć zawartość kolby przez zważony tygiel filtracyjny pod zmniejszonym ciśnieniem. Przenieść pozostałości włókien do tygla, zmywając kolbę niewielką ilością 75% kwasu siarkowego. Opróżnić tygiel, odsysając, i przemyć pozostałości znajdujące się na powierzchni filtra, napełniając go świeżym 75% kwasem siarkowym. Nie odsysać, zanim pozostała po przemyciu ciecz nie wycieknie pod własnym ciężarem.

Pozostałości przemyć kilkakrotnie zimną wodą, dwa razy rozcieńczonym roztworem amoniaku, a następnie dokładnie ponownie zimną wodą, po każdej czynności opróżniając tygiel przez odessanie. Przed odsysaniem poczekać, aż każda część cieczy pozostałej po myciu wycieknie pod własnym ciężarem. Na koniec usunąć pozostałości cieczy, odsysając, wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają _1 dla poziomu ufności 95%.

METODA NR 8

Włókna akrylowe, niektóre włókna modakrylowe lub niektóre włókna chlorowe i niektóre inne włókna (metoda z zastosowaniem dimetyloformamidu)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) włókien akrylowych, niektórych włókien modakrylowych lub niektórych włókien chlorowych¹⁾

z

- 2) wełną, sierścią zwierzęcą, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, jedwabiem, bawełną, włóknem miedziowym, włóknem modalnym, włóknem wiskozowym, włóknem poliamidowym lub nylonem i włóknem poliestrowym.

Stosuje się ją również do włókien akrylowych oraz niektórych włókien modakrylowych wybarwionych barwnikami metalokompleksowymi, niewymagającymi chromowania po barwieniu.

2. Zasada metody

Włókna akrylowe, niektóre włókna modakrylowe lub niektóre włókna chlorowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w dimetyloformamidzie w temperaturze wrzenia łaźni wodnej. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchych włókien akrylowych, włókien modakrylowych lub włókien chlorowych jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

- 3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.
- 3.1.2. Łaźnia wodna o temperaturze wrzenia.

3.2. Odczynniki

Dimetyloformamid (temperatura wrzenia 153_1°C) niezawierający więcej niż 0,1% wody. Odczynnik ten jest toksyczny. W związku z tym zaleca się prowadzenie prac pod wyciągiem.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem dodać 80 ml dimetyloformamidu na gram próbki. Rozpuszczalnik powinien być wstępnie ogrzany we wrzącej łaźni wodnej. Kolbę zamknąć korkiem i wstrząsnąć, aby zwilżyć próbkę analityczną. Utrzymywać łaźnię wodną w stanie wrzenia przez 1 godzinę. W tym czasie, zachowując ostrożność, pięciokrotnie zamieszać kolbę wraz z jej zawartością.

Odsączyć ekstrakt przez zważony tygiel filtracyjny, pozostawiając włókna w kolbie stożkowej. Ponownie wlać do kolby 60 ml dimetyloformamidu i ogrzewać go 30 minut. W tym czasie, zachowując ostrożność, dwukrotnie zamieszać kolbę wraz z jej zawartością.

Odsysając, przesączyć zawartość kolby przez tygiel filtracyjny.

Przenieść pozostałości włókien do tygla, przemywając kolbę dimetyloformamidem. W celu usunięcia nadmiaru cieczy odessać ją. Pozostałości przemyć 1 litrem wody o temperaturze 70-80°C, przy czym tygiel każdorazowo wypełniać wodą. Po każdym dolaniu

wody zastosować odsysanie, ale dopiero wtedy, gdy ciecz wycieknie pod własnym ciężarem. Jeżeli ciecz pozostała po myciu wycieka zbyt wolno, można ją delikatnie odessać.

Wysuszyć tygiel z pozostałością, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00, z wyjątkiem:

wełny:	1,01
bawełny:	1,01
włókna miedziowego:	1,01
włókna modalnego:	1,01
włókna poliestrowego:	1,01

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

-
- 1) Przed przystąpieniem do przeprowadzenia analizy należy sprawdzić rozpuszczalność włókien modakrylowych lub włókien chlorowych w dimetyloformamidzie.

METODA NR 9

Włókna chlorowe i niektóre inne włókna (metoda z zastosowaniem mieszaniny disiarczku węgla i acetonu w stosunku 55,5 : 44,5)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) niektórych włókien chlorowych, tzn. niektórych polichloroków winylu, dochlorowanych lub nie¹⁾

z

- 2) wełną, sierścią zwierzęcą, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, jedwabiem, bawełną, włóknem miedziowym, włóknem modalnym, włóknem wiskozowym, włóknem akrylowym, włóknem poliamidowym lub nylonem, włóknem poliestrowym, włóknem szklanym.

Jeżeli zawartość wełny lub jedwabiu w mieszance przekracza 25%, należy stosować metodę nr 2. Jeżeli zawartość w mieszance włókna poliamidowego lub nylonu przekracza 25%, stosuje się metodę nr 4.

2. Zasada metody

Włókna chlorowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w mieszaninie azeotropowej disiarczku węgla i acetonu. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchych włókien polichloroku winylu jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.1.2. Wytrząsarka.

3.2. Odczynniki

3.2.1. Mieszanina azeotropowa disiarczku węgla i acetonu (obj. 55,5% disiarczku węgla i 44,5% acetonu). Odczynnik ten jest toksyczny, dlatego zaleca się prowadzenie wszystkich prac pod wyciągiem.

3.2.2. 92% obj. alkohol etylowy lub alkohol metylowy.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem dodać 100 ml mieszaniny azeotropowej na gram próbki. Dobrze zamknąć kolbę i przez 20 minut wytrząsać w temperaturze otoczenia, używając wytrząsarki, ewentualnie wytrząsać ręcznie.

Powtórzyć tę czynność z 100 ml świeżego rozpuszczalnika. Kontynuować rozpuszczanie, dopóki kropla ekstraktu odparowana na szkiełku zegarkowym nie pozostawi resztek ekstrahowanego polimeru (włókna). Używając dodatkowej ilości rozpuszczalnika, przenieść pozostałości do tygla filtracyjnego. W celu usunięcia cieczy odessać ją, wypłukać tygiel i pozostałości 20 ml alkoholu, a następnie trzykrotnie wodą. Aby usunąć nadmiar cieczy, zastosować odsysanie, ale dopiero wtedy, gdy ciecz wycieknie pod własnym ciężarem. Wysuszyć tygiel z pozostałością, ostudzić i zważyć.

Uwaga:

Próbki niektórych mieszanek o wysokiej zawartości polichloru winylu w trakcie suszenia kurczą się, co stanowi przeszkodę w ekstrahowaniu polichloru winylu rozpuszczalnikiem. Kurczenie to nie przeszkadza jednak w całkowitym rozpuszczeniu polichloru winylu.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

¹⁾ Przed przystąpieniem do przeprowadzenia analiz należy sprawdzić rozpuszczalność włókien chlorowych w odczynniku.

METODA NR 10

Włókno octanowe i niektóre włókna chlorowe (metoda z zastosowaniem lodowatego kwasu octowego)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) włókna octanowego
- z
- 2) niektórymi włóknami chlorowymi, tzn. polichlorkiem winylu, dochlorowanymi lub nie.

2. Zasada

Włókna octanowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w lodowatym kwasie octowym. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchych włókien polichlorku winylu jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.1.2. Wytrząsarka.

3.2. Odczynniki

Kwas octowy lodowaty (ponad 99%).

Uwaga:

Odczynnik ten jest bardzo żrący, dlatego przy pracy należy zachować szczególną ostrożność.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem dodać 100 ml lodowatego kwasu octowego na gram próbki. Dobrze zakorkować kolbę i przez 20 minut wytrząsać w temperaturze otoczenia, używając wytrząsarki; ewentualnie energicznie wytrząsać ręcznie. Przez zważony tygiel filtracyjny odcedzić ciecz z nad osadu. Powtórzyć tę czynność dwukrotnie z wykorzystaniem 100 ml świeżego rozpuszczalnika tak, aby przeprowadzone zostały w sumie trzy ekstrakcje. Przenieść pozostałości do tygla filtracyjnego. W celu usunięcia cieczy zastosować pompę próżniową, wypłukać tygiel i pozostałości, używając do tego 50 ml lodowatego kwasu octowego, a następnie trzykrotnie wypłukać go wodą. Po każdym spłukaniu zastosować odsysanie, ale dopiero wtedy, gdy ciecz wycieknie pod własnym ciężarem. Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

METODA NR 11

Jedwab i wełna lub sierść zwierzęca (metoda z zastosowaniem 75% kwasu siarkowego)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) jedwabiu
- z
- 2) wełną lub sierścią zwierzęcą, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia.

2. Zasada metody

Włókna jedwabiu znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w 75% kwasie siarkowym¹⁾. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę wyraża się jako zawartość procentową suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchej masy jedwabiu jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.2. Odczynniki

3.2.1. 75_2% kwas siarkowy (m/m).

Przygotować, dodając, z zachowaniem ostrożności, przy jednoczesnym chłodzeniu i mieszaniu, 700 ml kwasu siarkowego o gęstości względnej 1,84 w 20°C, do 350 ml wody destylowanej.

Po ochłodzeniu do temperatury pokojowej zawartość kolby uzupełnić wodą do 1 litra.

3.2.2. Rozcieńczony kwas siarkowy

Do 1.900 ml wody destylowanej powoli dodać, przy jednoczesnym chłodzeniu i mieszaniu, 100 ml kwasu siarkowego o gęstości względnej 1,84 w 20°C.

3.2.3. Rozcieńczony amoniak

200 ml stężonego amoniaku o gęstości względnej 0,880 w 20°C uzupełnić wodą do objętości 1 litra.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem dodać 100 ml 75% kwasu siarkowego na gram próbki. Zakryć korkiem. Energicznie wymieszać i pozostawić na 30 minut w temperaturze otoczenia. Ponownie wymieszać i pozostawić na 30 minut. Wymieszać po raz ostatni i przesączyć zawartość kolby przez zważony tygiel filtracyjny. Stosując 75% kwas siarkowy, przemyć ewentualnie pozostałe w kolbie włókna. Pozostałości w tyglu przepłukać kolejno: 50 ml rozcieńzonego kwasu siarkowego, 50 ml wody i 50 ml rozcieńzonego amoniaku. Za każdym razem przed odessaniem na około 10 minut pozostawić włókna w kontakcie z cieczą. Na koniec pozostawić włókna w kontakcie z wodą na około 30 minut. W celu usunięcia nadmiaru cieczy odessać ją. Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

1) Dzikie jedwabie, takie jak tussah, nie rozpuszczają się całkowicie w 75% kwasie siarkowym.

Juta i niektóre włókna pochodzenia zwierzęcego (metoda z oznaczaniem zawartości azotu)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) juty
- z
- 2) niektórymi włóknami pochodzenia zwierzęcego.

Włókno pochodzenia zwierzęcego może zawierać jedynie sierść, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, lub wełnę, ewentualnie mieszaninę tych dwóch składników. Metody nie stosuje się do mieszanek włókien zawierających substancje niewłókniste zawierające azot (barwniki, wykończenia itp.).

2. Zasada metody

Określa się zawartość azotu w mieszaninie oraz na podstawie tych danych i znanej zawartości azotu dla obydwu składników oblicza się procentową zawartość każdego ze składników w mieszance.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

- 3.1.1. Kolba Kjeldahla o pojemności 200-300 ml.
- 3.1.2. Aparat Parnasa-Wagnera do destylacji z parą wodną.
- 3.1.3. Sprzęt do miareczkowania o dokładności 0,05 ml.

3.2. Odczynniki

- 3.2.1. Toluen.
- 3.2.2. Metanol.
- 3.2.3. Kwas siarkowy o gęstości względnej 1,84 w 20°C ¹⁾.
- 3.2.4. Siarczan potasu¹⁾.
- 3.2.5. Dwutlenek selenu¹⁾.
- 3.2.6. Roztwór wodorotlenku sodu (400 g/l)

W 400-500 ml wody rozpuścić 400 g wodorotlenku sodu i po ochłodzeniu do temperatury pokojowej uzupełnić wodą do objętości 1 litra.

3.2.7. Mieszanina wskaźników. Rozpuścić 0,1 g czerwieni metylowej w 95 ml etanolu i 5 ml wody, a następnie wymieszać ten roztwór z 0,5 g zieleni bromokrezolowej rozpuszczonej w 475 ml etanolu i 25 ml wody. Do celów praktycznych wystarczy przyrządzić 10 razy mniejszą ilość wskaźnika.

3.2.8. Roztwór kwasu borowego. W 1 l wody rozpuścić 20 g kwasu borowego.

3.2.9. Kwas siarkowy 0,02 N (sporządzić z odważki analitycznej).

4. Obróbka wstępna laboratoryjnej próbki badawczej

Wstępne przygotowanie opisane w Zasadach ogólnych zostaje zastąpione obróbką wstępną, którą podano niżej.

Laboratoryjną próbkę badawczą powietrznie suchą ekstrahować w aparacie Soxhleta mieszaniną jednej części objętościowej toluenu i trzech części objętościowych metanolu przez 4 godziny przy co najmniej pięciu cyklach na godzinę. Wyjąć próbkę i pozostawić na powietrzu do odparowania mieszaniny ekstrahującej, a następnie ogrzewać w suszarce o temp. 105_3°C w celu pozbycia się jej śladów. Następnie próbkę ekstrahować wrzącą wodą (50 ml/g próbki) przez 30 minut pod chłodnicą zwrotną. Ekstrakt przesączyć, a próbkę zawrócić do kolby i powtórzyć ekstrakcję, używając takiej samej ilości wody. Odsączyć,

usunąć z próbki nadmiar wody przez odcisnięcie, odessanie lub wirowanie i pozostawić do wyschnięcia na powietrzu.

Uwaga:

Toluen i metanol są związkami toksycznymi, dlatego należy je używać z zachowaniem należytej ostrożności.

5. Sposób postępowania

5.1. Instrukcje ogólne

Pobieranie, suszenie i ważenie próbki należy przeprowadzić zgodnie z instrukcjami przedstawionymi w Zasadach ogólnych.

5.2. Instrukcje szczegółowe

Do próbki roboczej o masie przynajmniej 1 g umieszczonej w kolbie Kjeldahla dodać w następującej kolejności: 2,5 g siarczynu potasu, 0,1-0,2 g dwutlenku selenu i 10 ml kwasu siarkowego (gęstość względna 1,84). Podgrzewać kolbę, na początku delikatnie, aż do całkowitego zniszczenia włókien, a następnie mocniej, aż roztwór stanie się klarowny i praktycznie bezbarwny. Podgrzewać przez dalsze 15 minut. Pozostawić kolbę do ostygnięcia, z zachowaniem ostrożności rozcieńczyć jej zawartość 10-20 ml wody, ochłodzić, przelać zawartość ilościowo do kolby miarowej o pojemności 200 ml i w celu uzyskania roztworu analitycznego uzupełnić jej zawartość wodą do kreski.

Do kolby stożkowej o pojemności 100 ml wlać około 20 ml roztworu kwasu borowego. Kolbę umieścić pod chłodnicą aparatu destylacyjnego Parnasa-Wagnera tak, aby wylot chłodnicy pozostawał zanurzony dokładnie pod powierzchnią roztworu kwasu borowego. Odmierzyć pipetą 10 ml roztworu analitycznego i wlać do kolby destylacyjnej. Do lejka nalać co najmniej 5 ml roztworu wodorotlenku sodowego, lekko uchylić korek i pozwolić cieczy spokojnie spłynąć do kolby. Jeżeli roztwór analityczny i roztwór wodorotlenku sodu tworzą dwie oddzielne warstwy, należy je ostrożnie mieszać. Lekko podgrzać kolbę destylacyjną i przepuszczać przez mieszaninę parę pochodzącą z generatora. Zebrać około 20 ml destylatu, obniżyć kolbę stożkową, tak aby koniec rury wylotowej chłodnicy znajdował się w odległości ok. 20 mm ponad powierzchnią cieczy, i destylować jeszcze przez minutę. Spłukać wylot chłodnicy wodą również do kolby stożkowej. Wymienić kolbę stożkową z destylatem i popłuczynami na inną kolbę stożkową zawierającą około 10 ml roztworu kwasu borowego i zebrać do niej następną porcję destylatu (około 10 ml).

Miareczkować oddzielnie obydwa destylaty kwasem siarkowym 0,02 N, wobec mieszaniny wskaźników. Odnotać wyniki miareczkowania dla obydwu destylatów. Jeżeli dla drugiego destylatu uzyskano wynik wyższy od 0,2 ml, należy powtórzyć próbę i ponownie rozpocząć proces destylacji innej współmiernej porcji roztworu analitycznego.

Przeprowadzić próbę ślepa, poddając odczynniki trawieniu i destylacji.

6. Obliczanie i podawanie wyników

6.1. Procentową zawartość azotu w wysuszonej próbce oblicza się w następujący sposób:

$$A\% = \frac{28(V-b)N}{W}$$

A(%) - procentowa zawartość azotu w suchej i czystej próbce,

V - całkowita objętość kwasu siarkowego (w ml) użytego podczas miareczkowania destylatu,

b - całkowita objętość kwasu siarkowego (w ml) użytego podczas miareczkowania próby ślepej,

- N - normalność użytego kwasu siarkowego,
 W - masa próbki analitycznej (w gramach) w stanie suchym.

6.2. Przyjmując wartość 0,22% dla zawartości azotu w jucie i 16,2% dla zawartości we włóknach pochodzenia zwierzęcego (przy czym te dwie wartości procentowe określone są na podstawie masy włókien w stanie suchym), obliczyć skład mieszaniny, korzystając z następującego wzoru:

$$PA\% = \frac{(A\% - 0,22)100}{16,2 - 0,22}$$

PA(%) - zawartość procentowa włókien pochodzenia zwierzęcego w czystej i suchej próbce.

7. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

¹⁾ Odczynniki te nie powinny zawierać azotu.

METODA NR 13

Włókna polipropylenowe i niektóre inne włókna (metoda z zastosowaniem ksylenu)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) włókna polipropylenowe

z

- 2) wełną, sierścią zwierzęcą, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, jedwabiem, bawełną, włóknem miedziowym, włóknem modalnym, włóknem trójocianowym, włóknem wiskozowym, włóknem akrylowym, włóknem poliamidowym lub nylonem, włóknem poliestrowym i włóknem szklanym.

2. Zasada metody

Włókno polipropylenowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się we wrzącym ksylenie. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę po wprowadzeniu ewentualnej poprawki wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchego włókna polipropylenowego jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

- 3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.
- 3.1.2. Chłodnica zwrotna (odpowiednia do cieczy o wysokiej temperaturze wrzenia i dająca się połączyć z ww. kolbą stożkową).

3.2. Odczynniki

Ksylene destylujący w temperaturze 137-142°C.

Uwaga:

Odczynnik ten jest wysoce łatwo palny i uwalnia toksyczne pary. Używając go, należy zachować szczególną ostrożność.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, postępując w podany niżej sposób.

Do próbki roboczej umieszczonej w kolbie stożkowej dodać 100 ml ksylenu na gram próbki. Połączyć chłodnicę z kolbą, doprowadzić ksylen do wrzenia i utrzymywać w tym stanie 3 minuty. Gorący ekstrakt przecedzić natychmiast przez zważony tygiel filtracyjny. Tygiel filtracyjny, przez który przeciedza się ksylen, powinien być przedtem ogrzany. Powtórzyć tę czynność jeszcze dwukrotnie, za każdym razem używając 50 ml świeżego rozpuszczalnika.

Wymyć pozostałe w kolbie pozostałości 30 ml wrzącego ksylenu (dwukrotnie), a następnie dwa razy 75 ml eteru naftowego (I.3.2.1 Zasad ogólnych). Po czynnościach, w których używa się wrzącego ksylenu, należy kolbę z pozostałościami ochłodzić do temperatury pokojowej przed wlaniem do niej eteru naftowego. Po drugim myciu eterem naftowym zawartość kolby przefiltrować przez tygiel filtracyjny, a pozostałości włókien przenieść do tygla za pomocą niewielkiej dodatkowej ilości eteru. Następnie odessać go i pozostawić do odparowania na powietrzu. Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

Uwagi:

Aby ograniczyć zagrożenie wystąpienia pożaru i zatrucia osób wykonujących oznaczenie, można użyć odpowiedniej aparatury ekstrakcyjnej i właściwego trybu postępowania, w wyniku których zastosowania uzyskuje się identyczne wyniki doświadczenia.¹⁾

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

¹⁾ Patrz np. aparatura opisana w "Meilland Textilberichte" 56 (1975) str. 643-645.

METODA NR 14

Włókna chlorowe (na bazie monomeru chlorku winylu) i niektóre inne włókna (metoda z zastosowaniem stężonego kwasu siarkowego)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

- 1) włókien chlorowych na bazie monomeru chlorku winylu (dochlorowanego lub nie)

z

- 2) bawełną, włóknem octanowym, włóknem miedziowym, włóknem modalnym, włóknem wiskozowym, niektórymi włóknami akrylowymi, niektórymi włóknami modakrylowymi, włóknem poliamidowym lub nylonem i włóknem poliestrowym.

Włókna modakrylowe są włóknami, które zanurzone w stężonym kwasie siarkowym (gęstość względna 1,84 w 20°C) tworzą przezroczysty roztwór.

Metoda ta może być stosowana w szczególności zamiast metod nr 8 i nr 9.

2. Zasada metody

Włókna, o których mowa wyżej w pkt 1.2, znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w stężonym kwasie siarkowym (gęstość względna 1,84 w 20°C). Pozostałości włókna chlorowego zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa drugiego składnika jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

3.1.1. Kolba stożkowa o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.1.2. Bagietka szklana z płaskim zakończeniem.

3.2. Odczynniki

3.2.1. Stężony kwas siarkowy o gęstości względnej 1,84 w 20°C.

3.2.2. Około 50% (m/m) kwas siarkowy.

Aby przygotować ten odczynnik, do 500 ml należy dodać ostrożnie 400 ml stężonego kwasu siarkowego (gęstość względna 1,84 w 20°C). Wykonując tę czynność, naczynie powinno się chłodzić, a jego zawartość mieszać. Po ochłodzeniu roztworu do temperatury otoczenia, należy uzupełnić go wodą do objętości 1 litra.

3.2.3. Amoniak, roztwór rozcieńczony

Rozcieńczyć wodą 60 ml stężonego amoniaku (gęstość względna 0,880 w 20°C) do objętości 1 litra.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, a następnie postępować w podany niżej sposób.

Do próbki roboczej umieszczonej w kolbie stożkowej dodać 100 ml stężonego kwasu siarkowego na gram próbki i, mieszając od czasu do czasu szklaną bagietką, pozostawić na 10 minut w temperaturze pokojowej. W przypadku tkaniny lub dzianiny, należy je umieścić pomiędzy ścianką a szklaną bagietką i, lekko naciskając, oddzielać materiał rozpuszczony w kwasie siarkowym.

Zdekantować ciecz przez zważony tygiel filtracyjny. Do kolby wlać świeżą porcję 100 ml stężonego kwasu siarkowego i powtórzyć tę samą czynność. Przebrać zawartość kolby do tygla i umieścić w nim za pomocą bagietki pozostałości włókien. O ile okaże się to konieczne, dodać do kolby niewielką ilość stężonego kwasu siarkowego, aby usunąć resztki włókien przylegających do ścianek, i odessać je. Wylać filtrat z kolby ssawkowej lub wymienić kolbę na inną, a następnie płukać pozostałości w tyglu, kolejno: 50% roztworem kwasu siarkowego, wodą, rozcieńczonym roztworem amoniaku, a na końcu dokładnie przemyć wodą. Po każdym dodaniu cieczy dokładnie opróżniać tygiel, odsysając. Odsysania nie stosować w trakcie mycia, ale dopiero wtedy, gdy ciecz wycieknie pod własnym ciężarem.

Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

METODA NR 15

Włókna chlorowe, niektóre modakrylowe, niektóre elastomerowe, octanowe, trójoctanowe i niektóre inne włókna (metoda z zastosowaniem cykloheksanonu)

1. Zakres stosowania

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1) włókna octanowego, włókna trójoctanowego, włókien chlorowych, włókien modakrylowych i niektórych włókien elastomerowych

z

2) wełną, sierścią zwierzęcą, o której mowa w lp. 2 i 3 załącznika nr 8 do rozporządzenia, jedwabiem, bawełną, włóknem miedziowym, włóknem modalnym, włóknem wiskozowym, włóknem poliamidowym lub nylonem, włóknem akrylowym, włóknem szklanym.

Jeżeli stwierdzono obecność włókna modakrylowego lub włókna elastomerowego, to w celu stwierdzenia, czy włókno jest całkowicie rozpuszczalne w odczynniku, należy przeprowadzić próbę wstępną.

Do analizy mieszanek zawierających włókna chlorowe można stosować również metodę nr 9 lub metodę nr 14.

2. Zasada metody

Włókna octanowe, trójoctanowe, chlorowe, niektóre włókna modakrylowe, niektóre włókna elastomerowe rozpuszcza się, ekstrahując je cykloheksanonem w temperaturze zbliżonej do temperatury wrzenia. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę wyraża się jako zawartość procentową suchej masy mieszanki. Zawartość procentowa suchej masy włókna chlorowego, modakrylowego, włókna elastomerowego, włókna octanowego, włókna trójoctanowego jest różnicą.

3. Sprzęt i odczynniki (inne niż opisane w Zasadach ogólnych)

3.1. Sprzęt

3.1.1. Aparat ekstrakcyjny pozwalający na wykonanie analizy zgodnie ze sposobem postępowania przewidzianym w punkcie 4.¹⁾

3.1.2. Tygiel filtracyjny z przegrodą porowatą o porowatości 1 do umieszczenia próbek.

3.1.3. Przegroda porowata, o porowatości 1.

3.1.4. Chłodnica zwrotna do połączenia z aparatem ekstrakcyjnym.

3.1.5. Urządzenie grzewcze.

3.2. Odczynniki

3.2.1. Cykloheksanon, o temperaturze wrzenia 156°C.

3.2.2. 50% obj. alkohol etylowy.

Uwaga:

Cykloheksanon jest substancją łatwo palną i toksyczną; używając go, należy stosować odpowiednie środki ochronne.

4. Sposób postępowania

Stosować procedurę opisaną w Zasadach ogólnych, a następnie postępować w podany niżej sposób.

Do kolby destylacyjnej wlać 100 ml cykloheksanonu na gram próbki i połączyć ją z aparatem ekstrakcyjnym, w którym umieszczono uprzednio zbiornik ekstrakcyjny z tygłem filtracyjnym z próbką roboczą, przykryty nachyloną przegrodą porowatą. Umieścić chłodnicę zwrotną. Doprowadzić do wrzenia i kontynuować ekstrakcję przez 60 minut z maksymalną szybkością 12 cykli na godzinę. Po przeprowadzeniu ekstrakcji i ostudzeniu wyjąć zbiornik ekstrakcyjny, a z niego tygiel filtracyjny, z którego zdjąć przegrodę porowatą. Trzy lub cztery razy przemyć zawartość tygla filtracyjnego 50% alkoholem etylowym, wstępnie ogrzany do temperatury 60°C, a następnie 1 l wody o temperaturze 60°C.

W trakcie i między każdym myciem nie stosować odsysania, ale pozwolić, aby rozpuszczalnik wyciekł pod własnym ciężarem, i dopiero resztę odessać.

Wysuszyć tygiel z pozostałością, ostudzić i zważyć.

5. Obliczanie i podawanie wyników

Wyniki obliczyć w sposób opisany w Zasadach ogólnych. Wartość d wynosi 1,00, z wyjątkiem: jedwabiu, dla którego wynosi 1,01, i włókna akrylowego, dla którego wynosi 0,98.

6. Dokładność metody

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95%.

1) Patrz np. aparatura opisana w "Meiland Textilberichte" 56 (1975) str. 643-645.

ZAŁĄCZNIK Nr 11⁽¹⁾

METODY PRZEPROWADZANIA ANALIZY ILOŚCIOWEJ TRÓJSKŁADNIKOWYCH MIESZANEK WŁÓKIEN TEKSTYLNICH

Część 1. Zasady ogólne

Wprowadzenie

Metoda analizy ilościowej trójskładnikowych mieszanek włókien polega na ręcznym lub chemicznym rozdzielaniu różnych rodzajów włókien.

Metoda ręcznego rozdzielania powinna być stosowana w każdym przypadku, gdy jest to możliwe, ponieważ daje ona zwykle bardziej wiarygodne wyniki niż metoda chemiczna. Może być ona stosowana w odniesieniu do wszystkich produktów włókienniczych, w których włókna wchodzące w ich skład nie tworzą jednorodnej mieszanki, tak jak np. w przypadku nitek złożonych z kilku przędz, z których każda utworzona jest z jednego rodzaju włókien lub tkaniny, w których osnowę tworzy inny rodzaj przędzy niż wątek, lub na przykład wyroby dziane z różnych rodzajów przędz.

Metoda ilościowej analizy chemicznej mieszanki włókien tekstylnych opiera się w zasadzie na selektywnym rozpuszczaniu poszczególnych składników tej mieszanki. Występują cztery możliwe warianty tej metody:

1. Badania należy przeprowadzić równolegle na dwóch próbkach roboczych. Składnik (A) rozpuścić z pierwszej próbki, a inny składnik (B) z drugiej próbki. Nerozpuszczone pozostałości każdej z próbek zważyć i obliczyć zawartość procentową każdego z dwóch rozpuszczonych składników na podstawie poszczególnych ubytków masy. Udział procentowy trzeciego składnika (C) obliczyć na podstawie różnicy.

2. Badania należy przeprowadzić równolegle na dwóch próbkach roboczych. Składnik (A) rozpuścić z pierwszej próbki, a dwa składniki (A i B) z drugiej próbki. Nerozpuszczoną pozostałość z pierwszej próbki zważyć i obliczyć udział procentowy składnika (A) na podstawie ubytku masy. Nerozpuszczoną pozostałość z drugiej próbki zważyć; jego masa odpowiada masie składnika (C). Udział procentowy trzeciego składnika (B) obliczyć na podstawie różnicy.

3. Badania należy przeprowadzić równolegle na dwóch próbkach roboczych. Dwa składniki (A i B) rozpuścić z pierwszej próbki, a dwa składniki (B i C) z drugiej próbki. Nerozpuszczoną pozostałość odpowiada dwóm składnikom (C) i (A). Zawartość procentową trzeciego składnika (B) obliczyć na podstawie różnicy.

4. Badania należy przeprowadzić równolegle na dwóch próbkach roboczych. Po usunięciu (rozpuszczeniu) jednego ze składników zważyć nierozpuszczoną pozostałość pochodzącą z dwóch innych włókien, a zawartość procentową trzeciego składnika obliczyć na podstawie ubytku masy. Następnie rozpuścić jedno z dwóch włókien zawartych w pozostałości i zważyć nierozpuszczony składnik. Zawartość procentową drugiego rozpuszczonego składnika obliczyć na podstawie ubytku masy.

Jeżeli istnieje możliwość wyboru, zaleca się stosowanie jednego z trzech pierwszych wariantów.

W przypadku gdy stosowana jest analiza chemiczna, pracownik odpowiedzialny za analizę musi starannie dobrać metodę i posługiwać się takimi rozpuszczalnikami, które rozpuszczają tylko właściwe włókno(a), pozostawiając inne włókno w stanie nienaruszonym.

Dla przykładu w części 3 niniejszego załącznika podano tabelę zawierającą różne rodzaje trójskładnikowych mieszanek włókien, a także metody analizy dwuskładnikowych mieszanek włókien, które mogą w zasadzie być używane do analizy trójskładnikowych mieszanek włókien.

W celu ograniczenia do minimum możliwości wystąpienia błędu zaleca się, gdziekolwiek jest to możliwe, stosowanie w przypadku analizy chemicznej przynajmniej dwóch z wyżej wymienionych czterech wariantów.

Mieszanki włókien lub gotowe wyroby mogą zawierać substancje niewłókniste, takie jak tłuszcze, parafiny lub klejonki, lub substancje rozpuszczalne w wodzie, zarówno pochodzenia naturalnego, jak i dodane celem usprawnienia procesu. Substancje niewłókniste muszą zostać usunięte przed rozpoczęciem analizy. Z tego powodu podano również metodę obróbki wstępnej służącą do usunięcia olejów, tłuszczów, parafin oraz substancji rozpuszczalnych w wodzie.

Wyroby włókiennicze mogą dodatkowo zawierać żywice lub inne substancje dodane w celu nadania specyficznych właściwości. Taka substancja, którą może być w wyjątkowych przypadkach barwnik, może zakłócać działanie odczynnika na składniki rozpuszczalne oraz/lub może zostać częściowo lub całkowicie usunięta przez odczynniki. Dodana substancja może spowodować błędy, a więc powinna być ona usunięta przed przystąpieniem do analizy badanej próbki. Jeżeli usunięcie jej nie jest możliwe, nie można stosować ilościowej analizy chemicznej przedstawionej w części 3 niniejszego załącznika.

Barwnik obecny we włóknach wybarwionych jest uznawany za integralną część włókna i nie podlega usunięciu.

Wyniki analiz odnosi się do suchej masy próbki, stosując odpowiednią metodę.

Wynik uzyskuje się przez uwzględnienie w suchej masie każdego z włókien dodatków handlowych podanych w załączniku nr 12 do rozporządzenia.

Przed rozpoczęciem każdej z analiz należy zidentyfikować wszystkie włókna występujące w mieszance. W niektórych metodach chemicznych nierozpuszczalny składnik mieszanki może ulec częściowemu rozpuszczeniu w odczynniku stosowanym do rozpuszczenia innego składnika. Jeżeli istnieje takie niebezpieczeństwo, należy dobrać odczynniki mające mały wpływ lub też niewywierające żadnego wpływu na włókna nierozpuszczane. Jeżeli w trakcie analizy zostanie stwierdzony ubytek masy, należy skorygować wyniki analizy; w tym celu podano współczynniki korygujące. Współczynniki te zostały określone w różnych laboratoriach w wyniku pracy z zastosowaniem odpowiedniego odczynnika, jak to podano w metodach analizy włókien oczyszczonych w obróbce wstępnej. Współczynniki korygujące stosuje się wyłącznie do włókien niezdegradowanych, inne współczynniki mogą okazać się niezbędne w przypadku, gdy włókna zostały zniszczone przed lub w trakcie procesu. Jeżeli musi zostać zastosowany wariant czwarty, w którym włókno poddaje się kolejnemu działaniu dwóch różnych rozpuszczalników, muszą zostać zastosowane współczynniki korygujące dla obu możliwych ubytków mas, na jakie było

narażone włókno w czasie dwóch obróbek. Należy dokonać przynajmniej dwóch oznaczeń, zarówno w przypadku rozdzielania ręcznego, jak i chemicznego.

W sprawozdaniu z badań laboratorium powinno podawać wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale V załącznika.

Rozdział I: Metody analizy chemicznej

Informacje odnoszące się do wszystkich metod, które stosuje się w celu przeprowadzenia ilościowej analizy trójskładnikowych mieszanek włókien przędnych.

I.1. Zakres stosowania

Zakres stosowania każdej metody analitycznej dwuskładnikowych mieszanek włókien określa, do jakich trójskładnikowych włókien stosuje się daną metodę (patrz załącznik nr 10 do rozporządzenia).

I.2. Zasada wyznaczania

Po zidentyfikowaniu składników mieszanki substancje niewłókniste usuwa się w odpowiedniej obróbce wstępnej, a następnie stosuje się jeden lub kilka z czterech wariantów procesu selektywnego rozpuszczania opisanych we wprowadzeniu. Z wyjątkiem sytuacji, gdy stwarza to trudności techniczne, zaleca się rozpuszczanie głównego składnika włóknistego w taki sposób, aby otrzymać jako pozostałość ten składnik włóknisty, którego ilość jest najmniejsza.

I.3. Aparatura i odczynniki

I.3.1. Aparatura

I.3.1.1. Tygle filtracyjne oraz naczynka wagowe dostatecznie duże, aby pomieścić te tygle, albo każdy inny sprzęt dający identyczne wyniki.

I.3.1.2. Kolba ssawkowa.

I.3.1.3. Eksykator zawierający żel krzemionkowy zabarwiony wskaźnikiem.

I.3.1.4. Suszarka z wymuszonym obiegiem powietrza do suszenia próbek w temperaturze 105_3°C.

I.3.1.5. Waga analityczna o dokładności do 0,0002 g.

I.3.1.6. Aparat Soxhleta lub inny dający identyczne wyniki.

I.3.2. Odczynniki

I.3.2.1. Eter naftowy redestylowany o temperaturze wrzenia w zakresie od 40 do 60°C.

I.3.2.2. Inne odczynniki wymienione zostały w odpowiednich częściach tekstu dotyczącego danej metody. Wszystkie stosowane odczynniki powinny być chemicznie czyste.

I.3.2.3. Woda destylowana lub dejonizowana.

I.4. Klimat do aklimatyzacji i badań

Ponieważ określa się suche masy, nie jest konieczne klimatyzowanie próbek lub przeprowadzanie analiz w klimatyzowanej atmosferze.

I.5. Laboratoryjna próbka badawcza

Pobrać reprezentatywną laboratoryjną próbkę badawczą o masie co najmniej 1 g.

I.6. Obróbka wstępna laboratoryjnej próbki badawczej

W przypadku gdy w mieszance występują substancje, które zgodnie z pkt 4 załącznika nr 7 do rozporządzenia nie zostają uwzględniane w obliczeniach składu próbki, należy je najpierw usunąć, stosując odpowiednią metodę, która nie uszkadza żadnego z włókien składowych.

W tym celu substancje niewłókniste mogą być ekstrahowane za pomocą eteru naftowego i wody przez obróbkę wysuszonej powietrzem laboratoryjnej próbki badawczej w aparacie Soxhleta za pomocą eteru naftowego przez jedną godzinę przy minimum 6 cyklach na godzinę. Należy pozwolić, aby eter naftowy odparował z próbki, która będzie następnie ekstrahowana wodą przez moczenie przez jedną godzinę w temperaturze pokojowej i kolejno moczenie przez następną godzinę w temperaturze 65_5°C, okresowo mieszając zawartość naczynia, przy czym stosunek masy próbka/woda powinien wynosić 1:100. Nadmiar wody należy usuwać z próbki przez wyciśnięcie, odsysanie lub odwirowanie, a następnie pozostawić próbkę do wyschnięcia na powietrzu.

Jeżeli substancja niewłóknista nie może zostać wyekstrahowana za pomocą eteru naftowego i wody, należy ją usunąć przez zastąpienie metody wodnej opisanej powyżej odpowiednią metodą, która nie zmienia w istotny sposób żadnego ze składników. Jednakże w przypadku niektórych surowych naturalnych włókien roślinnych (na przykład juty, włókien kokosowych) należy zaznaczyć, że zwykła obróbka wstępna przy użyciu eteru naftowego i wody nie usuwa wszystkich naturalnych substancji niewłóknistych. Pomimo tego nie stosuje się dodatkowej obróbki wstępnej, jeżeli próbka zawiera apretury nierozpuszczalne zarówno w wodzie, jak i w eterze naftowym.

Raporty z analiz powinny zawierać pełną informację na temat metod użytych w obróbce wstępnej.

I.7. Wyznaczanie

I.7.1. Uwagi ogólne

I.7.1.1. Suszenie

Wszystkie operacje suszenia przeprowadza się przez czas nie krótszy niż 4 godziny i nie dłuższy niż 16 godzin w temperaturze 105_3°C, w suszarce z wymuszonym obiegiem powietrza przy zamkniętych drzwiach suszarki przez cały czas trwania procesu. Jeżeli czas suszenia jest krótszy niż 14 godzin, należy ponownie sprawdzić wagę próbki, w celu stwierdzenia, czy jej masa jest stała. Masa próbki może być uznana za stałą, jeżeli po suszeniu przez kolejnych 60 minut zmiana masy wynosi mniej niż 0,05%.

Należy unikać trzymania tygli i naczynek wagowych, próbek lub odczynników gołymi rękami podczas operacji suszenia, chłodzenia i ważenia.

Należy suszyć próbki w naczynku wagowym bez przykrycia w suszarce. Po wysuszeniu należy zamknąć naczynko wagowe przed wyjęciem go z suszarki, a następnie przenieść je szybko do eksykatora.

Wysuszyć tygle filtracyjne w naczynku wagowym bez przykrycia w suszarce. Po wysuszeniu należy zamknąć naczynko przed wyjęciem go z suszarki, a następnie przenieść je szybko do eksykatora.

W przypadku gdy używa się innego sprzętu niż tygli filtracyjnych, operacje suszenia wykonuje się w suszarce, tak aby określić suchą masę włókien.

I.7.1.2. Chłodzenie

Wszystkie operacje chłodzenia prowadzić w eksykatorze, umieszczonym poza wagą, do czasu całkowitego schłodzenia, nie krócej niż 2 godziny.

I.7.1.3. Ważenie

Po schłodzeniu należy zważyć naczynka wagowe w czasie nie dłuższym niż 2 minuty od chwili wyjęcia ich z eksykatora; ważyć należy z dokładnością do 0,0002 g.

I.7.2. Sposób postępowania

Z laboratoryjnej próbki badawczej poddanej obróbce wstępnej pobrać próbkę roboczą o masie co najmniej 1 g. Pociąć przedzę lub wyrób na odcinki o długości około 10 mm. Wysuszyć próbki robocze w naczynkach wagowych, schłodzić je w eksykatorze i zważyć. Następnie przenieść próbki do szklanych naczyń, a naczynka wagowe niezwłocznie zważyć.

Suchą masę próbki uzyskuje się na podstawie różnicy mas; następnie dokończyć badanie w sposób opisany w odpowiedniej metodzie. Zbadać pozostałość pod mikroskopem, aby sprawdzić, czy w procesie obróbki rzeczywiście usunięte zostało włókno(a) rozpuszczalne.

I.8. Obliczanie i wyrażanie wyników

Masę każdego włókna składowego należy wyrazić jako zawartość procentową całkowitej masy włókien w mieszance. Wyniki obliczyć na podstawie czystej suchej masy każdego z włókien, uwzględniając wartości dodatków handlowych oraz współczynniki korygujące, uwzględniające ubytki masy powstałe w czasie obróbki wstępnej wyrobu.

I.8.1. Obliczanie zawartości procentowej masy czystych włókien w stanie suchym, bez uwzględnienia utraty masy włókien podczas wstępnego przygotowania.

Uwaga:

We wszystkich wariantach tego obliczania wartości współczynników korygujących d podane są w częściach odnoszących się do metod, o których mowa w załączniku nr 10 do rozporządzenia. Jeżeli jest to możliwe, współczynnik d_3 powinien zostać określony wcześniej na podstawie doświadczeń.

I.8.1.1. Wariant 1

W przypadku gdy jeden ze składników mieszanki jest eliminowany z jednej z próbek roboczych, a drugi składnik z drugiej próbki roboczej, stosuje się wzory:

wzór

- P1 zawartość procentowa pierwszego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego w pierwszej próbce roboczej z użyciem pierwszego odczynnika),
- P2 zawartość procentowa drugiego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego w drugiej próbce z użyciem drugiego odczynnika),
- P3 zawartość procentowa trzeciego suchego i czystego składnika (składnika nierozpuszczonego w żadnej z obydwu próbek roboczych),
- m1 masa pierwszej próbki roboczej po obróbce wstępnej,
- m2 masa drugiej próbki roboczej po obróbce wstępnej,
- r1 sucha masa pozostałości po usunięciu pierwszego składnika z pierwszej próbki roboczej pierwszym odczynnikiem,
- r2 sucha masa pozostałości po usunięciu drugiego składnika z drugiej próbki roboczej drugim odczynnikiem,
- d1 współczynnik korygujący ubytek masy w pierwszym odczynniku drugiego nierozpuszczonego składnika w pierwszej próbce roboczej,
- d2 współczynnik korygujący ubytek masy w pierwszym odczynniku trzeciego nierozpuszczonego składnika w pierwszej próbce roboczej,
- d3 współczynnik korygujący ubytek masy w drugim odczynniku pierwszego składnika nierozpuszczonego w drugiej próbce roboczej,
- d4 współczynnik korygujący ubytek masy w drugim odczynniku trzeciego składnika nierozpuszczonego w drugiej próbce roboczej.

I.8.1.2. Wariant 2

W przypadku gdy eliminuje się składnik (A) z pierwszej próbki roboczej z wykorzystaniem w charakterze pozostałości dwóch pozostałych składników (B + C) oraz dwóch składników (A + B) drugiej próbki roboczej, z wykorzystaniem w charakterze pozostałości trzeciego składnika (C), stosuje się następujące wzory:

$$P1 = 100 - (P2 + P3)\%$$

$$P2=100 \times \frac{d1r1}{m1} - \frac{d1}{d2} \times P3$$

$$P3= \frac{d4r2}{m2} \times 100 \%$$

- P1 zawartość procentowa pierwszego suchego i czystego składnika (składnika pierwszej próbki roboczej, rozpuszczalnej z użyciem pierwszego odczynnika),
- P2 zawartość procentowa drugiego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego w tym samym czasie, co pierwszy składnik drugiej próbki roboczej, z użyciem drugiego odczynnika),
- P3 zawartość procentowa trzeciego suchego i czystego składnika (składnika nierozpuszczonego w żadnej z obydwu próbek roboczych),
- m1 masa pierwszej próbki roboczej w stanie suchym po wstępnym przygotowaniu,
- m2 masa drugiej próbki roboczej w stanie suchym po wstępnym przygotowaniu,
- r1 masa suchych pozostałości po wyeliminowaniu pierwszego składnika pierwszej próbki roboczej z wykorzystaniem pierwszego odczynnika,
- r2 masa suchych pozostałości po wyeliminowaniu pierwszego i drugiego składnika drugiej próbki roboczej z wykorzystaniem drugiego odczynnika,
- d1 współczynnik korygujący, który uwzględnia ubytek masy, w wyniku użycia pierwszego odczynnika, drugiego składnika nierozpuszczonego w pierwszej próbce roboczej,
- d2 współczynnik korygujący, który uwzględnia ubytek masy, w wyniku użycia pierwszego odczynnika, trzeciego składnika nierozpuszczonego w pierwszej próbce roboczej,
- d4 współczynnik korygujący, który uwzględnia ubytek masy, w wyniku użycia drugiego odczynnika, trzeciego składnika nierozpuszczonego w drugiej próbce roboczej.

I.8.1.3. Wariant 3

W przypadku gdy eliminuje się dwa składniki (A + B) z pierwszej próbki roboczej, z wykorzystaniem w charakterze pozostałości trzeciego składnika (C), a następnie dwóch składników (B + C) drugiej próbki roboczej, z wykorzystaniem w charakterze pozostałości pierwszego składnika (A), stosuje się następujące wzory:

$$P1 = \frac{d3r2}{m2} \times 100\%$$

$$P2 = 100 - (P1 + P3)\%$$

$$P3 = \frac{d2r1}{m1} \times 100\%$$

- P1 zawartość procentowa pierwszego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego z użyciem odczynnika),
- P2 zawartość procentowa drugiego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego z użyciem odczynnika),
- P3 zawartość procentowa trzeciego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego w drugiej próbce roboczej z użyciem odczynnika),
- m1 masa pierwszej próbki roboczej w stanie suchym po wstępnym przygotowaniu,

- m2 masa drugiej próbki roboczej w stanie suchym po wstępnym przygotowaniu,
 r1 masa suchych pozostałości po wyeliminowaniu pierwszego i drugiego składnika pierwszej próbki roboczej z wykorzystaniem pierwszego odczynnika,
 r2 masa suchych pozostałości po wyeliminowaniu drugiego i trzeciego składnika drugiej próbki roboczej z wykorzystaniem drugiego odczynnika,
 d2 współczynnik korygujący, który uwzględnia ubytek masy, w wyniku użycia pierwszego odczynnika, trzeciego składnika nierozpuszczonego w pierwszej próbce roboczej,
 d3 współczynnik korygujący, który uwzględnia ubytek masy, w wyniku użycia drugiego odczynnika, pierwszego składnika nierozpuszczonego w drugiej próbce roboczej.

I.8.1.4. Wariant 4

W przypadku gdy z tej samej próbki roboczej eliminuje się kolejno dwa składniki mieszaniny, stosuje się następujące wzory:

$$P1 = 100 - (P2 + P3)\%$$

$$P2 = \frac{d1r1}{m} \times 100 - \frac{d1}{d2} \times P3$$

$$P3 = \frac{d3r2}{m} \times 100\%$$

- P1 zawartość procentowa pierwszego suchego i czystego składnika (pierwszego składnika rozpuszczalnego),
 P2 zawartość procentowa drugiego suchego i czystego składnika (drugiego składnika rozpuszczalnego),
 P3 zawartość procentowa trzeciego suchego i czystego składnika (składnika nierozpuszczalnego),
 m masa próbki roboczej w stanie suchym po wstępnym przygotowaniu,
 r1 masa suchych pozostałości po wyeliminowaniu pierwszego składnika próbki roboczej z wykorzystaniem pierwszego odczynnika,
 r2 masa suchych pozostałości po wyeliminowaniu pierwszego i drugiego składnika próbki roboczej z wykorzystaniem pierwszego i drugiego odczynnika,
 d1 współczynnik korygujący, który uwzględnia ubytek masy drugiego składnika w pierwszym odczynniku,
 d2 współczynnik korygujący, który uwzględnia ubytek masy trzeciego składnika w pierwszym odczynniku,
 d3 współczynnik korygujący, który uwzględnia ubytek masy trzeciego składnika w pierwszym i drugim odczynniku.

I.8.2. Obliczanie procentowej zawartości każdego składnika, z uwzględnieniem dodatków handlowych, określonych w załączniku nr 12 do rozporządzenia, i z uwzględnieniem współczynników korygujących ubytków masy podczas obróbki wstępnej:

Mamy:

$$A = 1 + \frac{a1+b1}{100} \quad B = 1 + \frac{a2+b2}{100} \quad C = 1 + \frac{a3+b3}{100}$$

więc:

$$P1A = \frac{P1A}{P1A + P2B + P3C} \times 100\%$$

$$P2A = \frac{P2B}{P1A + P2B + P3C} \times 100\%$$

$$P3A = \frac{P3C}{P1A + P2B + P3C} \times 100\%$$

- P1A zawartość procentowa pierwszego czystego suchego składnika, z uwzględnieniem dodatku handlowego i ubytku masy podczas obróbki wstępnej,
- P2A zawartość procentowa drugiego czystego suchego składnika, z uwzględnieniem dodatku handlowego i ubytku masy podczas obróbki wstępnej,
- P3A zawartość procentowa trzeciego czystego suchego składnika, z uwzględnieniem dodatku handlowego i ubytku masy podczas obróbki wstępnej,
- P1 zawartość procentowa pierwszego suchego i czystego składnika otrzymana w wyniku obliczeń z zastosowaniem jednego z wzorów podanych w punkcie I.8.1,
- P2 zawartość procentowa drugiego suchego i czystego składnika otrzymana w wyniku obliczeń z zastosowaniem jednego z wzorów podanych w punkcie I.8.1,
- P3 zawartość procentowa trzeciego suchego i czystego składnika otrzymana w wyniku obliczeń z zastosowaniem jednego z wzorów podanych w punkcie I.8.1,
- a1 poziom dopuszczalnej wartości dodatku handlowego pierwszego składnika,
- a2 poziom dopuszczalnej wartości dodatku handlowego drugiego składnika,
- a3 poziom dopuszczalnej wartości dodatku handlowego trzeciego składnika,
- b1 utracona w trakcie wstępnego przygotowania masa (w %) pierwszego składnika,
- b2 utracona w trakcie wstępnego przygotowania masa (w %) drugiego składnika,
- b3 utracona w trakcie wstępnego przygotowania masa (w %) trzeciego składnika.

W przypadku gdy przeprowadza się specjalne przygotowanie wstępne, należy określić wartości b1, b2 i b3, o ile jest to możliwe, poddając każde z wchodzących w skład tkaniny czystych włókien wstępnej obróbce laboratoryjnej (tzw. odtłuszczenie). Za włókna czyste uważa się włókna pozbawione wszelkich materiałów niewłóknistych, z wyjątkiem tych, które normalnie je zawierają (ze względu na ich budowę lub ze względu na stosowaną metodę produkcji) w stanie (surowym, wybielonym), w jakim występują w produkcji, który poddawany jest analizie.

W przypadku gdy nie dysponujemy oddzielnymi i czystymi włóknami, które służą do wytworzenia produktu, który ma zostać poddany analizie, należy przyjąć średnie wartości b1, b2 i b3, otrzymane w wyniku prób przeprowadzonych na włóknach podobnych do włókien wchodzących w skład badanej mieszanki.

Jeżeli włókna zostały w normalny sposób wstępnie poddane ekstrakcji w eterze naftowym i wodzie, zasadą ogólną jest, że można pominąć wartości b1, b2 i b3, z wyjątkiem przypadku surowych włókien bawełny, surowych włókien lnu lub surowych włókien konopi, kiedy to przyjmujemy umownie, że ubytek, jaki wystąpił w wyniku obróbki wstępnej, wynosi 4%, oraz w przypadku polipropylenu, gdy przyjmujemy, iż ubytek wyniósł 1%.

W przypadku innego rodzaju włókien przyjęto umownie, że w obliczeniach nie będą uwzględniane ubytki powstałe w trakcie czynności obróbki wstępnej.

Uwaga:

Przykłady obliczeń umieszczone są w części 2 niniejszego załącznika.

Rozdział II: Metoda rozdzielania ręcznego

II.1. Zakres stosowania

Metodę tę stosuje się do wszystkich rodzajów produktów włókienniczych, pod warunkiem że nie tworzą one jednolitej mieszanki i możliwe jest ich ręczne rozdzielanie.

II.2. Zasada wyznaczania

Po zidentyfikowaniu składników produktu włókienniczego substancje niewłókniste usuwa się przez odpowiednią obróbkę wstępną, a następnie włókna rozdziela się ręcznie. Włókna suszy się, waży i kolejno oblicza się zawartość procentową każdego włókna w mieszance.

II.3. Aparatura

II.3.1. Naczynka wagowe albo każdy inny sprzęt dający identyczne wyniki.

II.3.2. Eksykator zawierający żel krzemionkowy zabarwiony wskaźnikiem.

II.3.3. Suszarka z wymuszonym obiegiem powietrza do suszenia próbek w temperaturze 105_3°C.

II.3.4. Waga analityczna o dokładności do 0,0002 g.

II.3.5. Aparat Soxhleta lub inny dający identyczne wyniki.

II.3.6. Igła preparacyjna.

II.3.7. Skrętomiernik lub podobny przyrząd.

II.4. Odczynniki

II.4.1. Eter naftowy redestylowany o temperaturze wrzenia w zakresie od 40 do 60°C.

II.4.2. Woda destylowana lub dejonizowana.

II.5. Klimat do aklimatyzacji i badań

Jak w pkt I.4.

II.6. Laboratoryjna próbka badawcza

Jak w pkt I.5.

II.7. Obróbka wstępna laboratoryjnej próbki badawczej

Jak w pkt I.6.

II.8. Sposób postępowania

II.8.1. Analiza przędzy

Z laboratoryjnej próbki badawczej poddanej obróbce wstępnej pobrać próbkę roboczą o masie nie mniejszej niż 1 g. W przypadku bardzo cienkiej przędzy, można przeprowadzić analizę przy minimalnej długości 30 m, niezależnie od masy.

Przędzę pociąć na odcinki o odpowiedniej długości oraz oddzielić rodzaje włókien za pomocą igły preparacyjnej; jeżeli to konieczne, użyć skrętomiernika. Tak uzyskane rodzaje włókien umieścić w zważonych uprzednio naczynkach wagowych i wysuszyć w temperaturze 105_3°C, do stałej masy, tak jak to było opisane w pkt I.7.1 i I.7.2.

II.8.2. Analiza wyrobu włókienniczego

Z laboratoryjnej próbki badawczej poddanej obróbce wstępnej pobrać próbkę roboczą o masie nie mniejszej niż 1 g bez krajki tkaniny, ze starannie przyciętymi brzegami równoległe do osnowy i/lub wątku, unikając strzępienia. W przypadku dzianin, należy odcinać wzdłuż

rządków i kolumnienek. Następnie rozdzielić różne rodzaje włókien i umieścić je w uprzednio zważonych naczynkach wagowych, i postępować w sposób opisany w pkt II.8.1.

II.9. Obliczanie i podawanie wyników

Masę każdego włókna składowego należy wyrazić jako zawartość procentową całkowitej masy włókien w mieszance. Wyniki obliczyć na podstawie czystej suchej masy każdego z włókien, uwzględniając wartości dopuszczalnych dodatków handlowych (A) oraz współczynniki korygujące (B), uwzględniające ubytki masy powstałe w czasie obróbki wstępnej wyrobu.

II.9.1. Obliczenie zawartości procentowej masy czystego suchego włókna z pominięciem ubytków masy włókna podczas obróbki wstępnej

II.9.1.1. Obliczanie zawartości (w %) masy czystych włókien w stanie suchym, bez uwzględnienia utraty masy włókien podczas wstępnego przygotowania:

wzór

$$P3 = 100 - (P1 + P2)\%$$

P1 zawartość procentowa pierwszego suchego i czystego składnika,

P2 zawartość procentowa drugiego suchego i czystego składnika,

P3 zawartość procentowa trzeciego suchego i czystego składnika,

Zawartość procentową P1, P2 i P3 otrzymuje się w wyniku obliczeń z zastosowaniem jednego z wzorów podanych w pkt I.8.1.

m1 czysta sucha masa pierwszego składnika,

m2 czysta sucha masa drugiego składnika,

m3 czysta sucha masa trzeciego składnika.

II.9.1.2. Obliczanie procentowej zawartości każdego składnika, z uwzględnieniem dopuszczalnych wartości dodatków handlowych (zob. załącznik nr 12 do rozporządzenia) i z uwzględnieniem współczynników korygujących ubytków masy podczas obróbki wstępnej (jak w pkt I.8.2).

Rozdział III: Metoda kombinacji analizy chemicznej i ręcznego rozdzielania

Za każdym razem, gdy jest to możliwe, należy stosować metodę rozdzielania ręcznego, uwzględniając udział składników rozdzielonych przed przystąpieniem do jakiegokolwiek obróbki chemicznej każdego ze składników.

Rozdział IV: Dokładność metod

Stopień dokładności, określony w każdej z metod analizy mieszanek włókien tekstylnych, jest powiązany z odtwarzalnością.

Przez odtwarzalność rozumie się precyzję, to znaczy dokładność i zgodność wartości liczbowych uzyskanych w badaniach przeprowadzanych w różnych laboratoriach, w różnym czasie, przez personel stosujący tę samą metodę i otrzymujący indywidualne wyniki na próbkach identycznych z jednorodnej mieszanki.

Odtwarzalność określona jest przez granice przedziału ufności na poziomie ufności 95%.

Rozumie się przez to, że różnice pomiędzy dwoma wynikami w seriach analiz wykonywanych w różnych laboratoriach, biorąc pod uwagę normalne i prawidłowe stosowanie danej metody do identycznej jednorodnej mieszanki, zostaną przekroczone tylko w 5 przypadkach na 100.

W celu ustalenia stopnia dokładności analizy trójskładnikowej mieszanki włókien wykorzystuje się zwykle (w podobny sposób) wartości wskazane w metodach analizy dwuskładnikowej mieszanki włókien, przedstawione w załączniku nr 10 do rozporządzenia, które zostały zastosowane do analizy trójskładnikowej mieszanki włókien.

Biorąc pod uwagę, że w czterech wariantach chemicznej analizy ilościowej trójskładnikowych mieszanek włókien powyższe postanowienia przyjęte są dla dwóch rozpuszczeń (używając dwóch oddzielnych próbek dla pierwszych trzech wariantów i pojedynczej próbki dla wariantu czwartego) oraz zakładając, że E1 i E2 oznaczają stopień dokładności dwóch metod analizy dwuskładnikowych mieszanek, dokładność wyników dla każdego składnika przedstawiona jest w następującej tabeli.

Warianty			
Składniki włókniste	1	2 i 3	4
A	E1	E1	E1
B	E2	E1 + E2	E1 + E2
C	E1 + E2	E2	E1 + E2

W przypadku gdy stosowany jest wariant czwarty, stopień precyzji może okazać się niższy niż ten obliczony na podstawie metody wskazanej powyżej, dzięki możliwemu wpływowi pierwszego odczynnika na pozostałość złożoną ze składników B i C, co jest trudne do oceny.

Rozdział V: Wyniki badań

Należy wskazać wariant(y) użyty do przeprowadzenia analizy, metody, odczynniki i współczynniki korygujące.

Podać szczegóły obróbki wstępnej (jak w punkcie I.6).

Podać poszczególne wyniki i ich średnią arytmetyczną z dokładnością do 0,1.

Jeżeli jest to możliwe, podać precyzję metody dla każdego składnika, obliczoną zgodnie z tabelą podaną wyżej w rozdziale IV.

Część 2. Przykłady obliczania zawartości procentowej składników w niektórych mieszankach trójskładnikowych z wykorzystaniem metod opisanych w punkcie I.8.1 rozdziału I części 1.

Rozpatrujemy następujący przypadek. W wyniku analizy ilościowej okazało się, że w skład mieszanki włókien wchodzi: 1. wełna zgrzebna; 2. poliamid; 3. surowa bawełna.

Wariant 1

Jeżeli stosujemy ten wariant, tzn. posługujemy się dwoma różnymi próbkami, usuwając jeden ze składników (A = wełnę) pierwszej próbki i drugi składnik (B = poliamid) drugiego wzorca, możemy otrzymać następujące wyniki:

1. Sucha masa pierwszej próbki, po obróbce wstępnej (m₁) = 1,6000 g

2. Sucha masa pozostałości, po poddaniu działaniu alkalicznego podchlorynu sodowego (poliamid + bawełna) $(r1) = 1,4166 \text{ g}$
3. Sucha masa drugiej próbki, po obróbce wstępnej $(m2) = 1,8000 \text{ g}$
4. Sucha masa pozostałości, po poddaniu działaniu kwasu mrówkowego (wełna + bawełna) $(r2) = 0,9000 \text{ g}$

Poddanie działaniu alkalicznego podchlorynu sodowego nie powoduje żadnego ubytku masy poliamidu, natomiast surowa bawełna traci 3% masy, tak że $d1 = 1,0$ i $d2 = 1,03$.

Poddanie działaniu kwasu mrówkowego nie powoduje żadnego ubytku masy wełny i surowej bawełny, tak że $d3$ i $d4 = 1,0$.

Jeżeli skorzystamy z wzoru przedstawionego w punkcie I.8.1.1 części 1, wartości uzyskane w wyniku przeprowadzenia analizy chemicznej i uwzględnienia współczynników korygujących będą następujące:

wzór

$$P3 \text{ (bawełna)} = 100 - (10,30 + 50,00) = 39,70\%$$

Zawartość procentowa poszczególnych suchych i oczyszczonych włókien w mieszance jest następująca: wełna 10,30%, poliamid 50,00%, bawełna 39,70%.

Wartości te należy skorygować, korzystając z wzorów przedstawionych w punkcie I.8.2 części 1 niniejszego załącznika, uwzględniając wartości dodatków handlowych wilgotności oraz współczynniki korygujące, uwzględniające ewentualne ubytki masy, które nastąpiły w wyniku obróbki wstępnej.

Zgodnie z tym, co zostało określone w załączniku nr 12 do rozporządzenia, wartości dodatku handlowego w zakresie dopuszczalnej zawartości wilgotności są następujące: wełna zgrzebna 17,00%, poliamid 6,25%, bawełna 8,50%. Ponadto w wyniku obróbki wstępnej poprzez poddanie działaniu eteru naftowego i wody nastąpił 4% ubytek masy surowej bawełny. Otrzymujemy więc:

wzór

$$P3A \text{ (bawełna)} = 100 - (10,97 + 48,37) = 40,66\%$$

Skład mieszanki jest więc następujący:

wełna 48,4%, poliamid 40,6%, bawełna 11,0% = 100%.

Wariant 4

Rozpatrujemy przypadek mieszanki włókien. W wyniku analizy ilościowej okazało się, że w skład mieszanki włókien wchodzi: wełna zgrzebna, wiskoza, surowa bawełna.

Postępując zgodnie z wariantem 4, tzn. kolejno eliminując dwa składniki mieszanki tej samej próbki, otrzymujemy następujące wyniki:

1. Sucha masa pierwszego wzorca, po wstępnym przygotowaniu $(m1) = 1,6000 \text{ g}$.
2. Sucha masa pozostałości, po poddaniu działaniu alkalicznego podchlorynu sodowego (wiskoza + bawełna) $(r1) = 1,4166 \text{ g}$.
3. Sucha masa pozostałości, po ponownym poddaniu pozostałości $r1$ działaniu kwasu mrówkowego-chlorku cynku (bawełna) $(r2) = 0,6630 \text{ g}$.

Poddanie działaniu alkalicznego podchlorynu sodowego nie powoduje żadnego ubytku masy wiskozy, natomiast surowa bawełna traci 3% masy, tak że $d1 = 1,0$ i $d2 = 1,03$.

W wyniku działania kwasu mrówkowego-chlorku cynku masa bawełny zwiększa się o 4%, tak że $d3 = (1,03 \times 0,96) = 0,9888$ po zaokrągleniu 0,99 (przypomnijmy, że $d3$ to

współczynnik korygujący, który uwzględnia odpowiednio ubytek i wzrost masy trzeciego składnika w pierwszym i drugim odczynniku).

Jeżeli skorzystamy z wzoru przedstawionego w punkcie I.8.1.4 części 1, wartości uzyskane w wyniku przeprowadzenia analizy chemicznej i po wprowadzeniu współczynników korygujących będą następujące:

$$P2 (\text{wiskoza}) = \frac{1,0 \times 1,4166}{1,6000} \times 100\% - \frac{1,0}{1,03} \times 40,98 = 48,75\%$$

$$P3 (\text{bawełna}) = \frac{0,99 \times 0,6630}{1,6000} \times 100\% = 41,02\%$$

$$P1 (\text{wełna}) = 100\% - (48,74 + 41,02) = 10,23\%$$

Tak jak w przypadku wariantu 1, wyniki te należy skorygować, korzystając z wzorów przedstawionych w punkcie 1.8.2 części 1.

wzór

$$P3A (\text{bawełna}) = 100 - (10,57 + 48,65) = 40,78\%$$

Skład mieszanki jest więc następujący:

wiskoza 48,6%, bawełna 40,8%, wełna 10,6% = 100%

Część 3. Tabela rodzajów trójskładnikowych mieszanek włókien, do których analizy mogą być używane metody dla włókien dwuskładnikowych

Nr mieszanek i	Włókna składnikowe			Numer metody	
	2	3	4	5	6
1	wełna lub sierść zwierzęca	włókno wiskozowe, miedziowe lub niektóre rodzaje włókna modalnego	bawełna	1 i/lub 4	2 (zasadowy podchloryn sodu) i 3 (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
2	wełna lub sierść zwierzęca	włókno poliamidowe	bawełna, włókno wiskozowe miedziowe	1 i/lub 4	2 (chloran (I) sodu)

		6 lub 6-6	lub modalne		i 4 (kwas mrówkowy 80%)
3	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	niektóre włókna chlorowe	włókno wiskozowe, miedziowe, modalne lub bawełna	1 i/lub 4	2 (chloran (I) sodu) i 9 (disiarczek węgla/ aceton 55,5 : 44,5)
4	wełna lub sierść zwierzęca	włókno poliamidowe 6 lub 6-6	włókno poliestrowe, polipropylenowe, akrylowe lub szklane	1 i/lub 4	2 (chloran (I) sodu) i 4 (kwas mrówkowy 80%)
5	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	niektóre włókna chlorowe	włókno poliestrowe, akrylowe, poliamidowe lub szklane	1 i/lub 4	2 (chloran (I) sodu) i 9 (disiarczek węgla/ aceton 55,5 : 44,5)
6	jedwab	wełna lub sierść zwierzęca	włókno poliestrowe	2	11 (kwas siarkowy 75%) i 2 (chloran (I) sodu)
7	włókno poliamidowe 6 lub 6-6	włókno akrylowe	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe lub modalne	1 i/lub 4	4 (kwas mrówkowy 80%) i 8 (dimetyloform amid)

8	niektóre włókna chlorowe	włókno poliamidowe 6 lub 6-6	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe lub modalne	1 i/lub 4	8 (dimetyloformamid) i 4 (kwas mrówkowy 80%) lub 9 (disiarczek węgla/ aceton 55,5 : 44,5) i 4 (kwas mrówkowy 80%)
9	włókno akrylowe	włókno poliamidowe 6 lub 6-6	włókno poliestrowe	1 i/lub 4	8 (dimetyloformamid) i 4 (kwas mrówkowy 80%)
10	włókno octanowe	włókno poliamidowe 6 lub 6-6	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe lub modalne	4	1 (aceton) i 4 (kwas mrówkowy 80%)
11	niektóre włókna chlorowe	włókno akrylowe	włókno poliamidowe	2 i/lub 4	9 (disiarczek węgla/ aceton 55,5 : 44,5) i 8 (dimetyloformamid)
12	niektóre włókna chlorowe	włókno poliamidowe 6 lub 6-6	włókno akrylowe	1 i/lub 4	9 (disiarczek węgla/ aceton 55,5 : 44,5) i 4 (kwas

					mrówkowy 80%)
13	włókno poliamidowe 6 lub 6-6	włókno wiskozowe, miedziowe, modalne lub bawełna	włókno poliestrowe	4	4 (kwas mrówkowy 80%) i 7 (kwas siarkowy 75%)
14	włókno octanowe	włókno wiskozowe, miedziowe, modalne lub bawełna	włókno poliestrowe	4	1 (aceton) i 7 (kwas siarkowy 75%)
15	włókno akrylowe	włókno wiskozowe, miedziowe, modalne lub bawełna	włókno poliestrowe	4	8 (dimetyloformamid) i 7 (kwas siarkowy 75%)
16	włókno octanowe	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe, modalne, poliamidowe, poliestrowe, akrylowe	4	1 (aceton) i 2 (chloran (I) sodu)
17	włókno trójoctanowe	wełna, sierść zwierzęca lub	bawełna, włókno wiskozowe,	4	6 (dichlorometan)

		jedwab	miedziowe, modalne, poliamidowe, poliestrowe, akrylowe		i 2 (chloran (I) sodu)
18	włókno akrylowe	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	włókno poliestrowe	1 i/lub 4	8 (dimetyloform amid) i 2 (chloran (I)sodu)
19	włókno akrylowe	jedwab	wełna lub sierść zwierzęca	4	8 (dimetyloform amid) i 7 (kwas siarkowy 75%)
20	włókno akrylowe	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe lub modalne	1 i/lub 4	8 (dimetyloform amid) i 2 (chloran (I) sodu)
21	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe, modalne	włókno poliestrowe	4	2 (chloran (I) sodu) i 7 (kwas siarkowy 75%)
22	włókno	bawełna	włókno poliestrowe	2 i/lub	3 (chlorek

	wiskozowe, miedziowe lub niektóre rodzaje włókna modalnego			4	cynku/kwas mrówkowy) i 7 (kwas siarkowy 75%)
23	włókno akrylowe	włókno wiskozowe, miedziowe lub niektóre rodzaje włókna modalnego	bawełna	4	8 (dimetyloform amid) i 3 (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
24	niektóre włókna chlorowe	włókno wiskozowe, miedziowe lub niektóre rodzaje włókna modalnego	bawełna	1 i/lub 4	9 (disiarczek węgla/ aceton 55,5 : 44,5) i 3 (chlorek cynku/kwas mrówkowy) lub 8 (dimetyloform amid) i 3 (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
25	włókno octanowe	włókno wiskozowe, miedziowe lub niektóre rodzaje włókna modalnego	bawełna	4	1 (aceton) i 3 (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
26	włókno trójoctanowe	włókno wiskozowe,	bawełna	4	6 (dichlorometan)

		miedziowe lub niektóre rodzaje włókna modalnego			i 3 (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
27	włókno octanowe	jedwab	wełna lub sierść zwierzęca	4	1 (aceton) i 11 (kwas siarkowy 75%)
28	włókno trójocianowe	jedwab	jedwab	4	6 (dichlorometan) i 11 (kwas siarkowy 75%)
29	włókno octanowe	włókno akrylowe	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe lub modalne	4	1 (aceton) i 8 (dimetyloformamid)
30	włókno trójocianowe	włókno akrylowe	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe lub modalne	4	6 (dichlorometan) i 8 (dimetyloformamid)
31	włókno trójocianowe	włókno poliamidowe 6 lub 6-6	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe lub modalne	4	6 (dichlorometan) i 4 (kwas mrówkowy 80%)
32	włókno trójocianowe	bawełna, włókno	włókno poliestrowe	4	6 (dichlorometan)

		wiskozowe, miedziowe lub modalne			i 7 (kwas siarkowy 75%)
33	włókno octanowe	włókno poliamidowe 6 lub 6-6	włókno poliestrowe lub akrylowe	4	1 (aceton) i 4 (kwas mrówkowy 80%)
34	włókno octanowe	włókno akrylowe	włókno poliestrowe	4	1 (aceton) i 8 (dimetyloform amid)
35	niektóre włókna chlorowe	bawełna, włókno wiskozowe, miedziowe lub modalne	włókno poliestrowe	4	8 (dimetyloform amid) i 7 (kwas siarkowy 75%) lub 9 (disiarczek węgla/ aceton 55,5 : 44,5) i 7 (kwas siarkowy 75%)

¹⁾ W przypadku gdy stosowany jest wariant 4, najpierw usunąć pierwszy składnik przy użyciu pierwszego odczynnika.

ZAŁĄCZNIK Nr 12

DODATKI HANDLOWE STOSOWANE DO OBLICZANIA MASY WŁÓKIEN ZAWARTYCH W PRODUKCIE WŁÓKIENNICZYM

Numery włókien	Włókna	Procenty
1	2	3
1.	włókna: włókna czesankowe włókna zgrzebne	18,25 17,00 ¹⁾
2.	sierść: włókna czesankowe włókna zgrzebne	18,25 17,00 ¹⁾
3.	włosie: włókna czesankowe włókna zgrzebne	16,00 15,00
4.	jedwab	11,00
5.	bawełna: włókna normalne włókna merceryzowane	8,50 10,50
6.	kapok	10,90
7.	len	12,00
8.	konopie	12,00
9.	juta	17,00
10.	abaka (manila)	14,00
11.	ostnica	14,00
12.	włókno kokosowe	13,00
13.	żarnowiec	14,00

14.	ramia (włókno bielone)	8,50
15.	sizal	14,00
16.	sunn	12,00
17.	heneken	14,00
18.	maguey	14,00
19.	włókno octanowe	9,00
20.	włókno alginowe	20,00
21.	włókno miedziowe	13,00
22.	włókno modalne	13,00
23.	włókno białkowe	17,00
24.	włókno trójoctanowe	7,00
25.	włókno wiskozowe	13,00
26.	włókno akrylowe	2,00
27.	włókno chlorowe	2,00
28.	włókno fluorowe	0,00
29.	włókno modakrylowe	2,00
30.	włókno poliamidowe lub nylon: odcinkowe ciągłe	6,25 5,75
31.	włókno aramidowe	8,00
32.	włókno poliimidowe	3,50
33.	włókno lyocell	13,00
34.	włókno poliestrowe: odcinkowe	1,50

	ciągłe	1,50
35.	włókno polietylenowe	1,50
36.	włókno polipropylenowe	2,00
37.	włókno polikarbamidowe	2,00
38.	włókno poliuretanowe: odcinkowe	3,50
	ciągłe	3,00
39.	włókno winylowe (winyłalowe)	5,00
40.	włókno triwinyłowe	3,00
41.	włókno elastodienowe	1,00
42.	włókno elastomerowe	1,50
43.	włókno szklane: o przeciętnej średnicy powyżej 5 mm	2,00
	o przeciętnej średnicy 5 mm i mniejszej	3,00
44.	włókno metalowe	2,00
	włókno metalizowane	2,00
	przędza papierowa	13,75

- 1) Uzgodnione dodatki 17% należy stosować także w przypadku, gdy niemożliwe jest ustalenie, czy produkt włókienniczy zawierający wełnę i/lub sierść zwierzęcą był przerabiany sposobem czesankowym czy zgrzebnym.

33/08/esz

UZASADNIENIE

Celem rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie bezpieczeństwa i znakowania produktów włókienniczych jest transpozycja prawa wspólnotowego w postaci dyrektywy 96/74/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 16 grudnia 1996 r. o nazewnictwie wyrobów włókienniczych oraz dyrektywy 97/37/EC Komisji Europejskiej z 19 czerwca 1997 r. zmieniającą dyrektywę o nazewnictwie wyrobów włókienniczych do prawa polskiego.

Rozporządzenie dotyczy produktów włókienniczych, zdefiniowanych w § 2 rozporządzenia w tym odzieży używanej. Do obrotu mogą zostać wprowadzone jedynie te produkty włókiennicze, które spełniają wymagania ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, wymagania zawarte w niniejszym rozporządzeniu oraz w odrębnych przepisach, dotyczących certyfikacji, normalizacji i oceny zgodności. Niniejsze rozporządzenie bezpieczeństwo produktów włókienniczych warunkuje ich zgodnością z regulacjami zawartymi w Rozdziale 2 oraz dołączonymi do rozporządzenia załącznikami. Na podkreślenie zasługuje fakt rozwiązania kwestii odzieży używanej, która została poddana przed wprowadzeniem jej do obrotu obowiązkowemu procesowi prania i procesom czyszczenia, zapobiegającym rozprzestrzenianiu się, zawartych w niej insektów oraz drobnoustrojów chorobotwórczych.

Uregulowanie zagadnień znakowania produktów włókienniczych, unormowane w Rozdziale 3, zapewnia pełną dostępność konsumentów do najistotniejszych informacji związanych ze składem surowcowym i sposobem konserwacji produktów, jednocześnie nie nakładając na przedsiębiorców nadmiernych obowiązków, mogących stanowić bariery w obrocie handlowym.

Zgodnie z § 9 rozporządzenia organem sprawującym nadzór nad bezpieczeństwem produktów włókienniczych jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Produkty włókiennicze, które uznane zostaną przez organ nadzoru za produkty, które nie spełniają odpowiednich polskich, europejskich, czy międzynarodowych norm bezpieczeństwa, podlegają wpisowi do rejestru produktów niebezpiecznych, który jest prowadzony na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia 2003 r.

w sprawie rejestru produktów niebezpiecznych

Na podstawie art. 30 ust. 8 ustawy z dnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy sposób prowadzenia rejestru produktów niebezpiecznych, zwanego dalej „rejestrem”.

§ 2. Organem prowadzącym rejestr jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej "organem nadzoru".

§ 3. Do zadań i obowiązków organu nadzoru należy zapewnianie właściwego funkcjonowania rejestru, a w szczególności:

- 1) zbieranie danych o produktach niebezpiecznych,
- 2) opracowywanie instrukcji i wzorów formularzy stosowanych przy zbieraniu danych,
- 3) udostępnianie informacji zawartych w rejestrze właściwym organom i instytucjom oraz konsumentom i użytkownikom.

§ 4. Wzór rejestru stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 5. Wpis do rejestru obejmuje w szczególności:

- 1) dane umożliwiające identyfikację produktu,
- 2) dane dotyczące producenta, importera i dystrybutora,

- 3) informacje o rodzaju i zakresie zagrożeń stwarzanych przez produkt,
- 4) informacje o środkach, jakie zastosowano w odniesieniu do produktu.

§ 6. Usunięcia wpisu dokonuje organ nadzoru z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej.

§ 7. Organ nadzoru dokonuje z urzędu anulowania wpisu, w przypadku uchylecia lub stwierdzenia nieważności decyzji, na podstawie której dokonano wpisu.

§ 8 1. Osoba zainteresowana może przeglądać rejestr oraz sporządzać notatki i odpisy.

2. Organ nadzoru może w każdym czasie zarządzić podanie do publicznej wiadomości informacji dotyczących produktów zagrażających bezpieczeństwu konsumentów w Dzienniku Urzędowym Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik
do rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia (poz.)

WZÓR REJESTRU PRODUKTÓW NIEBEZPIECZNYCH

Lp.	Data wpisu	Nazwa produktu kod PCN PKWiU	Opis produktu *)	Miejsce wytworzenia produktu adres	Producent imię i nazwisko, nazwa, znak towarowy bądź inne oznaczenie odróżniające, REGON, adres	Importer imię i nazwisko, nazwa, znak towarowy bądź inne oznaczenie odróżniające, REGON, adres	Dystrybutor imię i nazwisko, nazwa, znak towarowy bądź inne oznaczenie odróżniające, REGON, adres	Opis miejsca, gdzie produkt został znaleziony (sprzedawca, hurtownik), adres	Podjęte działania ustalające, czy produkt jest niebezpieczny
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

*) Należy opisać produkt, jego opakowanie, oznakowanie, znak towarowy oraz cechy specyficzne umożliwiające identyfikację produktu - w szczególności: numer, typ, materiały, kolor, rozmiary, wielkość.

Rodzaj i zakres stwarzanego przez produkt zagrożenia	Działania podjęte dla zapobieżenia zagrożeniu	Data i podstawa wykreślenia wpisu	Data i podstawa anulowania wpisu	Imię i nazwisko osoby dokonującej wpisu	Uwagi
11	12	13		14	15

36/08/esz

UZASADNIENIE

Celem rozporządzenia w sprawie rejestru produktów niebezpiecznych jest wykonanie delegacji zawartej w art. 30 ust. 8 ustawy z dnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr, poz.).

Rejestr ma na celu zebranie w jednym miejscu informacji o produktach, które mogą stanowić zagrożenie dla użytkowników, dzięki czemu konsumenci będą mieli do nich łatwiejszy dostęp. Takie rozwiązanie jest również wykonaniem zaleceń Komisji Europejskiej, która szczególną wagę przykładła do informowania przez państwa członkowskie konsumentów o istniejących zagrożeniach.

System zawiera dane o produktach, które zostały uznane na mocy decyzji Prezesa UOKiK za nie spełniające wymagań bezpieczeństwa, producentów i dystrybutorów takich produktów oraz środków, jakie w stosunku do nich zostały podjęte.

Organem prowadzącym rejestr jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Rejestr jest publicznie dostępny, zainteresowane osoby mogą również sporządzać z niego notatki i odpisy.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

PROJEKT

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia 2003 r.

w sprawie krajowego systemu informowania o produktach niebezpiecznych

Na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób prowadzenia krajowego systemu informowania o produktach niebezpiecznych (KSIPN), zwanego dalej „Systemem Informowania”.

§ 2. Organem prowadzącym System Informowania jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „organem nadzoru”.

§ 3. W Systemie Informowania gromadzone są informacje o:

- 1) produktach, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa;
- 2) produktach, które nie spełniają szczegółowych wymagań bezpieczeństwa;
- 3) wyrobach niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami;
- 4) innych produktach, jeśli przewidują to przepisy odrębne.

§ 4. 1. Produkty, o których mowa w § 3 pkt 1, zostają objęte systemem po wpisaniu ich do rejestru produktów niebezpiecznych.

2. Produkty, o których mowa w § 3 pkt 2, zostają objęte systemem na wniosek:

- 1) Inspekcji Sanitarnej;
- 2) Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych;
- 3) Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych.

3. Wyroby, o których mowa w § 3 pkt 3, zostają objęte systemem po wpisaniu ich do rejestru wyrobów niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami.

§ 5. 1. Do zadań i obowiązków organu nadzoru należy organizowanie i zapewnianie właściwego funkcjonowania Systemu Informowania, a w szczególności:

- 1) zbieranie danych o produktach;
- 2) opracowywanie instrukcji i wzorów formularzy stosowanych przy zbieraniu danych;
- 3) niezwłoczne informowanie organów administracji rządowej i samorządowej, zainteresowanych instytucji oraz konsumentów i ich organizacji o produktach.

2. W ramach współpracy międzynarodowej w zakresie informowania o produktach, organ nadzoru, niezwłocznie po wpisaniu do systemu produktu, sporządza i przekazuje informacje o tym produkcie właściwym organom i instytucjom, jeżeli zobowiązania takie wynikają z programów współpracy międzynarodowej lub umów międzynarodowych wiążących Rzeczpospolitą Polską.

3. Informacje, o których mowa w ust. 2, powinny zawierać dane umożliwiające identyfikację produktu, w tym informacje o jego cechach i zakresie ryzyka związanego z produktem, a także informacje na temat środków zastosowanych przez organ nadzoru.

4. Organ nadzoru może w każdym czasie zarządzić podanie do publicznej wiadomości informacji dotyczących produktów zagrażających bezpieczeństwu konsumentów w Dzienniku Urzędowym Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

§ 6. Wzór formularza, o których mowa w § 5 ust. 1 pkt 2, stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik
do rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia (poz.)

FORMULARZ

Dane przy rejestracji powiadomień są wprowadzane z formularza POWIADOMIENIE.

Formularz, przedstawiony na następnej stronie, składa się z 6 części:

- A. OPIS OGÓLNY jest główką formularza identyfikującą Powiadomienie oraz osobę nadającą formularz.
- B. INFORMACJE O PRODUKCIE. Każdy formularz zawiera dane o jednym produkcie.
- C. INFORMACJE O PRODUCENCIE
- D. INFORMACJE O ZAGRANICZNYM EKSPORTERZE
- E. INFORMACJE O POLSKIM IMPORTERZE
- F. INFORMACJE O DYSTRYBUTORZE
- G. STWIERDZONE NIEZGODNOŚCI
- H. INFORMACJE O DOTYCHCZAS PODJĘTYCH DZIAŁANIACH GRANICZNYCH przez służby celne
- I. INFORMACJE O DOTYCHCZAS PODJĘTYCH DZIAŁANIACH W KRAJU przez organy wyspecjalizowane
- J. INFORMACJE O DOBROWOLNIE PODJĘTYCH DZIAŁANIACH PRODUCENTA / DYSTRYBUTORA / IMPORTERA
- K. INFORMACJE O PRZEPROWADZONYCH BADANIACH
- L. ZAGROŻENIA
- M. INNE INFORMACJE
- N. ODBIORCA FORMULARZA. Część przekazująca dokument (kto odebrał przekazany formularz i kto akceptował formularz w UOKiK).
- O. WPIS DO REJESTRÓW. Po odebraniu formularza można dokonać wpisu / wypisu z rejestru niebezpiecznych produktów.
- P. HISTORIA ZMIAN

UWAGA !!!

Formularz jest wspólny dla wszystkich organów wyspecjalizowanych. Jednym z typów powiadomienia jest decyzja. Decyzja może dotyczyć jednego lub jednej grupy produktów i jednego podmiotu.

Następujące typy powiadomienia o zastosowanych środkach występują w systemie:

1. Powiadomienie od producenta
2. Powiadomienie o skardze
3. Powiadomienie o produkcie
4. Powiadomienie o zastosowanym środku

0.0.1. Formularz POWIADOMIENIE o zastosowanym środku

SINRW	Powiadomienie o zastosowanym środku		PO
A. OPIS OGÓLNY			
A1. Organ dokonujący powiadomienia	Kod organu lub UOKiK	(Nazwa Organu powiadamiającego lub UOKiK ze słownika)	
A2. Data rejestracji	ddmmyyyy		
A3. Typ powiadomienia	Wybór ze słownika: (od producenta / o skardze / o produkcie / o zastosowanym środku)		
A4. Sygnatura powiadomienia	Wygenerowany przez SINRW unikalny identyfikator powiadomienia OW / kolejny numer OW / rok / kolejny numer		
A5. Sygnatura wewnętrzna inspekcji	Unikalny identyfikator powiadomienia w danym OW		
A6. Dotyczy wyniku kontroli	Unikalna sygnatura wyniku kontroli w danym OW (Przy rejestracji nowego formularza PO system proponuje zawartość pól z formularza WK i WKZ – pola A8-A11, B, itp.)		
A7. Dotyczy wcześniejszego powiadomienia	Unikalny identyfikator wcześniejszego powiadomienia w danym OW		
A8. Ustawa	<i>(słownik danego OW – wybór 1 lub wiele wartości lub tekst)</i>		
A9. Rozporządzenie	<i>(słownik danego OW – wybór 1 lub wiele wartości lub tekst)</i>		
A10. Dyrektywa	<i>(słownik danego OW – wybór 1 lub wiele wartości lub tekst)</i>		
A11. Inne obowiązujące w Polsce regulacje prawne odnoszące się do danego produktu	tekst		
A12. Data przekazania dokumentu, Osoba przekazująca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Przekazujący dane pracownik <i>(osoba)</i> Identyfikacja przez logowanie	
A13. Data dokumentu, Osoba podpisująca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Podpisujący pracownik <i>(osoba)</i>	
B. INFORMACJE O PRODUKCIE			
B1. Określenie rodzaju produktu	Wybór ze słownika		
B2. Nazwa produktu	tekst		
B3. Marka produktu	tekst		
B4. Numer modelu produktu	tekst		
B5. Klasyfikacja PKWiU	Wybór ze słownika PKWiU		
B6. Kod taryfy celnej	Wybór ze słownika TARIC		
B7. Kod EAN	numeryczny		

B8. Przeznaczenie funkcjonalne produktu	tekst
B9. Grupa użytkowników, dla których produkt jest przeznaczony	Wybór ze słownika
B10. Fotografia lub rysunek produktu	Załączone dokumenty / fotografie
B11. Kraj pochodzenia produktu	Wybór ze słownika
B12. Data wyprodukowania produktu	ddmmyyyy
B13. Data ważności produktu / rocznik	ddmmyyyy
B14. Opis produktu (<i>wysokość, szerokość, waga itp.</i>)	tekst
B15. Czy produkt posiada opakowanie?	(tak/nie)
B16. Jeśli tak, to opis opakowania produktu	tekst
B17. Czy przepisy nakładają obowiązek umieszczania na produkcie oznaczenia „CE”?	(tak/nie)
B18. Czy produkt posiada oznaczenie „CE”?	(tak/nie)
B19. Jeśli tak, to zastrzeżenia do oznakowania „CE”	tekst
B20. Czy przepisy nakładają obowiązek umieszczania innego niż „CE” oznaczenia?	(tak/nie)
B21. Czy produkt posiada inne niż „CE” oznaczenie?	(tak/nie)
B22. Jeśli tak, to rodzaj innego niż „CE” oznaczenia umieszczonego na produkcie	tekst
B23. Zastrzeżenia do innego niż „CE” oznaczenia	tekst
B24. Informacje umieszczone na produkcie lub opakowaniu (<i>tekst, ostrzeżenia itp.</i>)	tekst
B25. Czy wymagany jest certyfikat zgodności?	(tak/nie)
B26. Jeśli tak, to czy produkt posiada certyfikat zgodności?	(tak/nie)
B27. Zastrzeżenia do certyfikatu zgodności	tekst
B28. Czy wymagana jest deklaracja zgodności producenta?	(tak/nie)
B29. Jeśli tak, to czy producent wystawił deklarację zgodności?	(tak/nie)
B30. Czy wymagane jest dołączenie deklaracji zgodności do produktu?	(tak/nie)

B31. Jeśli tak, to czy dołączono deklarację zgodności do produktu?	(tak/nie)
B32. Zastrzeżenia do deklaracji zgodności	tekst
B33. Czy stwierdzono wypadki?	(tak/nie)
B34. Jeśli tak, to podać datę, miejsce, rodzaj i przyczynę stwierdzonych wypadków	tekst
B35. Uwagi	tekst
C. INFORMACJE o PRODUCENCIE [możliwość wyboru poniższych opcji, ponieważ istnieje wiele różnych kombinacji]	
C1. Oznaczenie producenta (nazwa/firma/nazwisko osoby fizycznej)	tekst
C2. Pochodzenie producenta	Słownik Krajowy / Zagraniczny
C3. Jeśli zagraniczny to czy posiada przedstawiciela w Polsce?	Tak / nie [jeśli tak wypełnij pola C4 – C6 i C13 – C16]
C4. NIP	tekst
C5. Regon	tekst
C6. KRS	tekst
C7. Siedziba i adres kontaktowy producenta	Tekst [siedziba producenta nie musi być jego adresem zakładu produkcyjnego. Nam chodzi o adres KONTAKTOWY!]
C8. Siedziba i adres kontaktowego zakładu producenta	Tekst [którego zakładu jeśli np. produkcja odbywa się w kilku?]
C9. Telefon [kontaktowy] producenta	tekst
C10. Fax. [kontaktowy] producenta	tekst
C11. E-mail [kontaktowy] producenta	tekst
C12. Źródło uzyskania danych o producencie	Tekst [np. faktura]
C13. Siedziba i adres przedstawiciela producenta w Polsce	tekst
C14. Telefon [kontaktowy] przedstawiciela	tekst
C15. Fax. [kontaktowy] przedstawiciela	tekst
C16. E-mail [kontaktowy] przedstawiciela	tekst
C17. Źródło uzyskania danych o przedstawicielu	Tekst [np. faktura]
C18. Uwagi	tekst
D. INFORMACJE o ZAGRANICZNYM EKSPORTERZE	
D1. Oznaczenie eksportera (nazwa/firma/nazwisko osoby fizycznej)	tekst
D2. Identyfikator eksportera	tekst

D3. Siedziba i adres eksportera	tekst
D4. Telefon [kontaktowy] eksportera	tekst
D5. Fax. [kontaktowy] eksportera	tekst
D6. E-mail [kontaktowy] eksportera	tekst
D7. Źródło uzyskania danych o eksporterze	Tekst [np. faktura]
D8. Uwagi	tekst
E. INFORMACJE o IMPORTERZE	
E1. Oznaczenie importera (nazwa/firma/nazwisko osoby fizycznej)	tekst
E2. NIP (dla importera polskiego)	
E3. Regon (dla importera polskiego)	tekst
E4. KRS (dla importera polskiego)	tekst
E5. Siedziba i adres importera	tekst
E6. Telefon [kontaktowy] importera	tekst
E7. Fax [kontaktowy] importera	tekst
E8. E-mail [kontaktowy] importera	tekst
E9. Źródło uzyskania danych o importerze	Tekst [np. faktura]
E10. Uwagi	tekst
F. INFORMACJE O DYSTRYBUTORZE	
F1. Oznaczenie dystrybutora (nazwa/firma/nazwisko osoby fizycznej)	tekst
F2. Regon	tekst
F3. KRS	tekst
F4. Siedziba i adres dystrybutora	tekst
F5. Telefon [kontaktowy] dystrybutora	tekst
F6. Fax [kontaktowy] dystrybutora	tekst
F7. E-mail [kontaktowy] dystrybutora	tekst
F8. Czy dystrybutor prowadzi sprzedaż hurtową?	Tak/nie
F9. Czy dystrybutor prowadzi sprzedaż detaliczną?	Tak/nie
F10. Źródło uzyskania danych o dystrybutorze	Tekst [np. faktura]
F11. Uwagi	tekst
G. STWIERDZONE NIEZGODNOŚCI	
G1. Czy produkt jest niezgodny z zasadniczymi wymaganiami?	Tak/nie [wielowybór T/N jeśli tak wypełnij opis – pole poniżej aktywne]
G2. Jeśli tak, to podaj rodzaj i zakres niezgodności z zasadniczymi wymaganiami	tekst
G3. Czy produkt narusza ogólne wymagania bezpieczeństwa?	Tak/nie [wielowybór T/N jeśli tak wypełnij opis – pole poniżej aktywne]

G4. Jeśli tak, to podaj rodzaj i zakres naruszenia ogólnych wymagań bezpieczeństwa	tekst
G5. Czy produkt narusza szczególne wymagania bezpieczeństwa?	Tak/nie [wielowybór T/N jeśli tak wypełnij opis – pole poniżej aktywne]
G6. Jeśli tak, to podaj rodzaj i zakres naruszenia szczególnych wymagań bezpieczeństwa	tekst
G7. Uwagi	tekst
H. INFORMACJE O DOTYCHCZAS PODJĘTYCH DZIAŁANIACH GRANICZNYCH	
H1. Identyfikacja Izby celnej	słownik
H2. Identyfikacja Urzędu celnego zatrzymania	słownik
H3. Podstawa prawna celna	tekst
H4. Identyfikator SAD	
H5. Ilość towaru i jedn. miary	
H6. Organ wydający opinię	słownik
H7. Identyfikacja opinii	Unikalny identyfikator opinii OW
H8. Zastosowane środki	Słownik celny
H9. Załączone dokumenty	Lista załączonych dokumentów (np. SAD)
H10. Uwagi	
I. INFORMACJE O DOTYCHCZAS PODJĘTYCH DZIAŁANIACH W KRAJU	
I1. Nazwa organu kontrolującego	Słownik OW
I2. Nazwa organu prowadzącego postępowanie	Słownik OW
I3. Jakie działania zostały podjęte przez organ kontrolujący?	tekst
I4. Czy organ prowadzący postępowanie wydał decyzję administracyjną?	Tak/nie [wielowybór T/N jeśli tak wypełnij opis – pole poniżej aktywne]
I5. Jeśli tak, to wskazanie organu, który wydał decyzję administracyjną	tekst
I6. Rodzaje obowiązków nałożonych na stronę w decyzji administracyjnej	słownik
I7. Numer decyzji administracyjnej	tekst
I8. Data wydania decyzji	ddmmyyyy
I9. Podstawa prawna wydania decyzji	tekst
I10. Decyzja administracyjna (załączony dokument)	Lista załączonych dokumentów
I11. Uwagi	tekst
J. INFORMACJE O DOBROWOLNIE PODJĘTYCH DZIAŁANIACH PRODUCENTA / DYSTRYBUTORA / IMPORTERA	
J1. Opis działania	tekst
J2. Rodzaj podjętych działań	tekst
J3. Inne	tekst

K. INFORMACJE O PRZEPROWADZONYCH BADANIACH		
K1. Zastosowana metoda badania produktu	<i>(badanie laboratoryjne/organoleptyczne)</i>	
K2. (w przypadku badania laboratoryjnego) – rodzaj przeprowadzonego badania	tekst	
K3. Nazwa podmiotu przeprowadzającego badanie (PPB)	tekst	
K4. Siedziba i adres kontaktowy PPB	tekst	
K5. Telefon kontaktowy PPB	tekst	
K6. Fax. kontaktowy PPB	tekst	
K7. E-mail kontaktowy PPB	tekst	
K8. Sygnatura dokumentu „Sprawozdanie z badania”	tekst	
K9. Data przeprowadzenia badania	ddmmyyyy	
K10. Wyniki badań	tekst	
K11. Podmiot pobierający próbki (nazwa/firma)	słownik	
K12. Data pobrania próbek	ddmmyyyy	
K13. Miejsce pobrania próbek	tekst	
K14. Liczba pobranych próbek	tekst	
K15. Liczba próbek poddanych badaniu	tekst	
L. ZAGROŻENIA		
L1. Stopień zagrożenia	Słownik znikome/ małe/poważne/b. poważne	
L2. Rodzaj zagrożenia/ryzyka stwarzanego przez wyrób: (np. możliwość wybuchu, zatrucia, porażenia prądem, poranienia się, spowodowania wybuchu lub pożaru itp.)	Słownik zerowe/ życie/środowisko/chemiczne itp.	
L3. Na jakiej podstawie stwierdzono zagrożenie: (opisowa informacja gdzie i jakiego rodzaju przeprowadzono badania oraz przyczyny zakwestionowania produktu – rodzaj stwierdzonych nieprawidłowości)	tekst	
L4. Uwagi	tekst	
M. INNE INFORMACJE		
M1. Inne informacje.	tekst	
N. ODBIORCA FORMULARZA	Kod UOKiK	UOKiK

N1. Data odbioru w organie, Osoba odbierająca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Odbierający pracownik <i>(osoba)</i>
N2. Data akceptacji w organie, Osoba akceptująca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Akceptujący pracownik <i>(osoba)</i>
O. WPIS DO REJESTRÓW		
O1. Czy towar będzie wpisany do rejestru?	<i>(słownik rejestrów – wybór)</i> nieb/niezg ogólnie/szcz/inne	
O2. Data wpisu do rejestru, Osoba wpisująca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Wpisujący pracownik <i>(osoba)</i>
O3. Podstawa wykreślenia z rejestru	tekst	
O4. Data wykreślenia z rejestru, Osoba wypisująca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Wykreślający pracownik <i>(osoba)</i>
O5. Uwagi	tekst	
O6. Czy będzie notyfikacja RAPEX?	Tak/nie	
O7. Data notyfikacji RAPEX, Osoba notyfikująca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Powiadamiający pracownik <i>(osoba)</i>
O8. Nadany numer RAPEX	tekst	
O9. Data notyfikacji wykreślenia RAPEX, Osoba wypisująca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Wykreślający pracownik <i>(osoba)</i>
O10. Uwagi	tekst	
O11. Czy będzie notyfikacja Komisji Europejskiej?	Tak/nie	
O12. Data notyfikacji Komisji Europejskiej, Osoba notyfikująca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Powiadamiający pracownik <i>(osoba)</i>
O13. Nadany numer Komisji Europejskiej	tekst	
O14. Data notyfikacji wykreślenia Komisji Europejskiej, Osoba wypisująca (Imię, Nazwisko, Stanowisko)	ddmmyyyy	Wykreślający pracownik <i>(osoba)</i>
O15. Uwagi	tekst	
O16. Data komunikatu dla opinii publicznej	ddmmyyyy	
P. HISTORIA ZMIAN		
Data	Osoba zmieniająca	Opis zmiany

39/08/esz

UZASADNIENIE

Celem rozporządzenia w sprawie krajowego systemu informowania o produktach niebezpiecznych jest wykonanie delegacji zawartej w art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr, poz.).

Tworzony system ma na celu zebranie w jednym miejscu informacji o produktach, które mogą stanowić zagrożenie dla użytkowników, dzięki czemu konsumenci będą mieli do nich łatwiejszy dostęp.

System zawiera dane o:

- 1) produktach, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa;
- 2) produktach, które nie spełniają szczegółowych wymagań bezpieczeństwa;
- 3) wyrobach niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami;
- 4) innych produktach, jeśli przewidują to przepisy odrębne.

Organem prowadzącym system będzie Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który będzie współpracował z inspekcjami sprawującymi kontrolę nad poszczególnymi grupami produktów, umieszczanymi w systemie.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia 2003 r.

w sprawie sposobu działania krajowego systemu monitorowania wypadków konsumenckich

Na podstawie art. 32 ust. 8 ustawy z dnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz.U. Nr , poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób działania krajowego systemu monitorowania wypadków konsumenckich, zwanego dalej „systemem monitorowania”, w tym:

- 1) sposób zbierania i przekazywania oraz szczegółowy zakres danych gromadzonych w systemie monitorowania;
- 2) rodzaj i terminy informacji przekazywanych organom nadzoru;
- 3) tryb powoływania i odwoływania administratora systemu oraz jego szczegółowe zadania.

§ 2. 1. System monitorowania obejmuje dane o wypadkach konsumenckich pochodzące z placówek terenowych oraz – w miarę możliwości – dane z innych zakładów opieki zdrowotnej udzielających pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach.

2. Zakłady opieki zdrowotnej powiadamiają placówkę terenową właściwą dla danego województwa o udzieleniu pomocy osobie poszkodowanej w wypadku konsumenckim; sposób powiadomienia określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Dane do systemu monitorowania są zbierane przez ankieterów i wprowadzane do bazy danych w placówkach terenowych.

4. Zakres danych zbieranych i przetwarzanych w systemie monitorowania określa wzór kwestionariusza wywiadu stanowiący załącznik nr 2 do rozporządzenia.

5. Placówki terenowe przekazują administratorowi systemu zapis elektroniczny danych wraz kwestionariuszami wywiadu nie rzadziej niż raz na miesiąc.

§ 3. 1. Systemem monitorowania zarządza administrator systemu.

2. Administrator systemu powołuje i odwołuje Minister Zdrowia, spośród osób z wyższym wykształceniem i co najmniej pięcioletnią praktyką zawodową na stanowiskach w administracji rządowej, związanych z ochroną zdrowia i konsumenta.

3. Administrator systemu działa w strukturach organizacyjnych Ministerstwa Zdrowia.

§ 4. 1. Do zadań administratora systemu należy organizowanie i zapewnianie właściwego funkcjonowania systemu monitorowania, a w szczególności:

- 1) wybór placówek terenowych – co najmniej jednej w każdym województwie - i nadzór nad ich właściwym funkcjonowaniem;
- 2) uzgadnianie z placówkami terenowymi warunków zbierania danych do systemu monitorowania i zawieranie umów;
- 3) opracowywanie instrukcji dotyczących zbierania danych o wypadkach konsumenckich;
- 4) szkolenie osób zbierających dane i tworzących zapisy elektroniczne;
- 5) gromadzenie i przetwarzanie danych o wypadkach konsumenckich, opracowywanie informacji na ten temat;
- 6) planowanie zadań i środków budżetowych na ich realizację na każdy rok.

2. Administrator systemu sporządza raz na kwartał opracowanie zbiorcze danych o wypadkach konsumenckich, zawierające ich analizę i wnioski dotyczące przeciwdziałania tym wypadkom, i przekazuje je Ministrowi Zdrowia oraz Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po kwartale, za który sporządzono opracowanie.

3. Administrator systemu sporządza roczny zbiorczy raport na temat wypadków konsumenckich i składa go Ministrowi Zdrowia oraz Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do końca pierwszego kwartału następnego roku kalendarzowego.

4. Administrator Systemu analizuje kwestionariusze wywiadu i jeżeli okoliczności wypadku konsumenckiego wskazują, że niezbędne jest niezwłoczne podjęcie działań w celu usunięcia związanych z produktem zagrożeń bezpieczeństwa, przekazuje dane na temat wypadku wraz z propozycją odpowiednich działań Prezesowi UOKiK nie później niż w ciągu 48 godzin od

ich uzyskania; wzór formularza przekazywania danych określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik 1

.....
(miejsowość, data)

.....
(nazwa i adres zakł. opieki zdrowot.
udzielającego pomocy)

.....
.....
(nazwa i adres zakładu zbierającego dane)

Z A W I A D O M I E N I E

**o udzieleniu pomocy osobie poszkodowanej w wypadku konsumenckim
(nie dotyczy wypadków przy pracy, wypadków drogowych, zamachów samobójczych,
skutków napaści innych osób**

1. imię i nazwisko pacjenta:
2. wiek:
3. adres zamieszkania:
4. nazwa i adres szpitala (jeżeli po udzieleniu pierwszej pomocy pacjent jest leczony w szpitalu):

.....
(czytelny podpis)

KWESTIONARIUSZ WYPADKU KONSUMENCKIEGO

1. Zakład opieki zdrowotnej zbierający dane o wypadkach:

nazwa

adres

ID zakładu

2. Ankieter:

imię i nazwisko

nr identyfikacyjny

ID ankietera

3. Data i godzina wypadku:

d	d	m	m	r	r	r	r

godz.

kod

m-c	rok		

Poszkodowany:

4. wiek:

kod

5. płeć:

1. K 2. M

kod

6. Wykształcenie:

1. podstaw. 2. średnie 3. wyższe

kod

7. Osoba udzielająca informacji o wypadku:

1. poszkodowany 2. inne osoby

kod

8. Gdzie zdarzył się wypadek?

1. w domu 2. poza domem

kod

Jeżeli w domu, przejdź do pkt. 9 i 10; jeżeli poza domem - do pkt. 11.

9. (jeżeli 8-1) Jaki rodzaj budynku był miejscem wypadku? Wskazać właściwy rodzaj budynku również wtedy, gdy wypadek zdarzył się w bezpośredniej bliskości domu.

1. dom wielorodzinny 2. dom jednorodzinny 3. domek na działce (sezonowy) 4. dom wypoczynkowy, pensjonat 5. inny (jaki?)

kod

10. (jeżeli 8-1) Dokładniejsze określenie miejsca wypadku:

1. kuchnia 2. pokój 3. łazienka/toaleta 4. hol/przedpokój 5. strych/poddasze 6. piwnica 7. balkon 8. schody wewnętrz. 9. schody zewnętrz. 10. ganek/próg 11. chodnik 12. ogród 13. garaż/szopa 14. warsztat domowy 15. inne (jakie?)

kod

11. (jeżeli 8-2) Dokładny opis miejsca wypadku:

kod

12. Jaka czynność wykonywał poszkodowany, gdy zdarzył się wypadek?

kod

13. Szczegółowy opis zdarzenia (jak doszło do wypadku):

kod

14. Czy wypadek miał związek z użyciem jakiegoś produktu (narzędzia, urządzenia, substancji lub innego przedmiotu)?

TAK NIE

kod

15. (jeżeli w p.14 TAK) Jakie produkty, urządzenia lub inne przedmioty miały związek z zaistniałym wypadkiem? (stosownie do sytuacji określić typ, markę, stan i wiek przedmiotu)

1. produkt:

kod

2. marka (producent):

kod

3. typ:

kod

4. stan techniczny:

kod

5. elementy, cechy produktu, które były przyczyną wypadku:

.....

kod

16. (jeżeli w p.14 TAK) Czy przedmiot określony w p.15 był używany zgodnie z przeznaczeniem?

TAK NIE

kod

17. Jakie obrażenia ciała były następstwem wypadku?

1. uraz:

1. otarcia
2. rany cięte lub szarpane
3. inne zranienia
4. złamania (pęknięcia) kości bez przemieszczenia
5. złamania kości z przemieszczeniem
6. złamania otwarte
7. stłuczenia
8. naciągnięcie lub zerwanie więzadeł
9. stłuczenia
10. wstrząśnienie mózgu
11. oparzenia gorącym przedmiotem
12. oparzenia substancją żrącą
13. obrażenia narządów wewnętrznych
14. porażenie elektryczne
2. **zatrucie**
3. **ciało obce w układzie oddechowym**
4. **ciało obce w układzie pokarmowym**
5. **inne**

kod

18. (jeżeli 17.1) Jaka część ciała była miejscem urazu?

.....

kod

19. Gdzie udzielono pierwszej pomocy poszkodowanemu?

1. na miejscu wypadku - rodzina, sąsiedzi, inne osoby
2. na miejscu wypadku - załoga ambulansu pogotowia
3. w ambulatorium pogotowia ratunkowego
4. w ambulatorium przychodni rejonowej
5. w izbie przyjęć szpitala
6. w oddziale szpitalnym (hospitalizacja)
7. (inne)

kod

20. Dalsza opieka medyczna, leczenie (jeżeli wyżej 1-5 lub 7)

1. nie było potrzeby
2. kontrola ambulatoryjna
3. hospitalizacja - liczba dni

kod

21. Ogólna liczba dni niezdolności do pracy lub nauki - łącznie z hospitalizacją, jeżeli miała miejsce (p.6 w xx, p.3 w xx)

kod

22. Następstwa wypadku:

1. powrót do zdrowia

- 2. trwały uszczerbek zdrowia
- 3. trwała niezdolność do pracy
- 4. Zgon przed udzieleniem pomocy
- 5. zgon mimo leczenia

kod

23. Dodatkowy komentarz na temat innych istotnych okoliczności
nie uwzględnionych w kwestionariuszu:

42/08/esz

Wzór formularza zawiadomienia o wypadku

.....
piecz_ tka administratora systemu

Warszawa, dnia r.

.....
.....
.....
(nazwa i adres organu, któremu są przekazywane dane o wypadku konsumenckim)

Na podstawie § rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia w sprawie sposobu działania krajowego systemu monitorowania wypadków konsumenckich (Dz.U.) zawiadamiam o wypadku konsumenckim, który może być następstwem używania niebezpiecznego produktu. Okoliczności zdarzenia wskazują, że jest konieczne niezwłoczne podjęcie działań mających na celu usunięcie zagrożeń bezpieczeństwa związanych z tym produktem.

1. Opis wypadku ze wskazaniem jego przyczyny:

.....
.....

2. Opis produktu mającego związek z wypadkiem i jego cech (typ, marka, producent):

.....
.....

3. Ocena stopnia zagrożenia bezpieczeństwa powodowanego przez produkt:

.....
.....

4. Propozycje działań, jakie należałoby podjąć w celu usunięcia zagrożenia związanego z produktem:

.....
.....

.....
(piecz_ imienna i podpis administratora systemu)

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie jest wykonaniem zobowiązania zawartego w art. 32 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i zastąpi rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2000 r. w sprawie krajowego systemu monitorowania wypadków konsumenckich. Jego zakres jest jednak jest zmniejszony ze względu na włączenie niektórych regulacji do ustawy oraz nieco inne określenie kompetencji.

System monitorowania wypadków konsumenckich ustanowiony art.32 cyt. ustawy jest istotnym elementem ochrony konsumentów przed ryzykiem związanym z użyciem produktu, którego cechy lub sposób użycia mogą powodować niebezpieczeństwo. Sposób zbierania danych i ich przetwarzania decyduje o wartości i przydatności danych dla oceny ryzyka i podejmowania skutecznych działań zapobiegawczych w ramach uprawnień organu nadzoru nad bezpieczeństwem produktów.

Podstawowym źródłem danych z każdego województwa są wybrane zakłady opieki zdrowotnej – obecnie po jednym z każdego województwa – zgłaszające przypadki swoich pacjentów, osób poszkodowanych w wypadkach. Ten zasób informacji nie daje jednak obrazu wielkości zagrożenia wypadkami konsumenckimi w skali całej populacji. Dlatego wprowadza się (§ 2 ust. 1) możliwość pozyskiwania informacji o wypadkach z innych zakładów opieki zdrowotnej, które udzielają pomocy osobom poszkodowanym. o zasięgu działania i ilości danych o wypadkach zebranych z terenu działania innych zakładów opieki zdrowotnej będą decydowały fundusze przeznaczone na obsługę systemu. Załącznik 1 służy do powiadomienia zakładu zbierającego dane o wypadku. Adres zamieszkania lub hospitalizacji poszkodowanego umożliwi skierowanie ankietera, który ustali, czy istotnie jest to wypadek konsumencki i uzyska niezbędne dane o okolicznościach wypadku za pomocą kwestionariusza przedstawionego w załączniku 2.

W stosunku do poprzednich rozwiązań zwiększa się częstość przekazywania danych z placówek terenowych administratorowi systemu (§ 2 ust. 1). Dzięki temu powstają lepsze warunki opracowywania kwartalnych raportów dla organu nadzoru, a ponadto działanie interwencyjne, o którym mowa w § 5 ust.6, zyskuje istotny walor skuteczności zapobiegania.

Zasady powoływania administratora i zakres jego obowiązków nie ulega istotnym zmianom w stosunku do przepisów obecnie obowiązujących. Natomiast obecne usytuowanie systemu monitorowania i administratora systemu postanowieniami art. 32 ustawy ułatwia funkcjonowanie systemu w strukturze Ministerstwa Zdrowia, w tym również finansowanie działalności placówek terenowych.

Koszty działania ankieterów działających w placówkach terenowych, w tym również materiałów, nośników informacji itp. nie wchodzi w zakres świadczeń finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, dlatego planowane są w części 46 budżetu, którą dysponuje Minister Zdrowia. Roczny koszt funkcjonowania systemu przy obecnym stanie zorganizowania placówek terenowych został określony na poziomie 400 tys. zł i taka kwota została uwzględniona w projekcie budżetu na 2004 rok..

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia 2003 r.

w sprawie trybu postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu produktów, trybu wydawania opinii o zatrzymanych produktach przez właściwe organy oraz sposobu umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących produktom

Na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr , poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy tryb postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu produktów,
- 2) tryb wydawania opinii przez organy Inspekcji Handlowej, Inspekcji Sanitarnej, Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno - Spożywczych oraz Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz sposób postępowania z taką opinią,
- 3) szczegółowy sposób umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących produktom zatrzymanym przez organy celne.

§ 2. Rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) spraw uregulowanych odrębnymi przepisami dotyczącymi ochrony roślin, kontroli weterynaryjnych oraz ochrony zwierząt,
- 2) środków spożywczych, używek, substancji pomagających w przetwarzaniu, dozwolonych substancji dodatkowych, innych dodatków do środków spożywczych i używek oraz materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, które podlegają kontroli w trybie ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. Nr 63, poz. 634 i Nr 128, poz. 1408) oraz ustawy z dnia 6 września 2001 r. o materiałach i wyrobach przeznaczonych do kontaktu z żywnością (Dz. U. Nr 128, poz. 1408),
- 3) produktów importowanych z krajów, z którymi Polska zawarła umowę o wzajemnym uznawaniu świadectw i certyfikatów zgodności, jeżeli do dokumentów przewozowych dołączono odpowiednie świadectwa lub certyfikaty zgodności.

§ 3. O zatrzymaniu produktów organ celny niezwłocznie zawiadamia pisemnie osobę, na której rzecz jest dokonywane zgłoszenie celne.

§ 4. Jeżeli organ celny stwierdzi, że produkt nie spełnia ogólnych lub szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, występuje do właściwych organów, zwanych dalej "organami kontroli", o których mowa w § 1 pkt 2 o wydanie stosownej opinii.

§ 5. 1. Wniosek organu celnego o wydanie opinii przez organ kontroli, zwany dalej "wnioskiem", powinien być sporządzony i przesłany niezwłocznie do właściwego miejscowo organu kontroli telefaksem, za pomocą poczty elektronicznej lub pocztą.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać informacje określone w załączniku do rozporządzenia.

§ 6. 1. Organ celny, na wniosek organu kontroli, nieodpłatnie pobiera próbki produktu w celu przeprowadzenia badań niezbędnych do wydania opinii dotyczącej produktu.

2. Organ celny przekazuje pobrane próbki produktu do właściwego organu kontroli celem przeprowadzenia badań i wydania opinii albo, na wniosek właściwego organu kontroli, po uzgodnieniu zakresu badań z tym organem, przeprowadza badania próbek we własnym zakresie.

3. W przypadku, gdy organ celny przeprowadza badania próbek we własnym zakresie, wyniki tych badań przekazuje niezwłocznie do właściwego organu kontroli.

4. Pobranych próbek nie odlicza się od ilości zgłaszanego towaru.

5. Resztki towaru powstałe w wyniku przeprowadzenia badania powinny otrzymać dopuszczalne dla nich przeznaczenie celne.

§ 7. Organ kontroli podejmuje działania w sprawie zatrzymanego przez organ celny produktu, z uwzględnieniem wymagań bezpieczeństwa określonych ustawą i przepisami odrębnymi. W postępowaniu tym wykorzystuje się dane krajowego systemu informacji o produktach niebezpiecznych (KSIPN).

§ 8. 1. Organ kontroli powiadamia organy celne o podjętym działaniu zmierzającym do wydania opinii w terminie 3 dni roboczych od dnia zatrzymania produktu.

2. Jeżeli konieczne jest przeprowadzenie badania próbek produktu, organ kontroli wydaje opinię w terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w § 5.

§ 9. W przypadku niewydania opinii, o której mowa w § 4, lub niepowiadomienia organu celnego o podjętym działaniu zmierzającym do wydania opinii przez właściwy organ kontroli w terminie 3 dni roboczych od dnia zatrzymania produktu, organ celny dopuszcza produkt do wolnego obrotu, jeżeli wszystkie inne wymogi prawa zostały spełnione.

§ 10. 1. Jeżeli organ kontroli potwierdzi, że produkt nie spełnia ogólnych lub szczegółowych wymogów dotyczących bezpieczeństwa, wraz z opinią przekazuje organowi celnemu wniosek o umieszczenie na dokumentach handlowych dotyczących produktu następującej adnotacji "Produkt niebezpieczny - niedopuszczony do obrotu."

2. Opinię, o której mowa w ust. 1, organ kontroli przekazuje niezwłocznie do krajowego systemu informowania o produktach niebezpiecznych (KSIPN).

§ 11. Organ celny uwzględnia wniosek organu kontroli, skierowany na podstawie § 10 i dokonuje stosownego wpisu oraz podejmuje działania określone w art. 33 ust. 1 ustawy.

§ 12. O opinii otrzymanej od organu kontroli lub o wniosku, o którym mowa w § 10, organ celny niezwłocznie powiadamia pisemnie osobę, na której rzecz jest dokonywane zgłoszenie celne.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik
do rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia(poz.)

**INFORMACJE, KTÓRE POWINIEN ZAWIERAĆ WNIOSEK ORGANU CELNEGO O
WYDANIE OPINII DOTYCZĄCEJ PRODUKTU, WOBEC KTÓREGO ISTNIEJĄ
UZASADNIONE OKOLICZNOŚCI WSKAZUJĄCE, ŻE PRODUKT NIE SPEŁNIA
OGÓLNYCH LUB SZCZEGÓLOWYCH WYMAGAŃ DOTYCZĄCYCH
BEZPIECZEŃSTWA**

Dane o produkcie

01. Określenie rodzaju produktu
02. Dokładna nazwa produktu
03. Znak firmowy
04. Typ/numer modelu
05. Rodzaj zasilania (np. energia elektryczna, mechaniczne)
06. Obowiązujące w Polsce regulacje prawne lub normy odnoszące się do danego produktu
(należy tylko wymienić)
07. Wymiary i opis produktu oraz jego opakowania (podane tak, aby można było produkt łatwo zidentyfikować)
08. Fotografia lub rysunek produktu, ewentualnie pobrane próbki (o ile to jest możliwe, kopia etykiety i instrukcji obsługi, instalacji itp.)

Wytwórca, importer, dystrybutor i inni

09. Nazwa i adres producenta
10. Nazwa i adres eksportera
11. Kraj pochodzenia produktu
12. Nazwa i adres importera
13. Nazwa i adres dystrybutora (detalisty)

Zagrożenie

14. Rodzaj zagrożenia/ryzyka (np. możliwość zatrucia, wywołania alergii, zejścia śmiertelnego)

15. Na jakiej podstawie stwierdzono zagrożenie (opisowa informacja przyczyn zakwestionowania produktu, rodzaj stwierdzonych nieprawidłowości itp. - ewentualnie wyniki badań, jeśli zostały przeprowadzone)
16. Środki zaradcze, jakie podjął lub zamierza podjąć organ celny (poza zatrzymaniem produktu)

Dane urzędu celnego

17. Nazwa i adres urzędu celnego
18. Pieczęć urzędu celnego
19. Imię i nazwisko oraz podpis funkcjonariusza celnego sporządzającego wniosek
20. Data wystawienia wniosku.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia w sprawie trybu postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu produktów, trybu wydawania opinii o zatrzymanych produktach przez właściwe organy oraz szczegółowego sposobu umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących produktom, stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 33 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Przygotowany projekt ma na celu dostosowanie polskiego prawa do postanowień Rozporządzenia Rady nr 339/93/WE z dnia 8 lutego 1993 r. dotyczącego kontroli zgodności z przepisami w sprawie bezpieczeństwa towarów importowanych z państw trzecich.

Zgodnie z zakresem delegacji ustawowej rozporządzenie reguluje tryb postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu produktów, które mają być objęte dopuszczeniem do wolnego obrotu w przypadku stwierdzenia, że istnieją uzasadnione okoliczności wskazujące, że produkt nie spełnia ogólnych lub szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa. Określa również tryb wydawania opinii przez organy Inspekcji Handlowej, Inspekcji Sanitarnej, Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno - Spożywczych oraz Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz sposób postępowania z taką opinią. Ponadto reguluje sposób umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących produktom zatrzymanym przez te organy.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia 2003 r.

w sprawie trybu postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu wyrobów, trybu postępowania organów wyspecjalizowanych w zakresie wydawania opinii o spełnianiu przez zatrzymany wyrób zasadniczych wymagań oraz sposobu umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących wyrobom

Na podstawie art. 43a ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr 166, poz. 1360 oraz z 2003 r. Nr 80, poz. 718, Nr 130, poz. 1188 i Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy tryb postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu wyrobów,
- 2) tryb wydawania i postępowania z opinią wydaną przez organ wyspecjalizowany,
- 3) szczegółowy sposób umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących produktom zatrzymanym przez organy celne.

§ 2. Rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) spraw uregulowanych odrębnymi przepisami dotyczącymi ochrony roślin, kontroli weterynaryjnych oraz ochrony zwierząt,
- 2) środków spożywczych, używek, substancji pomagających w przetwarzaniu, dozwolonych substancji dodatkowych, innych dodatków do środków spożywczych i używek oraz materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, które podlegają kontroli w trybie ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. Nr 63, poz. 634 i Nr 128, poz. 1408) oraz ustawy z dnia 6 września 2001 r. o materiałach i wyrobach przeznaczonych do kontaktu z żywnością (Dz. U. Nr 128, poz. 1408),

3) produktów importowanych z krajów, z którymi Polska zawarła umowę o wzajemnym uznawaniu świadectw i certyfikatów zgodności, jeżeli do dokumentów przewozowych dołączono odpowiednie świadectwa lub certyfikaty zgodności.

§ 3. O zatrzymaniu wyrobów organ celny niezwłocznie zawiadamia pisemnie osobę, na której rzecz jest dokonywane zgłoszenie celne.

§ 4. 1. Jeżeli organ celny stwierdzi, że istnieją uzasadnione okoliczności wskazujące, że wyrób nie spełnia zasadniczych wymagań, występuje do właściwych organów o wydanie stosownej opinii.

2. Właściwymi do wydania organowi celnemu opinii w sprawie zgodności produktu z zasadniczymi wymaganiami - są organy zobowiązane ustawowo do kontroli lub oceny zgodności produktu z zasadniczymi wymaganiami, zwane dalej "organami wyspecjalizowanymi".

§ 5. 1. Wniosek organu celnego o wydanie opinii przez organ wyspecjalizowany powinien być sporządzony i przesłany niezwłocznie do właściwego miejscowo organu wyspecjalizowanego telefaksem, za pomocą poczty elektronicznej lub pocztą.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać informacje określone w załączniku do rozporządzenia.

§ 6. 1. Organ celny, na wniosek organu wyspecjalizowanego, nieodpłatnie pobiera próbki wyrobu w celu przeprowadzenia badań niezbędnych do wydania opinii dotyczącej spełniania przez wyrób zasadniczych wymagań.

2. Organ celny przekazuje pobrane próbki wyrobu do właściwego organu wyspecjalizowanego celem przeprowadzenia badań i wydania opinii albo, na wniosek właściwego organu wyspecjalizowanego, po uzgodnieniu zakresu badań z tym organem, przeprowadza badania próbek we własnym zakresie.

3. W przypadku, gdy organ celny przeprowadza badania próbek we własnym zakresie, wyniki tych badań przekazuje niezwłocznie do właściwego organu wyspecjalizowanego.

4. Pobranych próbek nie odlicza się od ilości zgłaszanego towaru.

5. Resztki towaru powstałe w wyniku przeprowadzenia badania powinny otrzymać dopuszczalne dla nich przeznaczenie celne.

§ 7. Organ wyspecjalizowany podejmuje działania w sprawie zatrzymanego przez organ celny wyrobu, z uwzględnieniem wymagań bezpieczeństwa określonych ustawą i przepisami odrębnymi.

§ 8. 1. Organ wyspecjalizowany powiadamia organy celne o podjętym działaniu zmierzającym do wydania opinii w terminie 3 dni roboczych od dnia zatrzymania wyrobu.

2. Jeżeli konieczne jest przeprowadzenie badania próbek wyrobu, organ wyspecjalizowany wydaje opinię w terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w § 5.

§ 9. W przypadku niewydania opinii, o której mowa w § 4 ust. 1, lub niepowiadomienia organu celnego o podjętym działaniu zmierzającym do wydania opinii przez właściwy organ wyspecjalizowany w terminie 3 dni roboczych od dnia zatrzymania wyrobu, organ celny dopuszcza wyrób do obrotu, jeżeli wszystkie inne wymogi prawa zostały spełnione.

§ 10. 1. Jeżeli organ wyspecjalizowany potwierdzi, że wyrób nie spełnia zasadniczych wymagań, wraz z opinią przekazuje organowi celnemu wniosek o umieszczenie na dokumentach handlowych dotyczących wyrobu następującej adnotacji "Wyrób niezgodny z zasadniczymi wymaganiami - niedopuszczony do obrotu".

2. Opinię, o której mowa w ust. 1, organ wyspecjalizowany przekazuje niezwłocznie do wiadomości Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

§ 11. 1. Organ celny uwzględnia wniosek organu wyspecjalizowanego, skierowany na podstawie § 10 ust. 1 i dokonuje stosownej adnotacji na dokumentach handlowych oraz podejmuje działania określone w art. 43a ust. 1 ustawy o systemie zgodności.

2. O podjętych działaniach dotyczących wyrobu organ celny niezwłocznie powiadamia telefaksem, za pomocą poczty elektronicznej lub pocztą Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

3. Powiadomienie powinno zawierać:

- 1) dane umożliwiające identyfikację wyrobu,
- 2) określenie rodzaju i zakresu niezgodności wyrobu z zasadniczymi wymaganiami,

3) określenie środków zastosowanych w odniesieniu do wyrobu niezgodnego z zasadniczymi wymaganiami.

§ 11. O opinii otrzymanej od organu kontroli lub o wniosku, o którym mowa w § 10 ust. 1 organ celny niezwłocznie powiadamia pisemnie osobę, na której rzecz jest dokonywane zgłoszenie celne.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

**INFORMACJE, KTÓRE POWINIEN ZAWIERAĆ WNIOSEK ORGANU CELNEGO
O WYDANIE OPINII W SPRAWIE SPEŁNIANIA PRZEZ WYRÓB
ZASADNICZYCH WYMAGAŃ**

Dane o wyrobie

01. Określenie rodzaju wyrobu
02. Dokładna nazwa wyrobu
03. Znak firmowy
04. Typ/numer modelu
05. Rodzaj zasilania (np. energia elektryczna, mechaniczne)
06. Obowiązujące w Polsce regulacje prawne lub normy odnoszące się do danego wyrobu
(należy tylko wymienić)
07. Wymiary i opis wyrobu oraz jego opakowania (podane tak, aby można było wyrób łatwo zidentyfikować)
08. Fotografia lub rysunek wyrobu, ewentualnie pobrane próbki (o ile to jest możliwe, kopia etykiety i instrukcji obsługi, instalacji itp.)

Dane o producencie, eksporterze i importerze

09. Nazwa i adres producenta
10. Nazwa i adres eksportera
11. Kraj pochodzenia wyrobu
12. Nazwa i adres importera

Zasadnicze wymagania

13. Rodzaj wymagania
14. Podstawa, na jakiej podstawie stwierdzono nie spełnienie wymagań (opisowa informacja przyczyn zakwestionowania wyrobu, rodzaj stwierdzonych nieprawidłowości itp. - ewentualnie wyniki badań, jeśli zostały przeprowadzone)
15. Zastosowane środki

Dane urzędu celnego

16. Nazwa i adres urzędu celnego
17. Pieczęć urzędu celnego
18. Imię i nazwisko oraz podpis funkcjonariusza celnego sporządzającego wniosek
19. Data wystawienia wniosku.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 43a ust. 4 ustawy o systemie oceny zgodności.

Delegacja ta zobowiązuje Radę Ministrów do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu wyrobów, trybu postępowania organów wyspecjalizowanych w zakresie wydawania opinii o spełnianiu przez zatrzymany wyrób zasadniczych wymagań oraz zakresu i trybu przekazywania przez organy celne informacji Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o działaniach podejmowanych w odniesieniu do wyrobów niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami.

Przygotowany projekt ma na celu dostosowanie polskiego prawa do postanowień Rozporządzenia Rady nr 339/93/WE z dnia 8 lutego 1993 r. dotyczącego kontroli zgodności z przepisami w sprawie bezpieczeństwa towarów importowanych z państw trzecich.

W projekcie przewidziano okoliczności, w jakich organ celny zatrzymuje towary, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, że nie spełniają zasadniczych wymagań, tryb wystąpienia organów celnych do organów wyspecjalizowanych o opinię w zakresie spełniania przez wyrób zasadniczych wymagań, zasady postępowania organów celnych w zależności od treści udzielonej opinii, oraz sposób umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących produktom zatrzymanym przez organy celne.

Zaproponowane rozwiązania zgodne są z zasadami przyjętymi przez Radę w Rozporządzeniu nr 339/93/WE, i dostosowują stosowany w Unii Europejskiej tryb postępowania w odniesieniu do kontroli towarów pod kątem spełniania przez nie zasadniczych wymagań.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO

PROJEKTU USTAWY O OGÓLNYM BEZPIECZEŃSTWIE PRODUKTÓW

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 19 sierpnia 2003 r.

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Projekty rozporządzeń wraz z uzasadnieniami
4.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
5.	Tłumaczenie Dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 1 września 2003 r.

DYREKTYWA 2001/95/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 3 grudnia 2001 r.

w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu³, w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez Komitet Pojedynczy dnia 2 sierpnia 2001 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Zgodnie z art. 16 dyrektywy Rady 92/59/EWG z dnia 29 czerwca 1992 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów⁴, cztery lata po dacie ustanowionej dla wykonania tej dyrektywy, Rada zobowiązana jest podjąć decyzję o ewentualnym dostosowaniu dyrektywy 92/59/EWG, na podstawie raportu Komisji na temat zdobytych doświadczeń, wraz z odpowiednimi wnioskami. Pod kilkoma względami konieczna jest zmiana dyrektywy 92/59/EWG, w celu uzupełnienia, wzmocnienia lub wyjaśnienia niektórych jej przepisów w świetle doświadczeń oraz nowych i istotnych wydarzeń w zakresie bezpieczeństwa produktów konsumenckich, wraz ze zmianami wprowadzonymi do Traktatu, szczególnie w art. 152 dotyczącym zdrowia publicznego i art. 153 dotyczącym ochrony konsumenta, a także w świetle zasady ostrożności. Dlatego też należy wprowadzić zmiany do dyrektywy 92/59/EWG w celu uzyskania jasności. Zmiany te pozostawiają kwestię bezpieczeństwa usług poza zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy, ponieważ Komisja zamierza zidentyfikować potrzeby, możliwości i priorytety dla działań Wspólnoty w zakresie bezpieczeństwa usług i odpowiedzialności dostawców tych usług, z myślą o przedstawieniu odpowiednich wniosków.
- 2) Istotne jest przyjęcie środków w celu poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego, stanowiącego obszar pozbawiony wewnętrznych granic, w obrębie którego zapewniony jest wolny przepływ towarów, osób, usług i kapitału.

¹ Dz.U. C 337 E z 28.11.2000, str. 109 i Dz.U. C 154 E z 29.05.2000, str. 265.

² Dz.U. C 367 z 20.12.2000, str. 34.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 15.11.2000 r. (Dz.U. C 223 z 8.08.2001, str. 154), wspólne stanowisko Rady z dnia 12.2.2001 r. (Dz.U. C 93 z 23.03.2001, str. 24) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16.05.2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 4.10.2001 r. i decyzja Rady z dnia 27.09.2001 r.

⁴ Dz.U. L 228 z 11.08.1992, str. 24.

- 3) Wobec braku przepisów wspólnotowych, horyzontalne ustawodawstwo Państw Członkowskich w odniesieniu do bezpieczeństwa produktów, nakładające w szczególności na podmioty gospodarcze obowiązek wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych, może się różnić w zakresie ochrony zapewnianej konsumentom. Różnice takie oraz brak horyzontalnego ustawodawstwa w niektórych Państwach Członkowskich mogłyby stworzyć bariery dla handlu oraz spowodować zakłócenie konkurencji w obrębie rynku wewnętrznego.
- 4) W celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta, Wspólnota zobowiązana jest przyczynić się do ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. Cel ten można osiągnąć przy wsparciu ze strony horyzontalnej ustawodawstwa Wspólnoty, wprowadzającej wymóg ogólnego bezpieczeństwa produktów i zawierającej przepisy w sprawie ogólnych zobowiązań producentów i dystrybutorów, wprowadzenia wymogów wspólnotowych związanych z bezpieczeństwem produktów oraz szybkiej wymiany informacji i działań na szczeblu Wspólnoty w niektórych przypadkach.
- 5) Niezmiernie trudne jest przyjęcie ustawodawstwa Wspólnoty w odniesieniu do każdego istniejącego produktu czy wyrobu lub takiego, który może dopiero powstać; w celu uwzględnienia takich produktów i wypełnienia luki, istnieje potrzeba opracowania szerokich ram ustawodawczych o horyzontalnym charakterze, w szczególności do czasu rewizji istniejącego szczególnego ustawodawstwa, a także potrzeba uzupełnienia przepisów obecnego bądź przyszłego ustawodawstwa szczególnego, zwłaszcza mając na względzie zapewnienie wysokiego poziomu ochrony bezpieczeństwa i zdrowia konsumentów, stosownie do postanowień art. 95 Traktatu.
- 6) W związku z powyższym, konieczne jest ustanowienie na szczeblu Wspólnoty ogólnego wymogu dotyczącego bezpieczeństwa każdego produktu jaki jest wprowadzany na rynek czy dostarczany albo udostępniany konsumentom w inny sposób, przeznaczony dla konsumentów, bądź w przypadku którego istnieje prawdopodobieństwo, że będzie używany przez konsumentów w możliwych do przewidzenia warunkach, nawet jeżeli jego przeznaczenie jest inne. We wszystkich tych przypadkach, dany produkt może stanowić zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, do czego nie wolno dopuścić. Niemniej jednak, z natury rzeczy nie można wykluczyć produktów z drugiej ręki.
- 7) Niniejszą dyrektywę należy stosować w odniesieniu do produktów, bez względu na techniki sprzedaży, łącznie ze sprzedażą na odległość i z zastosowaniem rozwiązań elektronicznych.
- 8) Bezpieczeństwo produktów należy oceniać z uwzględnieniem wszystkich istotnych aspektów, szczególnie kategorii konsumentów, którzy mogą być szczególnie narażeni na zagrożenie jakie stwarza dany produkt, zwłaszcza dzieci i osoby w podeszłym wieku.
- 9) Niniejsza dyrektywa nie uwzględnia usług lecz dla zapewnienia osiągnięcia omawianych celów ochrony, ustanowione tu przepisy należy także stosować w odniesieniu do produktów, które są dostarczane czy udostępniane konsumentom do użytku w związku ze świadczoną usługą. Bezpieczeństwo sprzętu używanego przez samych dostawców usług, celem świadczenia usług na rzecz konsumentów, nie podlega zakresowi zastosowania niniejszej dyrektywy, ponieważ należy je rozważać w połączeniu z bezpieczeństwem świadczonej usługi. W szczególności, poza zakresem

stosowania niniejszej dyrektywy pozostaje sprzęt, który jest obsługiwany przez usługodawcę, a wykorzystywany przez konsumentów do przejazdów czy podróży.

- 10) Wymogom niniejszej dyrektywy podlegają produkty przeznaczone wyłącznie do zastosowań profesjonalnych, które dotarły następnie na rynek konsumencki, ponieważ produkty takie, w przypadku stosowania ich w warunkach możliwych do przewidzenia, mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumenta.
- 11) Wobec braku dodatkowych przepisów szczególnych, w ramach ustawodawstwa Wspólnoty obejmującego bezpieczeństwo omawianych produktów, wszystkie przepisy niniejszej dyrektywy należy stosować w celu zapewnienia ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów.
- 12) Jeżeli ustawodawstwo Wspólnoty ustanawia wymogi dotyczące bezpieczeństwa, obejmujące jedynie niektóre zagrożenia lub kategorie zagrożeń, to ustawodawstwo szczególne ustanawia zobowiązania podmiotów gospodarczych w odniesieniu do zagrożeń niesionych przez dane produkty, ogólny wymóg dotyczący bezpieczeństwa, ustanowiony na mocy niniejszej dyrektywy, stosowany jest w odniesieniu do innych zagrożeń.
- 13) Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się w przypadku produktów objętych szczególnymi przepisami Wspólnoty, jeżeli te drugie nie uwzględniają innych zobowiązań producentów i dystrybutorów, zobowiązań i uprawnień Państw Członkowskich, wymiany informacji i sytuacji szybkiej interwencji oraz rozpowszechniania informacji i klauzuli poufności.
- 14) W celu ułatwienia skutecznego i konsekwentnego stosowania wymogu niniejszej dyrektywy, dotyczącego ogólnego bezpieczeństwa, istotne jest takie ustalenie europejskich norm dobrowolnych, obejmujących niektóre produkty i zagrożenia, aby produkt spełniający normę krajową stanowiącą transpozycję normy europejskiej, był uważany za produkt zgodny ze wspomnianym wymogiem.
- 15) W odniesieniu do celów niniejszej dyrektywy, europejskie organy normalizacyjne powinny ustalić wymogi europejskie w ramach powierzonych im zadań, ustanowionych przez Komisję, wspieraną przez właściwe komitety. W celu zapewnienia, aby dane produkty spełniające normy, pozostawały również w zgodności z ogólnymi wymogami dotyczącymi bezpieczeństwa, Komisja, przy wsparciu komitetu składającego się z przedstawicieli Państw Członkowskich, powinna ustanowić wymogi umożliwiające spełnienie norm. Wymogi te powinny zostać uwzględnione w zadaniach powierzonych organom normalizacyjnym.
- 16) Wobec braku szczególnych przepisów i w przypadku nie ustalenia norm europejskich stosownie do obowiązujących wymagań ustanowionych przez Komisję, bądź w razie niemożliwości wykorzystania tych norm, bezpieczeństwo produktów należy oceniać ze szczególnym uwzględnieniem norm krajowych, stanowiących transpozycję innych odnośnych norm europejskich czy międzynarodowych, zaleceń Komisji albo norm krajowych, norm międzynarodowych, kodeksów rzetelnej praktyki, poziomu rzemiosła i bezpieczeństwa jakiego oczekują konsumenci. W tym kontekście, zalecenia Komisji mogą ułatwić konsekwentne i skuteczne stosowanie niniejszej dyrektywy, do czasu

wprowadzenia norm europejskich lub w odniesieniu do zagrożeń i / albo produktów, w stosunku do których stosowanie takich norm uważa się za niemożliwe i nieodpowiednie.

- 17) Odpowiednia niezależna certyfikacja, uznawana przez właściwe władze, może ułatwić sprawdzenie zgodności ze stosownymi kryteriami bezpieczeństwa produktów.
- 18) Obowiązek przestrzegania ogólnego wymogu dotyczącego bezpieczeństwa należy uzupełnić o inne zobowiązania podmiotów gospodarczych, ponieważ działania tych podmiotów są niezbędne do zapobiegania zagrożeniom wobec konsumentów w niektórych okolicznościach.
- 19) Dodatkowe zobowiązania producentów powinny obejmować obowiązek przyjęcia środków współmiernych do właściwości produktów, umożliwiającym im uzyskanie informacji na temat zagrożeń ze strony danych produktów, podawanie do wiadomości konsumentów informacji umożliwiających im ocenę i zapobieganie zagrożeniom, ostrzeganie konsumentów o zagrożeniach ze strony produktów niebezpiecznych, które już zostały im dostarczone, wycofywanie tych produktów z rynku oraz, w ostateczności, przyjmowanie zwrotu takich produktów, co może być związane z odpowiednią formą rekompensaty, na przykład z wymianą czy zwrotem kosztów, w zależności od przepisów mających zastosowanie w Państwach Członkowskich.
- 20) Dystrybutorzy powinni nieść pomoc w zapewnieniu zgodności z mającymi zastosowanie wymogami dotyczącymi bezpieczeństwa. Zobowiązania nakładane na dystrybutorów są stosowane proporcjonalnie do ich odpowiedzialności. Szczególnie w kontekście działalności charytatywnej, w przypadku przedmiotów pojedynczych i używanych, dostarczonych przez osoby prywatne, udzielenie właściwym władzom informacji i dostarczenie dokumentacji dotyczącej możliwych zagrożeń i pochodzenia produktu może okazać się niemożliwe.
- 21) Zarówno producenci jak i dystrybutorzy powinni współpracować z właściwymi władzami w zakresie działań skierowanych na zapobieganie zagrożeniom oraz powinni informować te władze w przypadku stwierdzenia, że niektóre z dostarczanych produktów są niebezpieczne. Niniejsza dyrektywa powinna ustanawiać warunki odnośnie do udzielania takich informacji, w celu ułatwienia jej skutecznego stosowania i uniknięcia nadmiernego obciążenia podmiotów gospodarczych i władz.
- 22) W celu zapewnienia skutecznego egzekwowania wywiązywania się przez producentów i dystrybutorów z nałożonych na nich zobowiązań, Państwa Członkowskie powinny ustanowić lub desygnować władze, które byłyby odpowiedzialne za monitorowanie bezpieczeństwa produktów oraz upoważnione do przedsięwzięcia właściwych środków, łącznie z prawem do nakładania skutecznych, proporcjonalnych i zniechęcających kar; Państwa Członkowskie powinny zapewnić odpowiednią koordynację działań różnych władz, desygnowanych do tych zadań.
- 23) W przypadku właściwych środków, szczególnie konieczne jest uwzględnienie prawa Państw Członkowskich do natychmiastowego i skutecznego nakazania bądź organizacji wycofania niebezpiecznych produktów, które już zostały wprowadzone na rynek oraz, w ostateczności, do koordynacji czy organizacji zwrotu produktów przez konsumentów, które już zostały im dostarczone. Prawa takie powinny mieć zastosowanie w przypadku gdy producenci i dystrybutorzy nie dopełniają obowiązku zapobiegania zagrożeniom w

odniesieniu do konsumentów. W razie konieczności, władze powinny posiadać odpowiednie prawa i procedury w celu szybkiego podejmowania decyzji i stosowania wszelkich niezbędnych środków.

- 24) Bezpieczeństwo konsumentów w dużym stopniu zależy od czynnego egzekwowania wspólnotowych wymogów dotyczących bezpieczeństwa produktów. W związku z tym, Państwa Członkowskie powinny ustanowić systemowe podejście dla zapewnienia skuteczności nadzorowania rynku i innych działań związanych z egzekwowaniem obowiązku stosowania się do tych wymogów, a także powinny zapewnić społeczeństwu i zainteresowanym stronom dostęp do tych działań.
- 25) Współpraca między władzami nadzorczymi Państw Członkowskich jest niezbędna dla zapewnienia celów ochronnych niniejszej dyrektywy. W związku z tym, zaleca się promowanie działania europejskiej sieci władz nadzorczych Państw Członkowskich, w szczególności dla ułatwienia, w sposób skoordynowany z procedurami wspólnotowymi, działania Wspólnotowego Systemu Szybkiej Informacji (RAPEX), lepszej współpracy na szczeblu operacyjnym w odniesieniu do nadzorowania rynku i innych działań egzekucyjnych, zwłaszcza oceny ryzyka, badania produktów, wymiany wiedzy specjalistycznej i naukowej, realizacji wspólnych projektów nadzoru i wyszukiwania, wycofywania niebezpiecznych produktów lub organizacji przyjmowania zwrotów od konsumentów.
- 26) W celu zapewnienia konsekwentnego, wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz zachowania jednolitości rynku wewnętrznego, Komisja musi być informowana o wszelkich środkach, ograniczających wprowadzenie produktu do obrotu bądź wymagających jego wycofania z rynku. Środki takie należy podejmować zgodnie z postanowieniami Traktatu, w szczególności z jego art. 28, 29 i 30.
- 27) Skuteczny nadzór nad bezpieczeństwem produktów wymaga ustanowienia na szczeblach krajowym i wspólnotowym systemu szybkiej wymiany informacji, w sytuacjach poważnego zagrożenia, wymagających szybkiej interwencji w odniesieniu do bezpieczeństwa produktu. Wskazane jest także, aby niniejsza dyrektywa ustanawiała szczegółowe procedury działania takiego systemu oraz aby przyznawała Komisji i wspomagającemu ją komitetowi doradczemu prawo do ich przyjęcia.
- 28) Niniejsza dyrektywa przewiduje ustanowienie niewiążących wytycznych, skierowanych na wskazanie oraz wyjaśnienie kryteriów i praktycznych zasad, które mogą się zmieniać, szczególnie w celu umożliwienia skutecznego powiadamiania o środkach ograniczających wprowadzenie na rynek produktów, w przypadkach, o których mowa w niniejszej dyrektywie, z jednoczesnym uwzględnieniem całej gamy sytuacji, z jakimi mają do czynienia Państwa Członkowskie i podmioty gospodarcze. Wytyczne te powinny przede wszystkim uwzględniać kryteria stosowania definicji poważnych zagrożeń, w celu ułatwienia spójnego wykonania stosownych przepisów w razie wystąpienia takich zagrożeń.
- 29) W pierwszej kolejności, zgodnie z Traktatem, w szczególności z jego art. 28, 29 i 30, Państwa Członkowskie powinny przedsięwziąć właściwe środki w odniesieniu do niebezpiecznych produktów, znajdujących się na ich terytorium.

- 30) Niemniej jednak, jeżeli stanowisko Państw Członkowskich w odniesieniu do zagrożeń prezentowanych przez niektóre produkty różni się, różnice takie mogłyby pociągać za sobą niedopuszczalne rozbieżności w ochronie konsumenta i stanowiłyby barierę dla handlu wewnętrznego Wspólnoty.
- 31) Może zaistnieć potrzeba uporania się z poważnymi problemami związanymi z bezpieczeństwem produktu, wymagającymi szybkiej interwencji, która w bezpośredniej przyszłości objęłaby bądź mogłaby objąć całą Wspólnotę lub znaczną jej część, oraz która nie mogłaby zostać przeprowadzona w sposób współmierny do stopnia pilności sprawy, zważywszy na rodzaj problemu bezpieczeństwa związanego z danym produktem, zgodnie z procedurami ustanowionymi w szczegółowych przepisach ustawodawstwa Wspólnoty, mającego zastosowanie w odniesieniu do omawianych produktów albo kategorii produktów.
- 32) W związku z powyższym, konieczne jest zapewnienie odpowiedniego mechanizmu, który w ostateczności umożliwi przyjęcie środków mających zastosowanie w całej Wspólnocie, w formie decyzji adresowanej do Państw Członkowskich, w celu uporania się z sytuacjami spowodowanymi przez produkty stanowiące poważne zagrożenie. Decyzja taka pociągałaby za sobą zakaz wywozu danego produktu, chyba że wyjątkowe okoliczności dopuszczają w danej sytuacji decyzję o wprowadzeniu zakazu częściowego lub nie wydawania takiego zakazu, szczególnie w przypadku ustanowienia systemu uprzedniej zgody. Ponadto, zakaz eksportu powinien zostać przeanalizowany w związku z zapobieganiem zagrożeniom dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. Ponieważ decyzja taka nie ma bezpośredniego zastosowania w odniesieniu do podmiotów gospodarczych, Państwa Członkowskie powinny podjąć wszelkie niezbędne środki w celu jej wykonania. Środki przyjęte w związku z taką procedurą mają charakter tymczasowy, z wyjątkiem sytuacji gdy są stosowane do pojedynczych produktów czy partii produktów. W celu zapewnienia odpowiedniej oceny konieczności podjęcia takich środków oraz jak najlepszego ich opracowania, powinny one zostać podjęte przez Komisję, wspieraną przez komitet, w świetle konsultacji z Państwami Członkowskimi oraz z właściwym komitetem naukowym ds. danego zagrożenia, w przypadku wystąpienia kwestii naukowych, pozostających w kompetencjach naukowego komitetu Wspólnoty.
- 33) Środki konieczne w celu wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury w odniesieniu do realizacji uprawnień wykonawczych, przyznanych Komisji⁵.
- 34) W celu ułatwienia skutecznego i spójnego stosowania niniejszej dyrektywy, może zaistnieć potrzeba omówienia na forum komitetu różnych aspektów jej stosowania.
- 35) Należy zapewnić publiczny dostęp do informacji posiadanych przez władze, a dotyczących bezpieczeństwa produktów. Niemniej jednak, konieczna jest ochrona tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 287 Traktatu, w sposób zgodny z koniecznością zapewnienia skuteczności działań związanych z nadzorem rynku oraz skuteczności środków ochronnych.

⁵ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- 36) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw ofiar w rozumieniu dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących odpowiedzialności za wadliwe produkty⁶.
- 37) Państwa Członkowskie zobowiązane są uwzględnić odpowiednie środki odwoławcze przed właściwymi sądami, w odniesieniu do środków podejmowanych przez właściwe władze, ograniczające wprowadzenie produktu na rynek bądź nakazujące jego wycofanie czy przyjęcie zwrotu od konsumentów.
- 38) Ponadto, przyjęcie środków dotyczących produktów przywiezionych, na przykład wprowadzenie zakazu przywozu, w związku z zapobieganiem zagrożeniom dla bezpieczeństwa i zdrowia konsumentów, musi być zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty,
- 39) Komisja powinna okresowo badać sposób stosowania niniejszej dyrektywy oraz otrzymywane wyniki, w szczególności w odniesieniu do funkcjonowania systemów nadzoru rynkowego, szybkiej wymiany informacji oraz środków przyjętych na szczeblu Wspólnoty, wraz z innymi kwestiami dotyczącymi bezpieczeństwa produktów konsumenckiego we Wspólnocie, a także powinna przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie regularne raporty na ten temat.
- 40) Niniejsza dyrektywa nie wpływa na zobowiązania Państw Członkowskich, dotyczące nieprzekraczalnego terminu transpozycji i zastosowania dyrektywy 92/59/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Cel - Zakres - Definicje

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa wszystkich produktów wprowadzanych na rynek.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się w odniesieniu do wszystkich produktów określonych w art. 2 lit. a). Każdy z jej przepisów stosuje się w przypadku braku przepisów szczególnych ustawodawstwa Wspólnoty, regulujących bezpieczeństwo danych produktów.

W przypadku gdy produkty podlegają szczególnym wymogom związanym z bezpieczeństwem, narzuconym przez ustawodawstwo wspólnotowe, niniejszą dyrektywę stosuje się wyłącznie w odniesieniu do aspektów i zagrożeń lub kategorii zagrożeń nie objętych tymi wymogami. Oznacza to, że:

- a) art. 2 lit. b) i c), art. 3 i 4 nie stosuje się w odniesieniu do produktów, w przypadku których sprawa dotyczy zagrożeń lub kategorii zagrożeń objętych ustawodawstwem szczególnym;

⁶ Dz.U. L 210 z 7.08.1985, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 141 z 4.06.1999, str. 20).

- b) art. 5-18 stosuje się wyłącznie w przypadku gdy istnieją przepisy szczególne regulujące aspekty uwzględnione w wymienionych art., ukierunkowane na ten sam cel.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „produkt” oznacza każdy produkt – łącznie z produktem w kontekście świadczenia usług - przeznaczony dla konsumentów lub taki, który nawet jeżeli nie jest przeznaczony dla konsumentów, to w możliwych do przewidzenia warunkach może być przez nich używany, dostarczany im bądź udostępniany za opłatą lub bezpłatnie w ramach działalności handlowej, nowy, używany lub odnowiony.

Niniejsza dyrektywa nie ma jednak zastosowania do produktów z drugiej ręki, dostarczanych jako antyki lub towary wymagające przed ich użyciem naprawy czy renowacji, pod warunkiem, że dostawca wyraźnie informuje o tym odbiorcę;

- b) „produkt bezpieczny” oznacza każdy produkt, który w normalnych bądź możliwych do przewidzenia warunkach zastosowania, łącznie z przechowywaniem oraz, w stosownych przypadkach, oddaniem do użytku, wymogami instalacyjnymi i konserwacyjnymi, nie przedstawia żadnego zagrożenia lub jedynie minimalne zagrożenie związane z jego użytkowaniem, uważany za dopuszczalny i odpowiadający wysokiemu poziomowi ochrony bezpieczeństwa i zdrowia osób, ze szczególnym uwzględnieniem:
- (i) właściwości produktu, łącznie z jego składem, opakowaniem, instrukcją montażu oraz, w stosownych przypadkach, z instrukcją instalacji i konserwacji;
 - (ii) oddziaływania na inne produkty, jeżeli można przewidzieć, że będzie on używany wraz z innymi produktami;
 - (iii) wyglądem produktu, etykietowaniem, wszelkimi ostrzeżeniami i instrukcjami zastosowania i zniszczenia, a także wszelkimi innymi wskazówkami czy informacjami na temat produktu;
 - (iv) kategorii konsumentów narażonych na szczególne ryzyko podczas używania produktu, zwłaszcza dzieci i osób w podeszłym wieku.

Możliwość osiągnięcia wyższego poziomu bezpieczeństwa lub dostępność innych produktów o niższym stopniu zagrożenia nie stanowi podstaw do uznania produktu za „niebezpieczny”;

- c) „produkt niebezpieczny” oznacza każdy produkt, który nie odpowiada definicji „produktu bezpiecznego”, określonej w lit. b);
- d) „poważne zagrożenie” oznacza każde poważne zagrożenie, łącznie z późniejszymi skutkami, wymagające szybkiej interwencji władz publicznych;
- e) „producent” oznacza:

- (i) wytwórcę produktu, prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty oraz każdą inną osobę podającą się za wytwórcę przez umieszczenie na produkcie swojej nazwy, znaku handlowego lub innego wyróżniającego znaku lub osobę, która dokonuje renowacji danego produktu;
 - (ii) przedstawiciela wytwórcy, jeżeli wytwórca nie prowadzi działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty lub jeżeli nie posiada on przedstawiciela – importera produktu we Wspólnocie;
 - (iii) innych profesjonalistów w sieci dostawczej, w zakresie, w jakim ich działalność może mieć wpływ na cechy bezpieczeństwa produktu;
- f) „dystrybutor” oznacza wszystkich profesjonalistów w sieci dostawczej, których działalność nie ma wpływu na cechy bezpieczeństwa produktu;
- g) „przyjmowanie zwrotu od konsumenta” oznacza każdy środek mający na celu odebranie klientom niebezpiecznego produktu, który został już im dostarczony bądź udostępniony przez producenta czy dystrybutora;
- h) „wycofanie” oznacza środek mający na celu zapobieżenie dystrybucji, prezentacji czy oferowaniu konsumentowi niebezpiecznego produktu.

ROZDZIAŁ II

Ogólne wymogi bezpieczeństwa, kryteria oceny zgodności i normy europejskie

Artykuł 3

1. Producenci są zobowiązani do wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych.

2. Produkt uważa się za bezpieczny, o ile uwzględnione są aspekty objęte odnośnym ustawodawstwem krajowym, jeżeli w przypadku braku szczególnych przepisów wspólnotowych regulujących kwestie bezpieczeństwa danego produktu, spełnia on wymogi szczególnych przepisów ustawodawstwa krajowego Państwa Członkowskiego, na terytorium którego dany produkt jest sprzedawany, a przepisy takie zostały opracowane zgodnie z Traktatem, w szczególności z jego art. 28 i 30 oraz ustanawiają wymogi dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa, jakie dany produkt musi spełniać aby mógł być zostać wprowadzony do obrotu handlowego.

Produkt jest uważany za bezpieczny, o ile uwzględnione zostały zagrożenia i kategorie zagrożeń objęte odnośnymi normami krajowymi, jeżeli spełnia dobrowolne normy krajowe będące transpozycją norm europejskich, do których Komisja opublikowała odniesienia w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* zgodnie z art. 4. Państwa Członkowskie zobowiązane są publikować odniesienia do takich norm krajowych.

3. W okolicznościach innych niż te, o których mowa w ust. 2, zgodność produktu z ogólnymi wymogami bezpieczeństwa ocenia się przede wszystkim poprzez uwzględnienie następujących elementów, jeżeli takie istnieją:

- a) dobrowolnych norm krajowych będących transpozycją odnośnych norm europejskich, innych niż te określone w ust. 2;
- b) norm opracowanych w Państwie Członkowskim, w którym sprzedawany jest dany produkt;
- c) zaleceń Komisji ustanawiających wytyczne odnośnie do oceny bezpieczeństwa produktu;
- d) obowiązujących w danym sektorze kodeksów rzetelnej praktyki w odniesieniu do bezpieczeństwa produktów;
- e) poziomu wykonania i zastosowanej technologii;
- f) możliwych oczekiwań konsumentów w odniesieniu do bezpieczeństwa.

4. Zgodność produktu z kryteriami mającymi na celu zapewnienie ogólnego wymogu bezpieczeństwa, w szczególności z przepisami wymienionymi w ust. 2 lub 3, nie zabrania właściwym władzom Państw Członkowskich podejmowania stosownych środków w celu nałożenia ograniczeń co do wprowadzenia danego produktu na rynek bądź zażądania jego wycofania z rynku czy przyjęcia zwrotu od konsumenta, w przypadku istnienia dowodu, że pomimo takiej zgodności produkt jest niebezpieczny.

Artykuł 4

1. Do celów niniejszej dyrektywy, normy europejskie, o których mowa w akapicie drugim art. 3 ust. 2 powinny zostać opracowane w następujący sposób:

- a) wymogi mające na celu zapewnienie, że produkty odpowiadające tym normom spełniają ogólny wymóg bezpieczeństwa, powinny zostać określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 ust. 2;
- b) na podstawie tych wymogów, zgodnie z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zgodnie z przepisami w sprawie usług społeczeństwa informacyjnego⁷, Komisja powinna wezwać europejskie organy normalizacyjne do opracowania norm spełniających te wymogi;
- c) na podstawie powierzonych zadań, europejskie organy normalizacyjne przyjmą normy zgodnie z zasadami określonymi w ogólnych wytycznych dotyczących współpracy między Komisją a tymi organami;
- d) Komisja zobowiązana jest co trzy lata przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w ramach raportu, o którym mowa w art. 19 ust. 2, dotyczące jej programów ustanawiania wymogów i powierzonych zadań związanych z normalizacją, przewidzianych w lit. a) i b). W szczególności sprawozdanie powinno zawierać analizę decyzji podjętych w odniesieniu do wymogów i powierzonych zadań związanych z

⁷ Dz.U. L 204 z 21.07.1998, str. 37. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 98/48/WE (Dz.U. L 217 z 5.08.1998, str. 18).

normalizacją, o których mowa w lit. a) i b), oraz odnośnie do norm wymienionych w lit. c). Powinno także zawierać informacje dotyczące produktów, w odniesieniu do których Komisja zamierza ustanowić omawiane wymogi i związane z tym zadania, a także informacje na temat zagrożeń ze strony danego produktu jakie należy uwzględnić oraz wyniki wszelkich prac przygotowawczych, zapoczątkowanych w tej dziedzinie.

2. Komisja zobowiązana jest publikować w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* odniesienia do norm europejskich, przyjętych w ten sposób i opracowanych zgodnie z wymogami określonymi w ust. 1.

Jeżeli przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, norma przyjęta przez europejskie organy normalizacyjne zapewnia zgodność z ogólnym wymogiem bezpieczeństwa, Komisja może podjąć decyzję o opublikowaniu odniesienia do tej normy w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Jeżeli norma nie zapewnia zgodności z ogólnym wymogiem bezpieczeństwa, Komisja wycofa z publikacji, całkowicie bądź częściowo, odniesienie do takiej normy.

W przypadkach, o których mowa w akapicie drugim i trzecim, Komisja, z własnej inicjatywy lub na życzenie Państwa Członkowskiego, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 ust. 2, podejmuje decyzję czy dana norma spełnia ogólny wymóg bezpieczeństwa. Po konsultacji z Komitetem ustanowionym na mocy art. 5 dyrektywy 98/34/WE, Komisja podejmuje decyzję o publikacji bądź wycofaniu takiej normy. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie o swojej decyzji.

ROZDZIAŁ III

Inne zobowiązania producentów i zobowiązania dystrybutorów

Artykuł 5

1. W ramach prowadzonej działalności, producenci są zobowiązani udzielić konsumentom stosownych informacji w celu umożliwienia im oceny zagrożenia, jakie niesie ze sobą dany produkt w trakcie normalnego bądź przewidywanego czasu jego używania, w przypadku braku stosownych ostrzeżeń o takich zagrożeniach, a także celem umożliwienia przedsięwzięcia odpowiednich środków ostrożności.

Obecność ostrzeżeń nie zwalnia nikogo z obowiązku zachowania zgodności z innymi wymogami, ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

W ramach prowadzonej działalności, producenci zobowiązani są do przyjęcia środków współmiernych do właściwości produktów, które dostarczają. Środki te umożliwiają im:

- a) uzyskanie informacji o zagrożeniach jakie niesie ze sobą dany produkt;
- b) w razie zaistnienia konieczności uniknięcia zagrożeń, podjęcie stosownych działań, łącznie z wycofaniem z rynku, stosownym i skutecznym ostrzeżeniem konsumentów czy przyjęciem zwrotu produktu.

Środki wymienione w akapicie trzecim obejmują na przykład:

- a) wskazanie, przy pomocy produktu lub jego opakowania, producenta i szczegółów go dotyczących oraz odniesienia do produktu albo, w stosownych przypadkach, partii produktów, do której należy, z wyjątkiem przypadków kiedy brak takiej informacji jest uzasadniony, oraz
- b) we wszystkich stosownych przypadkach, przeprowadzenie badania próbek sprzedawanych produktów, dochodzenia oraz, w razie konieczności, prowadzenie rejestru zarzutów i informowanie dystrybutorów o takim monitorowaniu.

Działania, o których mowa w lit. b) trzeciego akapitu podejmowane są dobrowolnie bądź na żądanie właściwych władz, zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. f). Zarządzenie zwrotu produktu przez konsumenta jest wyjściem ostatecznym, w przypadku gdy inne środki są niewystarczające do zapobieżenia danemu zagrożeniu, w sytuacjach kiedy producenci uznają to za konieczne albo kiedy są zobowiązani do tego w wyniku środka podjętego przez właściwe władze. Działanie takie może zostać przeprowadzone w ramach odpowiednich kodeksów rzetelnej praktyki w danym Państwie Członkowskim, w przypadku gdy takie kodeksy istnieją.

2. Dystrybutorzy zobowiązani są działać z należytą ostrożnością, w celu zapewnienia zgodności z obowiązującymi wymogami bezpieczeństwa. W szczególności, zabrania się dostarczania produktów, co do których wiadomo bądź przypuszcza się, na podstawie posiadanych informacji i wiedzy zawodowej, że nie spełniają wymogów. Ponadto, dystrybutorzy w granicach swojej działalności, powinni uczestniczyć w monitorowaniu bezpieczeństwa produktów wprowadzanych do obrotu handlowego, zwłaszcza poprzez przekazywanie informacji na temat zagrożeń niesionych przez produkty, prowadzenie i zapewnienie dokumentacji niezbędnej do stwierdzenia pochodzenia produktów i współpracę z producentami i właściwymi władzami w zakresie podejmowanych działań ukierunkowanych na unikanie zagrożeń. W ramach swojej działalności, dystrybutorzy powinni podjąć środki umożliwiające im skuteczną współpracę.

3. W przypadku gdy producenci i dystrybutorzy, na podstawie posiadanych informacji i wiedzy zawodowej, wiedzą bądź powinni wiedzieć, że produkt, który wprowadzili na rynek stanowi zagrożenie dla konsumenta, które jest nie do pogodzenia z ogólnym wymogiem bezpieczeństwa, zobowiązani są oni do niezwłocznego poinformowania o tym fakcie właściwych władz Państwa Członkowskiego, stosownie do warunków ustanowionych w załączniku I, w szczególności podając szczegóły działania jakie zostało podjęte celem zapobieżenia zagrożeniu konsumenta.

Zgodnie z procedurą określoną w art. 15 ust. 3, Komisja powinna dostosować szczegółowe wymogi związane z obowiązkiem udzielania informacji ustanowionej w załączniku I.

4. W ramach swojej działalności, na żądanie właściwych władz, producenci i dystrybutorzy powinni podjąć z nimi współpracę w zakresie działań mających na celu uniknięcie zagrożeń ze strony produktów, które dostarczają bądź już dostarczyli. Właściwe władze zobowiązane są ustanowić procedury w odniesieniu do takiej współpracy, łącznie z procedurami dotyczącymi dialogu z odpowiednimi producentami i dystrybutorami w zakresie kwestii bezpieczeństwa produktów.

ROZDZIAŁ IV

Szczególne obowiązki i prawa Państw Członkowskich

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby producenci i dystrybutorzy wywiązywali się ze swoich zobowiązań, ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy, w sposób gwarantujący wprowadzanie do obrotu wyłącznie bezpiecznych produktów.
2. Państwa Członkowskie zobowiązane są ustanowić bądź mianować władze odpowiedzialne za monitorowanie zgodności produktów z ogólnymi wymogami bezpieczeństwa oraz przyznać takim władzom prawo podejmowania właściwych środków, do których są zobowiązane na mocy niniejszej dyrektywy.
3. Państwa Członkowskie zobowiązane są określić zadania, prawa i poczynić ustalenia dotyczące organizacji i współpracy właściwych władz. Zobowiązane są poinformować Komisję, która z kolei przekaże takie informacje do wiadomości innych Państw Członkowskich.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie zobowiązane są ustanowić przepisy w sprawie kar za naruszenie przepisów krajowych, uchwalonych na mocy niniejszej dyrektywy oraz przedsięwziąć wszelkie środki, niezbędne w celu ich wykonania. Uwzględnione kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o tych przepisach do dnia 15 stycznia 2004 r., a także zobowiązane są informować ją niezwłocznie o wszelkich poprawkach, nanoszonych do tych przepisów.

Artykuł 8

1. Do celów niniejszej dyrektywy, w szczególności jej art. 6, właściwe władze Państw Członkowskich uprawnione będą między innymi do podejmowania w miarę potrzeb środków wyszczególnionych w poniższych lit. a) i b) do f):
 - a) w odniesieniu do każdego produktu:
 - i) organizowanie, nawet po wprowadzeniu na rynek i zakwalifikowaniu produktu jako bezpiecznego, odpowiednich kontroli właściwości warunkujących bezpieczeństwo produktu, rozmiaru, aż do ostatecznego etapu użytkowania czy konsumpcji;
 - (ii) żądanie od zainteresowanych stron wszystkich niezbędnych informacji;
 - (iii) pobieranie próbek produktów i poddawanie ich kontrolom w kategoriach bezpieczeństwa;
 - b) w odniesieniu do produktu, który mógłby stanowić zagrożenie w pewnych warunkach:
 - i) wymaganie aby produkt był sprzedawany z odpowiednimi, jasno sformułowanymi i zrozumiałymi ostrzeżeniami odnośnie do zagrożeń jakie może stanowić, w

urzędowych językach Państwa Członkowskiego, w którym jest wystawiany na sprzedaż;

- (ii) dopuszczanie do obrotu w zależności od spełnienia uprzednich warunków bezpieczeństwa;
- c) w odniesieniu do produktu, który mógłby stanowić zagrożenie dla niektórych osób:

wydawanie zarządzeń o obowiązku ostrzegania o zagrożeniu, w odpowiednim czasie i w stosownej formie, łącznie z publikacją specjalnych ostrzeżeń;
- d) w odniesieniu do produktu, który mógłby być niebezpieczny:

w okresie koniecznym do przeprowadzenia rozmaitych ocen bezpieczeństwa, sprawdzenie i kontrole, tymczasowy zakaz dostarczania, oferowania i prezentacji produktu;
- e) w odniesieniu do produktu niebezpiecznego:

zakaz sprzedaży produktu i wprowadzenie dodatkowych środków, wymaganych w celu zapewnienia stosowania zakazu;
- f) w odniesieniu do produktu niebezpiecznego, który został już wprowadzony na rynek:
 - i) zarządzenie lub organizowanie jego faktycznego i niezwłocznego wycofania i ostrzeżenie konsumentów przed zagrożeniami jakie stanowi dany produkt;
 - (ii) zarządzenie lub koordynacja albo, w miarę potrzeb, organizowanie wraz z producentami i dystrybutorami akcji przeprowadzenia zwrotu produktów przez konsumentów oraz zniszczenia produktów w odpowiednich warunkach.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich, w przypadku przedsięwzięcia środków przewidzianych w ust. 1, zwłaszcza tych opisanych w lit. d) do f), zobowiązane są działać zgodnie z Traktatem, w szczególności z jego art. 28 i 30, w sposób zapewniający wdrożenie środków proporcjonalnych do powagi zagrożenia oraz uwzględniając odpowiednio zasadę ostrożności.

W tym kontekście, powinny one zachęcić producentów i dystrybutorów do dobrowolnego działania oraz popierać takie działanie, zgodnie z ich zobowiązaniami wynikającymi z niniejszej dyrektywy, w szczególności z jej rozdziału III, łącznie z opracowaniem kodeksów rzetelnej praktyki w stosownych przypadkach.

W razie konieczności, jeżeli działanie podjęte przez producentów i dystrybutorów w ramach wywiązywania się z ich zobowiązań jest niezadowalające, powinny zorganizować bądź zarządzić przedsięwzięcie środków przewidzianych w ust. 1 lit. f). Zwrot produktu przez konsumenta stanowi wyjście ostateczne. W przypadku istnienia w danym Państwie Członkowskim odpowiednich kodeksów rzetelnej praktyki, może być przeprowadzony w ramach takich kodeksów.

3. W szczególności, właściwe władze uprawnione są do podjęcia koniecznych działań w celu odpowiedniego stosowania właściwych środków, takich jak te wymienione w ust. 1 lit. b) do f), w przypadku produktów stanowiących poważne zagrożenie. Państwa Członkowskie powinny określić takie okoliczności, oceniając meritum każdej indywidualnej sprawy, z uwzględnieniem wytycznych, o których mowa w pkt. 8 załącznika II.

4. Środki jakie mogą zostać podjęte przez właściwe władze na mocy niniejszego art. będą kierowane w miarę potrzeb do:

- a) producenta;
- b) dystrybutorów, a w szczególności do stron odpowiedzialnych za pierwszy etap dystrybucji na rynku krajowym, w granicach prowadzonej przez nich działalności;
- c) w razie konieczności, do wszystkich innych osób, w związku z podjętym działaniem w celu uniknięcia zagrożeń ze strony produktu.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie powinny zapewnić właściwe podejście do zagadnienia, związane ze stosowaniem odpowiednich środków i procedur, w celu zapewnienia skutecznego nadzoru nad rynkiem, ukierunkowanego na zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumenta, co pociąga za sobą współpracę pomiędzy właściwymi władzami. Może to być związane w szczególności z następującymi działaniami:

- a) ustanowienie, okresowa aktualizacja i wdrożenie programów nadzoru w poszczególnych sektorach, według kategorii produktów lub zagrożeń oraz monitorowanie działań związanych z nadzorem, kontrolowanie danych i wyników;
- b) uzupełnianie i aktualizacja wiedzy naukowej i technicznej dotyczącej bezpieczeństwa produktów;
- c) okresowa rewizja i ocena funkcjonowania systemu kontroli i jego skuteczności oraz, w razie konieczności, rewizja stosowanego podejścia związanego z nadzorem i organizacją.

2. Państwa Członkowskie powinny zapewnić aby konsumenci i inne zainteresowane strony otrzymały możliwość zgłaszania właściwym władzom reklamacji dotyczących bezpieczeństwa produktów oraz działań związanych z nadzorem i kontrolą, oraz aby reklamacje te były w miarę potrzeb załatwiane. Państwa Członkowskie zobowiązane są aktywnie informować konsumentów i inne zainteresowane strony o procedurach ustanowionych w związku z powyższym.

Artykuł 10

1. Komisja zobowiązana jest popierać i uczestniczyć w działaniu europejskiej sieci władz Państw Członkowskich, właściwych ds. bezpieczeństwa produktów, zwłaszcza w zakresie współpracy administracyjnej.

2. Powyższe działania w ramach sieci powinny być skierowane szczególnie na rozwój systemu RAPEX, w sposób skoordynowany z innymi procedurami obowiązującymi we Wspólnocie. System ma za zadanie w szczególności ułatwić:

- a) wymianę informacji dotyczących oceny ryzyka, produktów niebezpiecznych, metod badawczych i wyników, najnowszych odkryć naukowych oraz innych aspektów dotyczących czynności kontrolnych;
- b) ustanowienie i wykonanie wspólnych projektów nadzoru i badań;
- c) wymianę wiedzy specjalistycznej i wiedzy na temat rzetelnych praktyk oraz współpracę w zakresie szkoleń;
- d) lepszą współpracę na szczeblu Wspólnoty w odniesieniu do czynności związanych z wykrywaniem, wycofywaniem i zwrotem niebezpiecznych produktów przez konsumentów.

ROZDZIAŁ V

Wymiana informacji i sytuacje szybkiej interwencji

Artykuł 11

1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie podejmuje środki ograniczające wprowadzenie produktów na rynek – lub nakazuje ich wycofanie czy zwrot przez konsumentów – takie jak środki określone w art. 8 ust. 1 lit. b) do f), zobowiązane jest ono powiadomić Komisję o podjętych środkach, wyszczególniając powody ich przyjęcia, w zakresie w jakim jest to wymagane na podstawie art. 12 lub szczególnego ustawodawstwa Wspólnoty. Państwo Członkowskie powiadamia także Komisję o wszelkich zmianach czy zniesieniu takich środków.

Jeżeli informujące Państwo Członkowskie uzna, że skutki zagrożenia nie sięgają bądź nie mogą sięgać poza jego terytorium, powiadomi o zastosowanych środkach, w zakresie w jakim dotyczą one informacji, która mogłaby być interesująca dla Państw Członkowskich z punktu widzenia bezpieczeństwa produktów, w szczególności jeżeli środki te stanowią reakcję na nowe zagrożenie, które nie zostało jeszcze zgłoszone.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 ust. 3 niniejszej dyrektywy, zapewniając skuteczność i prawidłowe działanie systemu, Komisja zobowiązana jest przyjąć wytyczne, o których mowa w pkt. 8 załącznika II. Powinny one zawierać projekt treści oraz znormalizowanego formularza w celu udzielania informacji przewidzianych w niniejszym art., a w szczególności powinny przewidywać dokładne kryteria określania warunków udzielania informacji, o których mowa w akapicie drugim.

2. Po stwierdzeniu na podstawie informacji wyszczególnionych w zgłoszeniu, że dany środek nie spełnia wymogów ustawodawstwa wspólnotowego i podjęciu decyzji, Komisja przesyła informację do innych Państw Członkowskich. W takim przypadku, Komisja zobowiązana jest niezwłocznie powiadomić o tym fakcie Państwo Członkowskie, które zainicjowało działania.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie przyjmuje lub podejmuje decyzję o przyjęciu, zaleca czy ustala z producentami i dystrybutorami, dobrowolnie bądź na zasadzie obowiązku, środki albo działania mające na celu zapobieżenie, ograniczenie czy nałożenie szczególnych warunków w odniesieniu do ewentualnej dystrybucji lub stosowania na jego terytorium produktów ze względu na poważne zagrożenie, zobowiązane jest niezwłocznie zgłosić ten fakt do wiadomości Komisji za pośrednictwem systemu RAPEX. Powinno także niezwłocznie powiadomić Komisję o zmianie bądź wycofaniu takiego środka czy działania.

Jeżeli notyfikujące Państwo Członkowskie uzna, że skutki zagrożenia nie sięgają lub nie mogą wydostać się poza jego terytorium, zobowiązane jest zastosować procedurę ustanowioną w art. 11, uwzględniając odnośne kryteria proponowane w wytycznych, o których mowa w pkt. 8 załącznika II.

Nie naruszając przepisów ustanowionych w pierwszym akapicie, przed podjęciem decyzji o przyjęciu takich środków lub podjęciu działań, Państwa Członkowskie mogą przekazać Komisji wszelkie informacje jakie posiadają na temat poważnego zagrożenia.

W przypadku poważnego zagrożenia, Państwa Członkowskie zobowiązane są poinformować Komisję o dobrowolnych środkach, ustanowionych w art. 5 niniejszej dyrektywy, podjętych przez producentów i dystrybutorów.

2. Po otrzymaniu takich informacji, Komisja zobowiązana jest sprawdzić ich zgodność z niniejszym art. oraz z wymogami mającymi zastosowanie w odniesieniu do funkcjonowania systemu RAPEX, oraz powinna przesłać je do wiadomości innych Państw Członkowskich, które z kolei powinny niezwłocznie powiadomić Komisję o przyjętych środkach.

3. Szczegółowe procedury w odniesieniu do systemu RAPEX zostały wymienione w załączniku II. Komisja powinna je przyjąć zgodnie z procedurą opisaną w art. 15 ust. 3.

4. Dostęp do systemu RAPEX przysługuje krajom kandydującym, krajom trzecim lub organizacjom międzynarodowym, w ramach umów między Wspólnotą a tymi krajami czy organizacjami międzynarodowymi, stosownie do ustaleń poczynionych w tych umowach. Wszelkie ustalenia powinny opierać się na wzajemności oraz powinny zawierać przepisy dotyczące poufności, odpowiadające przepisom mającym zastosowanie we Wspólnocie.

Artykuł 13

1. Jeżeli Komisja zdaje sobie sprawę z poważnego zagrożenia jakie stanowią niektóre produkty dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów w różnych Państwach Członkowskich, po konsultacji z Państwami Członkowskimi oraz w przypadku pojawienia się kwestii naukowych, które należą do kompetencji Komitetu Naukowego Wspólnoty i Komitetu Naukowego ds. danego zagrożenia, w świetle wyników tych konsultacji, może ona przyjąć decyzję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 ust. 2, zobowiązującą Państwa Członkowskie do przedsięwzięcia środków spośród tych wymienionych w art. 8 ust. 1 lit. b) - f) jeżeli jednocześnie:

- a) w wyniku uprzednich konsultacji z Państwami Członkowskimi okaże się, że ich opinie na temat przyjętego podejścia lub podejścia, które ma zostać przyjęte w odniesieniu do zagrożenia znacznie się różnią; i
- b) ze względu na istotę kwestii bezpieczeństwa danego produktu, nie można rozwiązać sprawy zagrożenia w sposób właściwy dla stopnia pilności danego przypadku, zgodnie z procedurami ustanowionymi na mocy szczegółowego ustawodawstwa Wspólnoty, które mają zastosowanie w odniesieniu do danych produktów; oraz
- c) nie ma możliwości skutecznego wyeliminowania zagrożenia jedynie poprzez przyjęcie właściwych środków, mających zastosowanie na szczeblu Wspólnoty, w celu zapewnienia konsekwentnego i wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2. Decyzje, o których mowa w ust. 1 zachowują swą ważność przez okres nie przekraczający jednego roku i mogą zostać zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą na kolejne okresy czasu, z których żaden nie może przekroczyć jednego roku.

Niemniej jednak, ważność decyzji dotyczących szczególnych, pojedynczo zidentyfikowanych produktów czy partii produktów nie podlega żadnym ograniczeniom czasowym.

3. Zakazuje się wywozu ze Wspólnoty produktów, które zostały objęte decyzją określoną w ust. 1, chyba że decyzja przewiduje inaczej.

4. Państwa Członkowskie zobowiązane są przedsięwziąć wszelkie niezbędne środki w celu wykonania decyzji określonych w ust. 1, w terminie nie przekraczającym 20 dni, chyba że decyzje przewidują inaczej.

5. Właściwe władze, odpowiedzialne za przedsięwzięcie środków określonych w ust. 1, w ciągu jednego miesiąca zobowiązane umożliwić zainteresowanym stronom przedłożenie ich opinii oraz odpowiednio powiadomić o tym Komisję.

ROZDZIAŁ VI

Procedury dotyczące działania Komitetu

Artykuł 14

1. Środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy, odnoszące się do spraw, o których mowa poniżej, powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą wykonawczą określoną w art. 15 ust. 2:

- a) środki wymienione w art. 4, dotyczące norm przyjętych przez europejskie organy normalizacyjne;
- b) decyzje wymienione w art. 13, zobowiązujące Państwa Członkowskie do przedsięwzięcia środków wyszczególnionych w art. 8 ust. 1 lit. b) do f).

2. Środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy, odnoszące się do wszystkich innych spraw, powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą doradczą określoną w art. 15 ust. 3.

Artykuł 15

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosowany jest art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 niniejszej dyrektywy.

Ustala się, że okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi 15 dni.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosowany jest art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 niniejszej dyrektywy.
4. Komitet uchwała swój regulamin.

ROZDZIAŁ VII

Przepisy końcowe

Artykuł 16

1. Informacje udostępniane władzom Państw Członkowskich lub Komisji, dotyczące zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów ze strony produktów, powinny w zasadzie być udostępniane do wiadomości publicznej, zgodnie z wymogami przejrzystości i baz naruszania ograniczeń wymaganych w celu prowadzenia działań związanych z monitorowaniem i badaniem. W szczególności, społeczeństwo powinno mieć dostęp do informacji na temat identyfikacji produktu, charakteru zagrożenia i podjętych środków.

Niemniej jednak, Państwa Członkowskie i Komisja zobowiązane są podjąć działania niezbędne do zapewnienia, że ich urzędnicy oraz agenci zachowują w tajemnicy informacje uzyskane do celów niniejszej dyrektywy, które ze względu na swój charakter, w odpowiednio uzasadnionych przypadkach objęte są tajemnicą zawodową, z wyjątkiem informacji o właściwościach związanych z bezpieczeństwem produktów, które muszą zostać podane do wiadomości publicznej w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, jeżeli wymagają tego okoliczności.

2. Ochrona tajemnicy zawodowej nie uniemożliwia udzielania właściwym władzom informacji istotnych dla zapewnienia skuteczności monitorowania rynku i działań związanych z nadzorem. Władze otrzymujące informacje objęte tajemnicą zawodową zapewniają ich ochronę.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na zastosowanie dyrektywy 85/374/EWG.

Artykuł 18

1. Każdy środek, przyjęty na mocy niniejszej dyrektywy i dotyczący ograniczeń w zakresie wprowadzenia produktu na rynek lub nakazujący jego wycofanie czy zwrot przez konsumentów, musi określać odpowiednie powody, na których się opiera. Zostanie on możliwie jak najszybciej przekazany do wiadomości zainteresowanych stron i powinien wskazywać środki zaradcze jakie są dostępne na mocy obowiązujących przepisów w danym Państwie Członkowskim oraz terminy mające zastosowanie do takich środków zaradczych.

Jak tylko możliwe, przed przyjęciem danego środka, zainteresowane strony powinny otrzymać możliwość przedłożenia swoich opinii. Jeżeli z powodu pilności środków jakie muszą zostać podjęte, strony nie przedłożą swoich opinii, należy im dać taką możliwość we właściwym czasie po wdrożeniu danego środka.

Środki wymagające wycofania produktu bądź jego zwrotu przez konsumentów, powinny uwzględniać konieczność zachęcenia dystrybutorów, użytkowników i konsumentów do wdrożenia takich środków.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, aby wszelkie środki podejmowane przez właściwe władze i pociągające za sobą ograniczenia we wprowadzaniu produktu na rynek lub wymagające jego wycofania z rynku czy zwrotu przez konsumentów, mogły być przedmiotem odwołania u właściwych władz sądowych.

3. Wszelkie decyzje podjęte na mocy niniejszej dyrektywy i pociągające za sobą ograniczenia we wprowadzaniu produktu na rynek lub wymagające jego wycofania z rynku czy zwrotu przez konsumentów, nie będą miały żadnego wpływu na ocenę odpowiedzialności zainteresowanej strony, w świetle krajowego prawa karnego mającego zastosowanie do danej sprawy.

Artykuł 19

1. Komisja może wnieść przed Komitet wymieniony w art. 15 jakąkolwiek sprawę dotyczącą stosowania niniejszej dyrektywy, a w szczególności sprawy związane z monitorowaniem rynku i nadzorowaniem.

2. Od dnia 15 stycznia 2004 r., Komisja co cztery lata zobowiązana jest przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie raport dotyczący wykonania niniejszej dyrektywy.

Raport powinien w szczególności zawierać informacje dotyczące bezpieczeństwa produktów konsumenckich, zwłaszcza lepszego wykrywania produktów, funkcjonowania nadzoru rynkowego, prac normalizacyjnych, funkcjonowania systemu RAPEX i środków wspólnotowych, jakie zostały przedsięwzięte na podstawie art. 13. W tym celu, Komisja powinna wykonywać ocenę odnośnych kwestii, w szczególności podejść do zagadnienia, systemów i praktyk stosowanych przez Państwa Członkowskie, w świetle wymogów niniejszej dyrektywy i innego ustawodawstwa Wspólnoty dotyczącego bezpieczeństwa produktów. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić Komisji wszelką pomoc oraz informacje niezbędne do przeprowadzenia oceny i opracowania raportów.

Artykuł 20

Komisja zobowiązana jest określić potrzeby, możliwości oraz priorytety w odniesieniu do działań Wspólnoty w zakresie bezpieczeństwa usług oraz przedłożyć Parlamentowi

Europejskiemu i Radzie, do dnia 1 stycznia 2003 r. raport oraz, w miarę potrzeb, wnioski dotyczące danej kwestii.

Artykuł 21

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 15 stycznia 2004 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 22

Dyrektywa 92/59/EWG traci moc od dnia 15 stycznia 2004 r., nie naruszając zobowiązań Państw Członkowskich w odniesieniu do nieprzekraczalnych terminów transpozycji i stosowania wspomnianej dyrektywy, zgodnie ze wskazaniem w załączniku III.

Odniesienia do dyrektywy 92/59/EWG powinny być interpretowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy oraz powinny być odczytywane zgodnie z tabelą współzależności, przedstawioną w załączniku IV.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 2001 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

F. VANDENBROUCKE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYMOGI DOTYCZĄCE INFORMACJI JAKIE MAJĄ BYĆ DOSTARCZANE WŁAŚCIWYM WŁADZOM PRZEZ PRODUCENTÓW I DYSTRYBUTORÓW NA TEMAT PRODUKTÓW, KTÓRE NIE SPEŁNIAJĄ OGÓLNEGO WYMOGU BEZPIECZEŃSTWA

1. Informacje wyszczególnione w art. 5 ust. 3 lub mające zastosowanie na podstawie szczególnych wymogów określonych przepisami Wspólnoty w odniesieniu do danego produktu, powinny być przekazywane właściwym władzom, wyznaczonym do tych celów w Państwach Członkowskich, w których kwestionowane produkty są lub były sprzedawane czy dostarczane konsumentom w inny sposób.
2. Komisja, wspomagana przez komitet wymieniony w art. 15, określi treść oraz opracuje standardowy formularz zgłoszeniowy, przewidziany w niniejszym Załączniku, zapewniając jednocześnie skuteczność i prawidłowe funkcjonowanie systemu. W szczególności, zobowiązana jest przedstawić, możliwie w formie poradnika, proste i jasne kryteria określania szczególnych warunków, zwłaszcza tych dotyczących odosobnionych okoliczności czy produktów, do których zgłoszenie nie ma zastosowania w związku z niniejszym Załączniku.
3. W sytuacji poważnego zagrożenia, informacje te powinny obejmować przynajmniej:
 - a) informacje umożliwiające dokładną identyfikację kwestionowanego produktu lub partii produktów;
 - b) pełny opis zagrożenia jakie stanowi dany produkt;
 - c) wszelkie dostępne informacje dotyczące wykrycia danego produktu;
 - d) opis działań, podjętych w celu zapobieżenia zagrożeniu konsumentów.

ZAŁĄCZNIK II

PROCEDURY ZWIĄZANE ZE STOSOWANIEM SYSTEMU RAPEX I WYTYCZNE DOTYCZĄCE ZGŁOSZEŃ

1. RAPEX obejmuje produkty określone w art. 2 lit. a), które stanowią poważne zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów.

Z zakresu systemu RAPEX wyklucza się środki farmakologiczne, uwzględnione w dyrektywach 75/319/EWG⁸ i 81/851/EWG⁹.

2. RAPEX jest zasadniczo ukierunkowany na szybką wymianę informacji w przypadku poważnego zagrożenia. Wytyczne, o których mowa w pkt. 8 określają szczególne kryteria w celu rozpoznania poważnych zagrożeń.

3. Państwa Członkowskie przekazujące informacje na podstawie art. 12 powinny udzielić wszystkich dostępnych informacji szczegółowych. W szczególności, zgłoszenie powinno zawierać informacje określone w wytycznych wymienionych w pkt. 8 oraz co najmniej:

- a) informacje umożliwiające identyfikację produktu;
- b) opis danego zagrożenia, łącznie z podsumowaniem wyników wszelkich badań / analiz oraz wnioski w celu oceny poziomu zagrożenia;
- c) w stosownych przypadkach, charakter i czas trwania środków lub działań, w sprawie których zapadła decyzja, lub które zostały podjęte;
- d) informacje o sieci zaopatrzenia i dystrybucji danego produktu, w szczególności o krajach przeznaczenia.

Informacje takie powinny być przekazywane na specjalnym standardowym formularzu zgłoszeniowym oraz za pomocą środków określonych w wytycznych wymienionych w pkt. 8.

Kiedy środek zgłoszony zgodnie z art. 11 lub art. 12 nakazuje ograniczenie dystrybucji bądź stosowania substancji chemicznej albo preparatu, Państwa Członkowskie zobowiązane są jak najszybciej dostarczyć podsumowanie lub odniesienie do właściwych danych, dotyczących danej substancji czy preparatu oraz znanych i osiągalnych substytutów, jeżeli informacje na ten temat są dostępne. Powiadomią także o przewidywanych skutkach środka w odniesieniu do zdrowia i bezpieczeństwa konsumenta, wraz z oceną ryzyka, przeprowadzoną zgodnie z ogólnymi zasadami dotyczącymi oceny zagrożenia ze strony substancji chemicznych, stosownie do art. 10 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 793/93¹⁰ w przypadku substancji istniejącej lub art. 3

⁸ Dz.U. L 147 z 9.06.1975, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2000/38/WE (Dz.U. L 139 z 10.06.2000, str. 28).

⁹ Dz.U. L 317 z 6.11.1981, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2000/37/WE (Dz.U. L 139 z 10.06.2000, str. 25).

¹⁰ Dz.U. L 84 z 5.04.1993, str. 1.

ust. 2 dyrektywy 67/548/EWG¹¹ w przypadku substancji nowej. Wytyczne wymienione w pkt. 8 określają szczegóły i procedury w odniesieniu do informacji wymaganych w związku z powyższym.

4. Kiedy Państwo Członkowskie informuje Komisję o poważnym zagrożeniu przed podjęciem decyzji o przyjęciu środków, zgodnie z art. 12 ust. 1, akapit trzeci, zobowiązane jest ono powiadomić Komisję w ciągu 45 dni czy potwierdza tę informację, czy też ją zmienia.
5. Komisja, możliwie jak najszybciej, weryfikuje zgodność informacji otrzymanych za pośrednictwem RAPEX z przepisami dyrektywy i kiedy uzna za konieczne oraz w celu dokonania oceny bezpieczeństwa produktu, z własnej inicjatywy może przeprowadzić dochodzenie. W przypadku takiego dochodzenia, Państwa Członkowskie są zobowiązane w miarę możliwości udzielić Komisji wymaganych przez nią informacji.
6. Po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w art. 12, Państwa Członkowskie, najpóźniej w terminie określonym w wytycznych wymienionych w pkt. 8, zobowiązane są przekazać Komisji następujące informacje:
 - a) czy produkt był sprzedawany na ich terytorium;
 - b) jakie środki związane z danym produktem mogą przedsięwziąć w świetle ich własnych okoliczności, podając powody, łącznie z odmienną oceną ryzyka czy inną szczególną sytuacją, która uzasadnia ich decyzję, w szczególności dotyczącą braku działania czy kontynuacji działań;
 - c) wszelkie stosowne informacje uzupełniające, jakie otrzymały na temat danego zagrożenia, łącznie z wynikami badań czy przeprowadzonych analiz.

Wytyczne wymienione w pkt. 8 określają dokładne kryteria w odniesieniu do zgłaszania środków ograniczonych do terytorium krajowego oraz precyzują sposoby postępowania w przypadku zgłaszania zagrożeń, które zdaniem Państwa Członkowskiego nie wydoszły się poza jego terytorium.

7. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach czy zniesieniu danego środka (-ów) lub działania (-ań).
8. Komisja opracowuje i regularnie aktualizuje, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 ust. 3, wytyczne dotyczące zarządzania przez Komisję i Państwa Członkowskie systemem RAPEX.
9. Komisja może informować krajowe punkty kontaktowe o produktach stanowiących poważne zagrożenie, importowanych lub eksportowanych przez Wspólnotę i Europejski Obszar Gospodarczy.
10. Odpowiedzialność za udzielaną informację spoczywa na powiadamiającym Państwie Członkowskim.

¹¹ Dz.U. 196 z 16.08.1967, str. 1/67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2000/33/WE (Dz.U. L 136 z 8.06.2000, str. 90).

11. Komisja zapewnia prawidłowe funkcjonowanie systemu, w szczególności klasyfikację i indeksowanie zgłoszeń, zgodnie ze stopniem ich pilności. Szczegółowe procedury ustanowione zostaną na podstawie wytycznych wymienionych w pkt. 8.

ZAŁĄCZNIK III

TERMIN TRANSPOZYCJI I STOSOWANIA UCHYLONEJ DYREKTYWY

(WYMIENIONEJ W PIERWSZYM AKAPICIE ART. 22)

<i><u>Dyrektywa</u></i>	<i><u>Termin transpozycji</u></i>	<i><u>Termin na rozpoczęcie stosowania</u></i>
dyrektywa 92/59/EWG	29 czerwca 1994 r.	29 czerwca 1994 r.

ZAŁĄCZNIK IV

TABELA KORELACJI

(WYMIENIONA W AKAPICIE DRUGIM ART. 22)

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 92/59/EWG
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3	art. 4
art. 4	—
art. 5	art. 3
art. 6	art. 5
art. 7	art. 5 ust. 2
art. 8	art. 6
art. 9	—
art. 10	—
art. 11	art. 7
art. 12	art. 8
art. 13	art. 9
art. 14 i 15	art. 10
art. 16	art. 12
art. 17	art. 13
art. 18	art. 14
art. 19	art. 15
art. 20	—
art. 21	art. 17
art. 22	art. 18
art. 23	art. 19
załącznik I	—
załącznik II	Załącznik
załącznik III	—
załącznik IV	—

Tabela zgodności
przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów z przepisami dyrektywy 2001/95/WE w sprawie ogólnego
bezpieczeństwa produktów.

JUE	JPL
<p>pkt (9) preambuły Bezpieczeństwo wyposażenia używanego przez usługodawców do świadczenia usług na rzecz konsumentów nie podlega przepisom niniejszej dyrektywy, gdyż winno być rozpatrywane w połączeniu z bezpieczeństwem świadczonych usług. Z zakresu niniejszej dyrektywy w szczególności wyłącza się obsługiwane przez usługodawcę urządzenia, którymi konsumenci przemieszczają się lub podróżują;</p>	<p>Art. 2 3. Przepisów ustawy nie stosuje się do urządzeń używanych w celu świadczenia usług rzecz konsumentów, w szczególności do obsługiwanych przez usługodawcę urządzeń, którymi konsumenci przemieszczają się lub podróżują.</p>
<p>pkt (12) preambuły jeżeli szczegółowe ustawodawstwo wspólnotowe wyznacza wymogi bezpieczeństwa obejmujące tylko niektóre zagrożenia lub kategorie zagrożeń, w odniesieniu do rozpatrywanych produktów obowiązki podmiotów gospodarczych co do tych zagrożeń określone są przepisami regulacji szczegółowych, natomiast do pozostałych zagrożeń stosować się winny ogólne wymogi bezpieczeństwa zawarte w niniejszej dyrektywie;</p>	<p>Art. 2 2. Przepisy ustawy określające obowiązki producentów i dystrybutorów oraz przepis sprawowania nadzoru nad bezpieczeństwem produktów stosuje się również w odniesieniu do produktów, dla których przepisy odrębne określają szczegółowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa - w zakresie, w jakim nie regulują tego przepisy odrębne.</p>
<p>Art. 1 1. Niniejsza dyrektywa ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa wszystkich produktów wprowadzanych na rynek.</p>	<p>Art. 1 Ustawa określa ogólne wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów, obowiązki producentów i dystrybutorów w zakresie bezpieczeństwa produktów oraz zasady i sprawowania nadzoru, w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów wprowadzanych na rynek.</p>
<p>Art. 1 2. Niniejszą dyrektywę stosuje się w odniesieniu do wszystkich produktów określonych w art. 2 lit. a). Każdy z jej przepisów stosuje się w przypadku braku przepisów szczególnych ustawodawstwa Wspólnoty, regulujących bezpieczeństwo danych produktów. W przypadku gdy produkty podlegają szczególnym wymogom związanym z bezpieczeństwem, narzuconym przez ustawodawstwo wspólnotowe, niniejszą dyrektywę stosuje się wyłącznie w odniesieniu do aspektów i zagrożeń lub kategorii zagrożeń nie objętych tymi wymogami. Oznacza to, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) art. 2 lit. b) i c), art. 3 i 4 nie stosuje się w odniesieniu do produktów, w przypadku których sprawa dotyczy zagrożeń lub kategorii zagrożeń objętych ustawodawstwem szczegółowym; b) art. 5-18 stosuje się wyłącznie w przypadku gdy istnieją przepisy szczególne regulujące aspekty uwzględnione w wymienionych art., ukierunkowane na ten sam cel. 	<p>Art. 2 1. Ustawę stosuje się do:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) produktów, dla których przepisy odrębne nie określają szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa; 2) zagrożeń związanych z produktami dla których przepisy odrębne określają szczególne wymagania dotyczące bezpieczeństwa, jeżeli zagrożenia te nie objęte przez przepisy odrębne.

<p>Art. 2</p> <p>a) „produkt” oznacza każdy produkt – łącznie z produktem w kontekście świadczenia usług - przeznaczony dla konsumentów lub taki, który nawet jeżeli nie jest przeznaczony dla konsumentów, to w możliwych do przewidzenia warunkach może być przez nich używany, dostarczany im bądź udostępniany za opłatą lub bezpłatnie w ramach działalności handlowej, nowy, używany lub odnowiony.</p> <p>Niniejsza dyrektywa nie ma jednak zastosowania do produktów z drugiej ręki, dostarczanych jako antyki lub towary wymagające przed ich użyciem naprawy czy renowacji, pod warunkiem, że dostawca wyraźnie informuje o tym odbiorcę;</p>	<p>Art. 3</p> <p>1) produkt - rzecz ruchomą przeznaczoną do użytku konsumentów lub co do której istnieje prawdopodobieństwo, że może być używana przez konsumentów, nawet jeżeli nie jest dla nich przeznaczona, dostarczaną lub udostępnianą przez producenta lub dystrybutora zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie, w tym również w ramach świadczenia usług; produktem jest zarówno rzecz nowa, jak i używana, naprawiana lub regenerowana; produktem nie jest jednak rzecz używana dostarczana jako antyk albo jako relikwiarz wymagająca naprawy lub regeneracji przed użyciem, o ile dostarczający powiada konsumenta o tych właściwościach rzeczy;</p>
<p>Art. 2</p> <p>b) „produkt bezpieczny” oznacza każdy produkt, który w normalnych bądź w możliwych do przewidzenia warunkach zastosowania, łącznie z przechowywaniem oraz, w stosownych przypadkach, oddaniem do użytku, wymogami instalacyjnymi i konserwacyjnymi, nie przedstawia żadnego zagrożenia lub jedynie minimalne zagrożenie związane z jego użytkowaniem, uważany za dopuszczalny i odpowiadający wysokiemu poziomowi ochrony bezpieczeństwa i zdrowia osób, ze szczególnym uwzględnieniem:</p> <p>(i) właściwości produktu, łącznie z jego składem, opakowaniem, instrukcją montażu oraz, w stosownych przypadkach, z instrukcją instalacji i konserwacji;</p> <p>(ii) oddziaływania na inne produkty, jeżeli można przewidzieć, że będzie używany wraz z innymi produktami;</p> <p>(iii) wyglądem produktu, w tym jego oznakowaniem, wszelkimi ostrzeżeniami i instrukcjami zastosowania i zniszczenia, a także wszelkimi innymi wskazówkami czy informacjami na temat produktu;</p> <p>(iv) kategorii konsumentów narażonych na szczególne ryzyko używania produktu, zwłaszcza dzieci i osób w podeszłym wieku.</p> <p>Możliwość osiągnięcia wyższego poziomu bezpieczeństwa lub dostępność innych produktów o niższym stopniu zagrożenia nie stanowi podstaw do uznania produktu za „niebezpieczny”;</p>	<p>Art. 5</p> <p>1. Produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub w innych dających rozsądnie przewidzieć warunkach jego używania, włączając czas korzystania z produktu a także, w zależności od rodzaju, sposób uruchomienia oraz wymogi instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym użytkowaniem i uwzględniające wymagania dotyczące ochrony życia i zdrowia ludzkiego.</p> <p>2. Przy ocenie bezpieczeństwa produktu uwzględnia się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) właściwości produktu, w tym jego skład, opakowanie, instrukcję montażu a także biorąc pod uwagę rodzaj produktu - instrukcję instalacji i konserwacji; 2) oddziaływanie na inne produkty, jeżeli można rozsądnie przewidywać, że będą używane łącznie z innymi produktami; 3) wygląd produktu, jego oznakowanie, ostrzeżenia i instrukcje dotyczące jego użytkowania i postępowania z produktem zużytym, oraz wszelkie inne wskazówki lub informacje dotyczące produktu udostępniane konsumentowi; 4) kategorie konsumentów narażonych na niebezpieczeństwo w związku z używaniem produktu, w szczególności dzieci i osoby starsze. <p>Art. 6</p> <p>2. Do stwierdzenia, że produkt nie jest bezpieczny, nie wystarcza możliwość osiągnięcia wyższego poziomu bezpieczeństwa lub dostępność innych produktów stwarzających mniejsze zagrożenia dla konsumentów.</p>
<p>Art. 2</p> <p>c) „produkt niebezpieczny” oznacza każdy produkt, który nie odpowiada definicji „produktu bezpiecznego”, określonej w lit. b);</p>	<p>Art. 6</p> <p>1. Produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 5, nie jest produktem bezpiecznym.</p>

<p>Art. 2 d) „poważne zagrożenie” oznacza każde poważne zagrożenie, łącznie z późniejszymi skutkami, wymagające szybkiej interwencji władz publicznych;</p>	<p>Art. 6 3. Przy dokonywaniu oceny, czy produkt stwarza poważne zagrożenie, przez które rozu się wymagające niezwłocznej interwencji naruszenie wymagań bezpieczeństwa, uwzglę się bezpośrednio lub odsunięte w czasie skutki używania produktu, w tym stopie prawdopodobieństwo utraty zdrowia lub życia przez konsumentów, stopień naraż poszczególnych kategorii konsumentów oraz możliwość prawidłowej oceny ryzyka p konsumentów i możliwości jego uniknięcia.</p>
<p>Art. 2 e) „producent” oznacza: (i) wytwórcę produktu, prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty oraz każdą inną osobę podającą się za wytwórcę przez umieszczenie na produkcie swojej nazwy, znaku handlowego lub innego wyróżniającego znaku lub osobę, która dokonuje renowacji danego produktu; (ii) przedstawiciela wytwórcy, jeżeli wytwórca nie prowadzi działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty lub jeżeli nie posiada on przedstawiciela – importera produktu we Wspólnocie; (iii) innych profesjonalistów w sieci dostawczej, w zakresie, w jakim ich działalność może mieć wpływ na cechy bezpieczeństwa produktu;</p>	<p>Art. 3 2) producent: a) przedsiębiorcę prowadzącego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w Unii Europejskiej działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, k występuje jako wytwórca umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając sv nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, k naprawia lub regeneruje produkt, b) przedstawiciela wytwórcy, a jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela - impor produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności na terytor Rzeczypospolitej Polskiej ani w Unii Europejskiej, c) przedsiębiorcę uczestniczącego w dowolnym etapie procesu dostarczania udostępniania produktu, jeżeli jego działanie może wpływać na bezpieczeństwo produktu;</p>
<p>Art. 2 f) „dystrybutor” oznacza wszystkich profesjonalistów w sieci dostawczej, których działalność nie ma wpływu na cechy bezpieczeństwa produktu;</p>	<p>Art. 3 3) dystrybutor - przedsiębiorcę uczestniczącego w dowolnym etapie procesu dostarczania udostępniania produktu, którego działalność nie wpływa na bezpieczeństwo produktu;</p>
<p>Art. 2 g) „przyjmowanie zwrotu od konsumenta” oznacza każdy środek mający na celu odebranie klientom niebezpiecznego produktu, który został już im dostarczony bądź udostępniony przez producenta czy dystrybutora;</p>	<p>Art. 24 6. Wycofanie produktu od konsumentów i jego zniszczenie może zostać nakazane wyłącznie w przypadku, gdy inne działania byłyby niewystarczające dla zapobieżenia poważni zagrożeniom powodowanym przez produkt. 7. Jeżeli organ nadzoru nakazuje wycofanie produktu od konsumentów, producent obowiązany odebrać produkt dostarczony przez konsumentów i zwrócić kwotę, za produkt został nabyty, bez względu na stopień zużycia produktu.</p>
<p>Art. 2 h) „wycofanie” oznacza środek mający na celu zapobieżenie dystrybucji, prezentacji czy oferowaniu konsumentowi niebezpiecznego produktu.</p>	<p>Art. 24 5. Wycofanie produktu z rynku polega na odebraniu przez producenta produktu dystrybutorów oraz zakazaniu prezentowania i oferowania przez dystrybutorów taki produktu konsumentom.</p>
<p>Art. 3 1. Producenci są zobowiązani do wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych.</p>	<p>Art. 11 1. Producent może wprowadzać na rynek tylko produkty bezpieczne.</p>

<p>Art. 3 2. Produkt uważa się za bezpieczny, o ile uwzględnione są aspekty objęte odnośnym ustawodawstwem krajowym, jeżeli w przypadku braku szczególnych przepisów wspólnotowych regulujących kwestie bezpieczeństwa danego produktu, spełnia on wymogi szczególnych przepisów ustawodawstwa krajowego Państwa Członkowskiego, na terytorium, którego dany produkt jest sprzedawany, a przepisy takie zostały opracowane zgodnie z Traktatem, w szczególności z jego art. 28 i 30 oraz ustanawiają wymogi dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa, jakie dany produkt musi spełniać aby mógł być zostać wprowadzony do obrotu handlowego.</p>	<p>Art. 7 1. W przypadku gdy przepisy Wspólnoty Europejskiej nie określają szczegółów wymagań dotyczących bezpieczeństwa określonego produktu, produkt wprowadzony rynek polski uznaje się za bezpieczny, jeżeli spełnia określone odrębnymi przepisami polskimi szczegółowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów.</p>
<p>Art. 3 2. Produkt jest uważany za bezpieczny, o ile uwzględnione zostały zagrożenia i kategorie zagrożeń objęte odnośnymi normami krajowymi, jeżeli spełnia dobrowolne normy krajowe będące transpozycją norm europejskich, do których Komisja opublikowała odniesienia w <i>Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich</i> zgodnie z art. 4. Państwa Członkowskie zobowiązane są publikować odniesienia do takich norm krajowych.</p>	<p>Art. 7 2. Domniemywa się, że produkt zgodny z normami zharmonizowanymi w rozumieniu przepisów o systemie oceny zgodności jest produktem bezpiecznym w zakresie wymaganych tymi normami.</p>
<p>Art. 3 3. W okolicznościach innych niż te, o których mowa w ust. 2, zgodność produktu z ogólnymi wymogami bezpieczeństwa ocenia się przede wszystkim poprzez uwzględnienie następujących elementów, jeżeli takie istnieją:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) dobrowolnych norm krajowych będących transpozycją odnośnych norm europejskich, innych niż te określone w ust. 2; b) norm opracowanych w Państwie Członkowskim, w którym sprzedawany jest dany produkt; c) zaleceń Komisji ustanawiających wytyczne odnośnie do oceny bezpieczeństwa produktu; d) obowiązujących w danym sektorze kodeksów rzetelnej praktyki w odniesieniu do bezpieczeństwa produktów; e) poziomu wykonania i zastosowanej technologii; f) możliwych oczekiwań konsumentów w odniesieniu do bezpieczeństwa. 	<p>Art. 7 3. W przypadku braku przepisów, o których mowa w ust. 1, lub norm zharmonizowanych, których mowa w ust. 2, albo jeżeli produkt nie jest zgodny z normami zharmonizowanymi, bezpieczeństwo produktu ocenia się w szczególności uwzględnieniem:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) spełniania przez produkt dobrowolnych norm krajowych przenoszonych na normy europejskie, innych niż normy zharmonizowane w rozumieniu przepisów o systemie oceny zgodności; 2) spełniania przez produkt polskich norm; 3) zaleceń Komisji Europejskiej określających wskazówki co do oceny bezpieczeństwa produktu; 4) obowiązujących w danym sektorze zasad dobrej praktyki odnoszących się do bezpieczeństwa produktów; 5) aktualnego stanu wiedzy i techniki; 6) uzasadnionych oczekiwań konsumentów co do bezpieczeństwa produktu.
<p>Art. 3 4. Zgodność produktu z kryteriami mającymi na celu zapewnienie ogólnego wymogu bezpieczeństwa, w szczególności z przepisami wymienionymi w ust. 2 lub 3, nie zabrania właściwym władzom Państw Członkowskich podejmowania stosownych środków w celu nałożenia ograniczeń co do wprowadzenia danego produktu na rynek bądź zażądania jego wycofania z rynku czy przyjęcia zwrotu od konsumenta, w przypadku istnienia dowodu, że pomimo takiej zgodności produkt jest niebezpieczny.</p>	<p>Art. 8 Spełnianie przez produkt wymagań, o których mowa w art. 7, nie wyłącza możliwości stosowania środków określonych ustawą, jeżeli organ nadzoru stwierdzi, że pomimo zgodności z tymi wymaganiami, produkt nie jest bezpieczny.</p>

Art. 5

1. W ramach prowadzonej działalności, producenci są zobowiązani udzielić konsumentom stosownych informacji w celu umożliwienia im oceny zagrożenia, jakie niesie ze sobą dany produkt w trakcie normalnego bądź przewidywanego czasu jego używania, w przypadku braku stosownych ostrzeżeń o takich zagrożeniach, a także celem umożliwienia przedsięwzięcia odpowiednich środków ostrożności.

Obecność ostrzeżeń nie zwalnia nikogo z obowiązku zachowania zgodności z innymi wymogami, ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

W ramach prowadzonej działalności, producenci zobowiązani są do przyjęcia środków współmiernych do właściwości produktów, które dostarczają. Środki te umożliwiają im:

- a) uzyskanie informacji o zagrożeniach jakie niesie ze sobą dany produkt;
- b) w razie zaistnienia konieczności uniknięcia zagrożeń, podjęcie stosownych działań, łącznie z wycofaniem z rynku, stosownym i skutecznym ostrzeżeniem konsumentów czy przyjęciem zwrotu produktu.

Środki wymienione w akapicie trzecim obejmują na przykład:

- a) wskazanie, przy pomocy produktu lub jego opakowania, producenta i szczegółów go dotyczących oraz odniesienia do produktu albo, w stosownych przypadkach, partii produktów, do której należy, z wyjątkiem przypadków kiedy brak takiej informacji jest uzasadniony, oraz
- b) we wszystkich stosownych przypadkach, przeprowadzenie badania próbek sprzedawanych produktów, dochodzenia oraz, w razie konieczności, prowadzenie rejestru zarzutów i informowanie dystrybutorów o takim monitorowaniu.

Działania, o których mowa w lit. b) trzeciego akapitu podejmowane są dobrowolnie bądź na żądanie właściwych władz, zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. f). Zarządzenie zwrotu produktu przez konsumenta jest wyjściem ostatecznym, w przypadku gdy inne środki są niewystarczające do zapobieżenia danemu zagrożeniu, w sytuacjach kiedy producenci uznają to za konieczne albo kiedy są zobowiązani do tego w wyniku środka podjętego przez właściwe władze. Działanie takie może zostać przeprowadzone w ramach odpowiednich kodeksów rzetelnej praktyki w danym Państwie Członkowskim, w przypadku gdy takie kodeksy istnieją.

2. Dystrybutorzy zobowiązani są działać z należytą ostrożnością, w celu zapewnienia zgodności z obowiązującymi wymogami bezpieczeństwa. W szczególności, zabrania się dostarczania produktów, co do których wiadomo bądź przypuszcza się, na podstawie posiadanych informacji i wiedzy zawodowej, że nie spełniają wymogów. Ponadto, dystrybutorzy w granicach swojej działalności, powinni uczestniczyć w monitorowaniu bezpieczeństwa produktów wprowadzanych do obrotu handlowego, zwłaszcza poprzez przekazywanie informacji na temat zagrożeń niesionych przez produkty, prowadzenie i zapewnienie dokumentacji niezbędnej do stwierdzenia pochodzenia produktów i

Art. 11

2. Producent jest obowiązany dostarczać - w zakresie prowadzonej przez siebie działalności - konsumentom informacje umożliwiające im ocenę zagrożeń związanych z produktem w czasie zwykłego lub możliwego do przewidzenia okresu jego używania, jeżeli te zagrożenia nie są, przy braku odpowiedniego ostrzeżenia, natychmiast zauważalne, a informacje dotyczących możliwości przeciwdziałania tym zagrożeniom.

3. Dostarczenie konsumentom odpowiedniego ostrzeżenia o zagrożeniach związanych z produktem nie zwalnia producentów i dystrybutorów z innych obowiązków określonych w niniejszym rozdziale.

4. Producent, zachowując należyłą staranność, jest obowiązany - w zakresie prowadzonej przez siebie działalności - podejmować odpowiednie do właściwości dostarczanego produktu środki:

- 1) umożliwiające uzyskiwanie przez tego producenta wiedzy o zagrożeniach, które produkt może stwarzać;
- 2) mające na celu uniknięcie zagrożeń, w tym - o ile jest to niezbędne - umożliwiają wycofanie produktu z rynku, właściwe i skuteczne ostrzeżenie konsumentów i wycofanie produktu od konsumentów.

5. Działania, o których mowa w ust. 4 pkt 2, producent podejmuje z własnej inicjatywy w przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 1, 2 i 4.

6. Środki, o których mowa w ust. 4, mogą w szczególności polegać na:

- 1) umieszczeniu na produkcie lub jego opakowaniu nazwy i adresu producenta i oznaczenia identyfikującego produkt lub, w razie potrzeby, partię produktu, chyba że nieumieszczenie takich informacji jest uzasadnione;
- 2) przeprowadzaniu badań próbek wprowadzonych na rynek produktów, analizowaniu skarg konsumentów oraz, w miarę potrzeby, prowadzeniu rejestru tych skarg i bieżącym informowaniu dystrybutorów o prowadzonej w ten sposób kontroli.

Art. 12

1. Dystrybutor jest obowiązany działać z należytą starannością w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów, w szczególności przez niedostarczanie produktów, o których mowa lub o których - zgodnie z posiadanymi informacjami i doświadczeniem zawodowym - powinien wiedzieć, że nie spełniają one wymagań bezpieczeństwa.

2. Dystrybutor jest obowiązany - w zakresie prowadzonej działalności - uczestniczyć w monitorowaniu bezpieczeństwa produktów wprowadzonych na rynek, w szczególności

- 1) przyjmować od konsumentów informacje o zagrożeniach powodowanych przez produkty i przekazywać je producentom, organowi nadzoru oraz Inspekcji Handlowej;
- 2) przechowywać i udostępniać na żądanie organu nadzoru i Inspekcji Handlowej dokumentację niezbędną dla ustalenia pochodzenia produktów.

Art. 13

1. Producenci i dystrybutorzy są obowiązani - w zakresie prowadzonej działalności - współpracować z organem nadzoru i Inspekcją Handlową w celu uniknięcia

współpracę z producentami i właściwymi władzami w zakresie podejmowanych działań ukierunkowanych na unikanie zagrożeń. W ramach swojej działalności, dystrybutorzy powinni podjąć środki umożliwiające im skuteczną współpracę.

3. W przypadku gdy producenci i dystrybutorzy, na podstawie posiadanych informacji i wiedzy zawodowej, wiedzą bądź powinni wiedzieć, że produkt, który wprowadzili na rynek stanowi zagrożenie dla konsumenta, które jest nie do pogodzenia z ogólnym wymogiem bezpieczeństwa, zobowiązani są oni do niezwłocznego poinformowania o tym fakcie właściwych władz Państwa Członkowskiego, stosownie do warunków ustanowionych w załączniku I, w szczególności podając szczegóły działania jakie zostało podjęte celem zapobieżenia zagrożeniu konsumenta.

Zgodnie z procedurą określoną w art. 15 ust. 3, Komisja powinna dostosować szczegółowe wymogi związane z obowiązkiem udzielania informacji ustanowionej w załączniku I.

4. W ramach swojej działalności, na żądanie właściwych władz, producenci i dystrybutorzy powinni podjąć z nimi współpracę w zakresie działań mających na celu uniknięcie zagrożeń ze strony produktów, które dostarczają bądź już dostarczyli. Właściwe władze zobowiązane są ustanowić procedury w odniesieniu do takiej współpracy, łącznie z procedurami dotyczącymi dialogu z odpowiednimi producentami i dystrybutorami w zakresie kwestii bezpieczeństwa produktów.

Art. 6

1. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby producenci i dystrybutorzy wywiązywali się ze swoich zobowiązań, ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy, w sposób gwarantujący wprowadzanie do obrotu wyłącznie bezpiecznych produktów.

2. Państwa Członkowskie zobowiązane są ustanowić bądź mianować władze odpowiedzialne za monitorowanie zgodności produktów z ogólnymi wymogami bezpieczeństwa oraz przyznać takim władzom prawo podejmowania właściwych środków, do których są zobowiązane na mocy niniejszej dyrektywy.

3. Państwa Członkowskie zobowiązane są określić zadania, prawa i poczynić ustalenia dotyczące organizacji i współpracy właściwych władz. Zobowiązane są poinformować Komisję, która z kolei przekaze takie informacje do wiadomości innych Państw Członkowskich.

eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty przez nich dostarczane udostępniane.

2. Producent i dystrybutor, który wie lub, na podstawie posiadanych informacji doświadczenia zawodowego, powinien wiedzieć, że wprowadzony na rynek produkt jest bezpieczny, jest obowiązany powiadomić o tym niezwłocznie organ nadzoru.

Art. 24

6. Wycofanie produktu od konsumentów i jego zniszczenie może zostać nakazane wyłącznie w przypadku, gdy inne działania byłyby niewystarczające dla zapobieżenia poważnym zagrożeniom powodowanym przez produkt.

Art. 4

Organem sprawującym nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów w zakresie określonym ustawą jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „organem nadzoru”, który wykonuje swoje zadania przy pomocy Inspekcji Handlowej.

Art. 4, 14-33 ustawy

Art. 7

Państwa Członkowskie zobowiązane są ustanowić przepisy w sprawie kar za naruszenie przepisów krajowych, uchwalonych na mocy niniejszej dyrektywy oraz przedsięwziąć wszelkie środki, niezbędne w celu ich wykonania. Uwzględnione kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o tych przepisach do dnia 15 stycznia 2004 r., a także zobowiązane są informować ją niezwłocznie o wszelkich poprawkach, nanoszonych do tych przepisów.

Art. 8

1. Do celów niniejszej dyrektywy, w szczególności jej art. 6, właściwe władze Państw Członkowskich uprawnione będą między innymi do podejmowania w miarę potrzeb środków wyszczególnionych w poniższych lit. a) i b) do f):

a) w odniesieniu do każdego produktu:

(i) organizowanie, nawet po wprowadzeniu na rynek i zakwalifikowaniu produktu jako bezpiecznego, odpowiednich kontroli właściwości warunkujących bezpieczeństwo produktu, rozmiaru, aż do ostatecznego etapu użytkowania czy konsumpcji;

(ii) żądanie od zainteresowanych stron wszystkich niezbędnych informacji;

(iii) pobieranie próbek produktów i poddawanie ich kontrolom w kategoriach bezpieczeństwa;

b) w odniesieniu do produktu, który mógłby stanowić zagrożenie w pewnych warunkach:

(i) wymaganie aby produkt był sprzedawany z odpowiednimi, sformułowanymi i zrozumiałymi ostrzeżeniami odnośnie do zagrożeń jakie może stanowić, w urzędowych językach Państwa Członkowskiego, w którym jest wystawiany na sprzedaż;

(ii) dopuszczanie do obrotu w zależności od spełnienia uprzednich warunków bezpieczeństwa;

Art. 34

1. Kto, w związku z prowadzoną działalnością wprowadza na rynek produkty nie spełniające wymagań bezpieczeństwa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności i pozbawienia wolności do roku.

2. Jeżeli sprawca czynu, określonego w ust. 1, działa nieumyślnie, podlega grzywnie.

Art. 35

Kto, w związku z prowadzoną działalnością, nie wykonuje obowiązków, określonych w 11 ust. 2, art. 12 lub nie wykonuje decyzji organu nadzoru wydanej na podstawie art. 12, podlega grzywnie.

Art. 36

Kto wprowadza do obrotu produkt umieszczony w rejestrze produktów niebezpiecznych, podlega grzywnie lub karze pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 37

1. Sąd może orzec przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa, będącymi produktami stwarzającymi zagrożenie dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa konsumentów, choćby nie stanowiły własności sprawcy.

2. Sąd może zarządzić zniszczenie przedmiotów, których przepadek orzeczono, niezależnie od ich wartości.

Art. 18**Art. 19****Art. 21****Art. 22****Art. 23****Art. 24**

c) w odniesieniu do produktu, który mógłby stanowić zagrożenie dla niektórych osób:

wydawanie zarządzeń o obowiązku ostrzegania o zagrożeniu, w odpowiednim czasie i w stosownej formie, łącznie z publikacją specjalnych ostrzeżeń;

d) w odniesieniu do produktu, który mógłby być niebezpieczny:

w okresie koniecznym do przeprowadzenia rozmaitych ocen bezpieczeństwa, sprawdzenie i kontrole, tymczasowy zakaz dostarczania, oferowania i prezentacji produktu;

e) w odniesieniu do produktu niebezpiecznego:

zakaz sprzedaży produktu i wprowadzenie dodatkowych środków, wymaganych w celu zapewnienia stosowania zakazu;

f) w odniesieniu do produktu niebezpiecznego, który został już wprowadzony na rynek:

(i) zarządzenie lub organizowanie jego faktycznego i niezwłocznego wycofania i ostrzeganie konsumentów przed zagrożeniami jakie stanowi dany produkt

(ii) zarządzenie lub koordynacja albo, w miarę potrzeb, organizowanie wraz z producentami i dystrybutorami akcji przeprowadzenia zwrotu produktów przez konsumentów oraz zniszczenia produktów w odpowiednich warunkach.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich, w przypadku przedsięwzięcia środków przewidzianych w ust. 1, zwłaszcza tych opisanych w lit. d) do f), zobowiązane są działać zgodnie z Traktatem, w szczególności z jego art. 28 i 30, w sposób zapewniający wdrożenie środków proporcjonalnych do powagi zagrożenia oraz uwzględniając odpowiednio zasadę ostrożności.

W tym kontekście, powinny one zachęcić producentów i dystrybutorów do dobrowolnego działania oraz popierać takie działanie, zgodnie z ich zobowiązaniami wynikającymi z niniejszej dyrektywy, w szczególności z jej rozdziału III, łącznie z opracowaniem kodeksów rzetelnej praktyki w stosownych przypadkach.

W razie konieczności, jeżeli działanie podjęte przez producentów i dystrybutorów w ramach wywiązywania się z ich zobowiązań jest niezadowolające, powinny zorganizować bądź zarządzić przedsięwzięcie środków przewidzianych w ust. 1 lit. f). Zwrot produktu przez konsumenta stanowi wyjście ostateczne. W przypadku istnienia w danym Państwie Członkowskim odpowiednich kodeksów rzetelnej praktyki, może być przeprowadzony w ramach takich kodeksów.

3. W szczególności, właściwe władze uprawnione są do podjęcia koniecznych działań w celu odpowiedniego stosowania właściwych środków, takich jak te wymienione w ust. 1 lit. b) do f), w przypadku produktów stanowiących poważne zagrożenie. Państwa Członkowskie powinny określić takie okoliczności, oceniając meritum każdej indywidualnej sprawy, z uwzględnieniem wytycznych, o których mowa w pkt. 8 załącznika II.

4. Środki jakie mogą zostać podjęte przez właściwe władze na mocy niniejszego art. Będą kierowane w miarę potrzeb do:

<p>a) producenta; b) dystrybutorów, a w szczególności do stron odpowiedzialnych za pierwszy etap dystrybucji na rynku krajowym, w granicach prowadzonej przez nich działalności; c) w razie konieczności, do wszystkich innych osób, w związku z podjętym działaniem w celu uniknięcia zagrożeń ze strony produktu.</p>	
<p>Art. 9 2. Państwa Członkowskie powinny zapewnić aby konsumenci i inne zainteresowane strony otrzymały możliwość zgłaszania właściwym władzom reklamacji dotyczących bezpieczeństwa produktów oraz działań związanych z nadzorem i kontrolą, oraz aby reklamacje te były w miarę potrzeb załatwiane. Państwa Członkowskie zobowiązane są aktywnie informować konsumentów i inne zainteresowane strony o procedurach ustanowionych w związku z powyższym.</p>	<p>Art. 15 Konsumenci i inne osoby mogą: 1) przekazywać organowi nadzoru lub Inspekcji Handlowej informacje o nie spełnieniu wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów; 2) zgłaszać organowi nadzoru wnioski w sprawie działania nadzoru rynku i kontroli ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów; 3) przedstawiać organowi nadzoru opinie w sprawie środków podjętych na podstawie art. 28.</p>
<p>Art. 11 1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie podejmuje środki ograniczające wprowadzenie produktów na rynek – lub nakazuje ich wycofanie czy zwrot przez konsumentów – takie jak środki określone w art. 8 ust. 1 lit. b) do f), zobowiązane jest ono powiadomić Komisję o podjętych środkach, wyszczególniając powody ich przyjęcia, w zakresie w jakim jest to wymagane na podstawie art. 12 lub szczególnego ustawodawstwa Wspólnoty. Państwo Członkowskie powiadamia także Komisję o wszelkich zmianach czy zniesieniu takich środków.</p>	<p>Art. 29 1. Organ nadzoru informuje Komisję Europejską – w zakresie i na zasadach przez określonych - w szczególności o: 1) decyzjach ograniczających wprowadzanie na rynek produktów lub nakazujących wycofanie z rynku lub wycofanie produktów od konsumentów, podając uzasadnienie podjęcia takich działań; 2) stwierdzeniu istnienia poważnego zagrożenia wymagającego natychmiastowych działań, zwłaszcza, gdy produkt może znajdować się w obrocie w innych krajach Unii Europejskiej; 3) działaniach podjętych z własnej inicjatywy przez producentów lub dystrybutorów celu zapobieżenia lub wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkty; 4) opiniach zgłoszonych w sprawie środków podjętych na podstawie art. 28.</p>
<p>Art. 13 1. Jeżeli Komisja zdaje sobie sprawę z poważnego zagrożenia jakie stanowią niektóre produkty dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów w różnych Państwach Członkowskich, po konsultacji z Państwami Członkowskimi oraz w przypadku pojawienia się kwestii naukowych, które należą do kompetencji Komitetu Naukowego Wspólnoty i Komitetu Naukowego ds. danego zagrożenia, w świetle wyników tych konsultacji, może ona przyjąć decyzję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 ust. 2, zobowiązującą Państwa Członkowskie do przedsięwzięcia środków spośród tych wymienionych w art. 8 ust. 1 lit. b) - f) jeżeli jednocześnie: a) w wyniku uprzednich konsultacji z Państwami Członkowskimi okaże się, że ich opinie na temat przyjętego podejścia lub podejścia, które ma zostać przyjęte w odniesieniu do zagrożenia znacznie się różnią; i b) ze względu na istotę kwestii bezpieczeństwa danego produktu, nie można rozwiązać sprawy zagrożenia w sposób właściwy dla stopnia pilności danego przypadku, zgodnie z procedurami ustanowionymi na mocy szczegółowego</p>	<p>Art. 28 1. Jeżeli Komisja Europejska stwierdzi, że produkt lub kategoria produktów stwarza poważne zagrożenie i uzna za niezbędne podjęcie w tym zakresie działań przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, uznaje się, że taki produkt lub kategoria produktów nie jest bezpieczna w rozumieniu przepisów ustawy. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, środki określone ustawą, w szczególności nakazać wycofanie produktów z rynku, a także zakazać wprowadzania ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zakazać wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę zakres i rodzaj stwarzanych przez nie zagrożeń.</p>

ustawodawstwa Wspólnoty, które mają zastosowanie w odniesieniu do danych produktów; oraz

c) nie ma możliwości skutecznego wyeliminowania zagrożenia jedynie poprzez przyjęcie właściwych środków, mających zastosowanie na szczeblu Wspólnoty, w celu zapewnienia konsekwentnego i wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2. Decyzje, o których mowa w ust. 1 zachowują swą ważność przez okres nie przekraczający jednego roku i mogą zostać zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą na kolejne okresy czasu, z których żaden nie może przekroczyć jednego roku.

Niemniej jednak, ważność decyzji dotyczących szczególnych, pojedynczo zidentyfikowanych produktów czy partii produktów nie podlega żadnym ograniczeniom czasowym.

3. Zakazuje się wywozu ze Wspólnoty produktów, które zostały objęte decyzją określoną w ust. 1, chyba że decyzja przewiduje inaczej.

4. Państwa Członkowskie zobowiązane są przedsięwziąć wszelkie niezbędne środki w celu wykonania decyzji określonych w ust. 1, w terminie nie przekraczającym 20 dni, chyba że decyzje przewidują inaczej.

5. Właściwe władze, odpowiedzialne za przedsięwzięcie środków określonych w ust. 1, w ciągu jednego miesiąca zobowiązane umożliwić zainteresowanym stronom przedłożenie ich opinii oraz odpowiednio powiadomić o tym Komisję.

Art. 16

1. Informacje udostępniane władzom Państw Członkowskich lub Komisji, dotyczące zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów ze strony produktów, powinny w zasadzie być udostępniane do wiadomości publicznej, zgodnie z wymogami przejrzystości i baz naruszania ograniczeń wymaganych w celu prowadzenia działań związanych z monitorowaniem i badaniem. W szczególności, społeczeństwo powinno mieć dostęp do informacji na temat identyfikacji produktu, charakteru zagrożenia i podjętych środków.

Niemniej jednak, Państwa Członkowskie i Komisja zobowiązane są podjąć działania niezbędne do zapewnienia, że ich urzędnicy oraz agenci zachowują w tajemnicy informacje uzyskane do celów niniejszej dyrektywy, które ze względu na swój charakter, w odpowiednio uzasadnionych przypadkach objęte są tajemnicą zawodową, z wyjątkiem informacji o właściwościach związanych z bezpieczeństwem produktów, które muszą zostać podane do wiadomości publicznej w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, jeżeli wymagają tego okoliczności.

2. Ochrona tajemnicy zawodowej nie uniemożliwia udzielania właściwym władzom informacji istotnych dla zapewnienia skuteczności monitorowania rynku i działań związanych z nadzorem. Władze otrzymujące informacje objęte tajemnicą

Art. 30

1. Organ nadzoru prowadzi rejestr produktów niebezpiecznych.

2. W rejestrze produktów niebezpiecznych są gromadzone informacje o produktach, które nie spełniają ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, w szczególności:

1) dane umożliwiające identyfikację produktu;

2) informacje o:

a) rodzaju i zakresie zagrożeń stwarzanych przez produkt,

b) środkach, jakie zastosowano w odniesieniu do produktu.

3. Organ nadzoru dokonuje wpisów do rejestru produktów niebezpiecznych w przypadku:

1) wydania decyzji, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 4;

2) wydania rozporządzenia na podstawie w art. 28 ust. 2;

3) podjęcia przez organ celny działań, o których mowa w art. 33 ust. 3, o ile dany produkt, który nie jest wpisany do rejestru.

4. Organ nadzoru, na wniosek lub z urzędu, usuwa wpis w rejestrze, w przypadku gdy:

1) osoba zainteresowana udowodni, że zostały wycofane z rynku wszystkie egzemplarze produktu; wpis usuwa się nie wcześniej niż w terminie 6 miesięcy od zakończenia kontroli, o której mowa w art. 22 ust. 2;

2) niezgodności w wymaganiach dotyczących bezpieczeństwa zostały wyeliminowane; wpis usuwa się nie wcześniej niż w terminie 12 miesięcy od zakończenia kontroli

<p>zawodową zapewniają ich ochronę.</p>	<p>której mowa w art. 22 ust. 2; 3) utraty mocy bądź uchylecia rozporządzenia wydanego na podstawie art. 28 ust. 2. 5. Wpis w rejestrze produktów niebezpiecznych anuluje się, jeżeli decyzja, na posta której dokonano wpisu została uchylona lub stwierdzono jej nieważność. 6. Informacje zawarte w rejestrze produktów niebezpiecznych są publicznie dostępne. 7. Organ nadzoru może w każdym czasie odrębnie podać do publicznej wiadomości dokonania wpisu do rejestru produktów niebezpiecznych. 8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób prowadz rejstru produktów niebezpiecznych, mając na względzie bezpieczeństwo życ zdrowia ludzi oraz potrzebę zapewnienia prawidłowości działania rejestru.</p>
<p>Art. 21 1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 15 stycznia 2004 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie. 2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.</p>	<p>Art. 46 Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 39, k stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskie</p>
	<p>Rozdział 6 Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe Art. 45 Przepisy art. 7 ust. 1 i ust. 3 pkt 3, art. 20 ust. 4, art. 28 i art. 29 i art. 33 stosuje się od uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.</p>
<p>Załącznik 1 1. Informacje wyszczególnione w art. 5 ust. 3 lub mające zastosowanie na podstawie szczególnych wymogów określonych przepisami Wspólnoty w odniesieniu do danego produktu, powinny być przekazywane właściwym władzom, wyznaczonym do tych celów w Państwach Członkowskich, w których kwestionowane produkty są lub były sprzedawane czy dostarczane konsumentom w inny sposób. 2. Komisja, wspomagana przez komitet wymieniony w art. 15, określi treść oraz opracuje standardowy formularz zgłoszeniowy, przewidziany w niniejszym Załączniku, zapewniając jednocześnie skuteczność i prawidłowe funkcjonowanie systemu. W szczególności, zobowiązana jest przedstawić, możliwie w formie poradnika, proste i jasne kryteria określania szczególnych warunków, zwłaszcza tych dotyczących odosobnionych okoliczności czy produktów, do których zgłoszenie nie ma zastosowania w związku z niniejszym Załączniku.</p>	<p>Art. 13 1. Producenci i dystrybutorzy są obowiązani - w zakresie prowadzonej działalności współpracować z organem nadzoru i Inspekcją Handlową w celu uniknięcia lub eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty przez nich dostarczane lub udostępniane. 2. Producent i dystrybutor, który wie lub, na podstawie posiadanych informacji doświadczenia zawodowego, powinien wiedzieć, że wprowadzony na rynek produkt nie bezpieczny, jest obowiązany powiadomić o tym niezwłocznie organ nadz 3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera co najmniej: 1) informacje umożliwiające dokładną identyfikację produktu lub partii produktów; 2) opis zagrożenia stwarzanego przez produkt; 3) informacje mogące służyć ustaleniu przebiegu obrotu produktem; 4) opis działań podjętych w celu zapobieżenia zagrożeniom związanym z produktem. 4. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia: 1) wzór powiadomienia, o którym mowa w ust. 2;</p>

<p>3. W sytuacji poważnego zagrożenia, informacje te powinny obejmować przynajmniej:</p> <ul style="list-style-type: none">a) informacje umożliwiające dokładną identyfikację kwestionowanego produktu lub partii produktów;b) pełny opis zagrożenia jakie stanowi dany produkt;c) wszelkie dostępne informacje dotyczące wykrycia danego produktu;d) opis działań, podjętych w celu zapobieżenia zagrożeniu konsumentów	<p>2) przypadki i rodzaje produktów, w odniesieniu do których nie są wymagane powiadomienia, o których mowa w ust. 2</p> <p>- uwzględniając w szczególności potrzebę zapewnienia jednolitości informacji przekazywanych przez producentów i dystrybutorów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w Unii Europejskiej</p>
---	--